

பெருந்தொகை

முதலாவது
கடவுள் வாழ்த்தியல்

முதற்கடவுள்

1. பூமலை நீருறையுள் புள்ளேறு புட்கொடி
வாய்மை வாழி படைக்கலம்—நாமம்
பிரம னிறைகண்ணன் பொன்றீக்கார் மேனி
கருமம் படைப்பழிப்புக் காப்பு.

கந்தழி

2. சார்பினாற் றோன்றாது யெப்பொருட்குஞ்
சாப்பெனின் றெஞ்ஞான்று மின்பந் தகைத்தரோ
வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தா னறிவிறந்த
தூய்மையதா மைதீர் சுடர்.

(பெருட்தேவபாணி வகை)

3. மணிவிளங்கு திருமார்பின் மாமலராள் வீற்றிருப்பப்
பணிதயங்கு நேமியும் பானிறத்த சுரிசங்கும்
இருசுடர்போ லிருகரத்தி லேந்தியமர் மாயோனும்
பங்கயத்தி லுறறைவோனும் பாகத்தோர் பசங்கொடிசேர்
செட்தழற்க ணுதலோனுந் தேருங்கா னீயென்பார்க்
கவரவர்த முள்ளத்து ளவ்வுருவா யல்லாத
பிறவுருவு நீயென்னிற் பிறவுருவு நீயேயாய்
அளப்பரிய நான்மறையா லுணர்த்துதற் கரியோனே!
(எட்டடித்தாவு)

எவ்வுயிர்க்கு முயிரேயா யியங்குதனின் றொழிலாகி
அவ்வுயிர்க்க ணடங்கியே யருளாது நின்றலினால்
வெவ்வினைசெய் தவையுழந்து வெம்பிறவிக் கடல்முந்த
அவ்வினையை யகற்றாம நிற்பதுநின் னருளன்றே;

பல்லுயிரும் படைப்பதுநின் பண்பன்றே பகலினால்
வல்வினையின் வலைப்பட்டு வருத்தங்கூ ருயிர்தம்மை
நல்வினையே பயில்வித்து நடுக்கஞ்செய் பகைநீக்கி
அல்லல்வா யமுந்தாம லகற்றுவது மருளன்றே;

அழிப்பதுநின் றொழிலென்றே யறைந்தாலு முயிரெல்லாம்

ஒழித்தவற்றுள் ஞ்ணர்வுகளை யொருவாம லுடனிறுத்திப்
பழிப்பின்றிப் பலகாலு மிப்பரிசே பயிற்றுதலின்
அழிப்பதுவு மில்லையா வாங்கதுவு மருளன்றே.

(தரவின் பாகம் பற்றிய நான்கடித்தாழிசை)

வேள்வி யாற்றி விதிவழி யொழுகிய
தாழ்வி லந்தணர் தம்வினை யாயினை;
வினையி னீங்கி விழுத்தவஞ் செய்யும்
முனைவர் தமக்கு முத்தி யாயினை;

(ஈரடியிரண்டு)

இலனென விகழ்ந்தோர்க் கில்லையு மாயினை;
உளனென வுணர்ந்தோர்க் குளையு மாயினை;
யருவுரு வென்போர்க் சுவையுமாயினை;
பொருவற விளங்கிய போத மாயினை;

(ஓரடி நான்கு)

பானிற வண்ணனீ பனிமதிக் கடவுணீ;
நீனிற வுருவுநீ; நிறமிகு கனலிநீ;
அறுமுக வொருவனீ; ஆனிழற் கடவுணீ;
பெறுதிரு வுருவுநீ; பெட்பன பிறவுநீ;

(ஓருசீரெட்டு)

மண்ணுநீ; விண்ணுநீ; மலையுநீ; கடலுநீ;
எண்ணுநீ; எழுத்துநீ; இரவுநீ; பகலுநீ;
பண்ணுநீ; பாவுநீ; பாட்டுநீ; தொடருநீ;
அண்ணனீ; அமலனீ; அருளுநீ; பொருளுநீ;
ஆங்க—(தனிச்சொல்)

(ஒரு சீர் பதினாறு)

இனையை யாகிய விறைவநின் னடியினை
சென்னியின் வாங்கிப் பன்னாள் பரவுதும்
மலர்தலை யுலகின் மன்னுயிர்க்கெல்லாம்
நிலவிய பிறவியை நீத்தல் வேண்டி

முற்றிய பற்றொடு செற்ற நீக்கி
முனிமை யாக்கிய மூவா முத்தியை
மயலற வளித்தநின் மலரடி
அரிய வென்னா யுரிதினிற் பெறவே.

(சுரிதகம்)

4. நல்லார் வணங்கப் படுவான்பிறப் பாதி நான்கும்
இல்லா னுயிர்கட் கிடர்தீர்த்துயி ரின்ப மெய்துஞ்
சொல்லான் தருமச் சுடரோனெனுந் தொன்மையினான்
எல்லா முணர்ந்தா னவனேயிறை யாக வேத்தி.
5. புகலிரும் பனிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந்திலங்கி

யகல்விசும்பிற் சுடர்மாட்டி யைம்பூத மகத்தடக்கி
மண்ணக மிருணீங்க மன்னுயிர் படைத்தக்கால்
அண்ணலேற் றெழிலூர்தி யருமறை முதல்வனுந்
தண்ணறுங் கமழ்துழாய்த் தாமரைக் கண்ணனும்
வண்ணம்வே றுடம்பொன்றாய் வானவில் லனையரே.

திருமால்

6. என்றுந் திருமாற்கே யாளாவே னெம்பெருமான்
என்று மெனக்கே பிரனாவான்—என்றும்
பிறவாத பேராளன் பேரா யிரமும்
மறவாது வாழ்த்துகவென் வாய்.
7. வானவர்க டாழ்ந்து பணிகேட்ப மாறாய
தானவர்கள் சுற்றந் தடிந்தொழிந்த—மேன்மை
அரியே யனைத்துலகுங் காக்குங் கடவுள்
எரியே மறையோர்க் கிறை.
8. விரிகடல்கூழ் மேதினி நான்முகன்மீ கானாச்
சுரநதிபா யுச்சி தொடுத்த—அரிதிருத்தாள்
கூம்பாக வெப்பொருளுங் கொண்ட பெருநாவா
யாம்பொலிவிற் றாயினதா லன்று.
9. வானாகி மண்ணாப் மறிகடலாய் மாருதமாய்த்
தேனாகிப் பாலாந் திருமாலே—ஆனாயா
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமோ மேலொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு.
10. வண்டடைந்த கண்ணி வளராய்ச்சி வானெடுங்கண்
சென்றடைந்த நோக்க மினிப்பெறுவ—தென்றுகொல்
கன்றெடுந் தோச்சிக் கனிவிளவின் காயுகுத்துக்
குன்றெடுத்து நின்ற நிலை.

(வினைநிரலிறை)

11. இறுத்தொசித் தட்டுதைத் தேந்திப்போழ்ந் தாடிப்
பறித்தெறிந் தூர்ந்தணைந்து காத்தான்—செறுத்த
விடைகுருந்த மல்ல னுருள்மலைமா கூத்துப்
படைவிளவு புட்பாம் பினம்.
12. உண்டீர்ந் துதைத்தழித் தூதிக்காத் தேற்றளந்து
கொண்டெடுத்து வாய்போழ்ந்து சென்றாக்கிக்—கண்டறுத்தான்

பேய்முலை புட்சகடஞ் சோகோடான் நீர்நிலம்
பூமலைமா தூதமிர்த நஞ்சு.

13. பேய்முலை வியன்ஞாலம் பூங்குருந்த மதவேழம்
வாய்மருப் பொழிலேறு வாட்கண்ணார் குரைவைச்சீர்
உண்டானு மளந்தானு மொசித்தானுங் காத்தானுங்
கொண்டானுங் கொடுத்தானுங் கொடியுவணத் தானரோ.

(தேவபாணிவகை)

14. உறைபதியி நுடனயனை யுந்தியாற் படைத்தோயும்
அறைகடல்கூழ் நிலமுதலா வனைத்துலகும் புரப்போயும்
திருநிறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயும்
ஒருநிறமே நிறமாக வொள்ளெரியை யுயிர்த்தோயும்
மேறுவித்து மார்பென்ன மலர்களை வைத்தோயும்
நிறத்தோடு நெஞ்சொத்த நிலமடந்தை கணவனுநீ; (இது தரவு)

பின்னமா யொன்றாகும் பெருமாயை யியற்றுவாய்
இன்னமா யந்தெளிய வெமக்கருளி யிமையவர்க்கும்
அன்னமாய் முன்னெருகா லறம்பயந்த வறனுநீ;
குறியாதும் பிழையாத குலமறையை முதன்மயக்கி
வெறியாதி மலரோற்கு வெளிப்படுத்து வேறுபடுத்
தறியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ;

மாணாத மதிகொடுத்து வானவரை மயக்கியுங்
கோணாக மதிவாங்கிக் கொடுத்தருளி யடியவர்க்குக்
காணாத மதிகாட்டுங் கருணைகூர் காட்சியைநீ; (மூன்றுந் தாழிசை.)

வானுநீ நிலனுநீ மதியுநீ விதியுநீ
தேனுநீ யமுதுநீ திருவுநீ யருவுநீ
அன்புநீ யருளுநீ யாதிநீ யந்தநீ
இன்பநீ துன்பநீ யின்மைநீ யுண்மைநீ; (ஒரு சீர்ச் சின்னம்)
எனவாங்கு; (தனிச்சொல்.)

நால்வகை யுருவிற் பால்வே றாகிய
கால முதல்வநிற் பரவுது ஞாலத்து
நல்லவை யல்லவை யெல்லா நினாஅது
செல்வ நோக்கி னெய்திய வல்லிதிற்
றுயரொடு தொல்வினை நீங்கிப்
பெயராச் சுற்றம் பெறுகம்யா மெனவே (சுரிதகம்).

(அம்போதரங்கவொத்தாழிசைக் கலிப்பா)

15 கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் றொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கனைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளை
யழல்விரி சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரோடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புன விழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்! (தரவு)

முரசதிர் வியன் மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்லர்
அடியோடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவ வணிலஞ்சோப்
பொடியெழ வெங்களத்துப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ;
கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
வலியிய லவிராழி மாறெதிர்ந்த மருட்சோர்வு
மாணாதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கச்
சேணுய ரிருவிசும்பிற் செகுத்ததுநின் சினமாமோ;

படுமணி யினநிரைகள் பரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரிநொடு மருப்பொசிய வீழ்ந்துதிறம வேறாக
எருமலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுநின் னிகலாமோ;
(இவை மூன்றுந் தாழிசை)

இலங்கொளி மாகத மெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிற்றம்;
விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை; (பேரெண்)

கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை;
தண்சுட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை;
ஓலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை;
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை; (அளவெண்)

போரவுணர்க் கடந்தோய் நீ; புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீ
நீரகல மளந்தோய் நீ; நீழறிகழைம் படையோய் நீ (இடையென்)

ஊழி நீ; உலகு நீ; உருவு நீ; அருவு நீ;
ஆழி நீ; அருளு நீ; அறமு நீ; மறமு நீ; (சிற்றென்)
எனவாங்கு (தனிச்சொல்)

அடுதிற லொருவநிற் பாவது மெங்கோன்

றொடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலைபுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைப் போர்வே லச்சுதன்
தொன்றுமுதிர் கடலுலக முழுதுடன்
ஒன்றுபு திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே. (சுரிதகம்)

(கலிப்பாவகை)

16. அணிகிளர் சிறுபொறி யவிர்துத்தி மாநாகத் தெருத்தேறித்
துணியிரும் பனிமுந்நீர்த் தோட்டவிழ்ந்து மலர்ந்தனையே
ஆர்கலி யுயாக லெழில்வானத் தமரர்கண முடனார்ப்ப
வார்புன லிகன்மிகல மறமல்லனை மாய்க்கலிற் பெரங்கினை
முள்ளெயிற் றரிமருள்க ணாய்த்தியரொடு நிரைநடுங்க
வரைதிர ணிமிர்தடக் கையினனி மலையெடுத் தேந்தினை
காமரு தகைய கல்லியன் மார்பினை
கண்பொரு சுடரொளி நேமியை
பூமலி வினைபுனை தாரினை
பொன்புனை வினைபுனை யுடுக்கையை
அனையன
பலவுடன் புகழ்தகப்ப் பயந்தோய்நின்
இணைபுணர் கழலடி பரவுதும்
துணைபுண ருவகையொடு மன்னாது மெனவே.

(ஆசிரிய மண்டில விருத்தம்)

17. நிலங்கா ரணமாக நீர்க்கங்கை யேற்றான்
நீண்டதா ளாலங்கோர் நீர்க்கங்கை யேற்றான்
சலங்கா ரணமாகச் சங்குவாய் வைத்தான்
தாயலா ளவியநஞ் சங்குவாய் வைத்தான்
துளங்காச்சீர் தானவரைத் துன்னத்தா னட்டான்
துன்னுவார்க் கின்னமிர்தந் துன்னத்தா னட்டான்
இலங்கா புரத்தார்தங் கோமாளை யெய்தான்
ஏத்தாதார் நெஞ்சத்து ளெஞ்ஞான்று மெய்தான்.

(தேவபாணி)

18. மலர்மிசைத் திருவினை வலத்தினி லமைத்தவன்
மறிதிரைக் கடலினை மதித்திட வடைத்தவன்
இலகொளித் தடவரை கரத்தினி லெடுத்தவன்
இனநிரைத் தொகைகளை யிசைத்தலி னழைத்தவன்
முலையுணத் தருமவ ணலத்தினை முடித்தவன்
முடிகள்பத் துடையவ னுரத்தினை யறுத்தவன்

உலகனைத் தையுமொரு பதத்தினி லொடுக்கினன்
ஒளிமலர்க் கழறரு வதற்கினி யழைத்துமே.

அரியப்பாட வேண்டுமென்னக் கூத்தர் பாடியது.

19. ஆரே யெனுமொன்று சொல்லத் தொடங்கினு மவ்விடத்துன்
பேரே வருமென்ன பேறுபெற் றேன்பெரு நான்மறையின்
வேரே மிதிலையின் மின்னுட னேவெய்ய கானடந்த
காரே கடல்கொளுந் தச்சிலை வாங்கிய காசுத்தனே.

கம்பர்பாட்டு.

20. நாராய ணாய நமவென்னு நன்னெஞ்சர்
பாராளும் பாதம் பணிந்தேத்து மாறறியேன்
காராரு மேனிக் கருணா கரமுர்த்திக்
காரா தனையென் னறியாமை யொன்றுமே.

திருமால் திருநாமப் பெருமை

21. வான்சொல்லுமே புவிசொல்லுமே மறைசொல்லுமே நிறைசேடன்வாய்
தான்சொல்லுமே முனிவோர்பெருஞ் சபைசொல்லுமே சசிசொல்லுமே
தேன்சொல்லிபங் கிறைசொல்லுமே திசைசொல்லுமே திசையாமலே
நான்சொல்லவு மெளிவந்தவ நாராயணா நாராயணா.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்பாட்டு.

22. தேனோங்கு நீழற் றிருவேங் கடமென்றும்
வானோங்கு மலையென்றுந்—தானோங்கு
தென்னரங்க மென்றுந் திருவத்தி யூரென்றுஞ்
சொன்னவர்க்கு முண்டோ துயர்.

திருவரங்கத்துத் திருமால்

23. நாவுண்டு நீயுண்டு நாமந் தரித்தோதப்
பாவுண்டு நெஞ்சே பயமுண்டோ—பூவுண்டு
வண்டுறங்குஞ் சோலை மதிலரங்கத் தேயுலகை
யுண்டுறங்கு வானொருவ னுண்டு.

திருவரங்கத்துச் சந்தாவாணம்

24. மாடமாளிகை சூழ்திரு வீதியு மன்னர் சேர்திரு விக்ரமன் வீதியும்
ஆடன் மார னகளங்கன் வீதியு மாலி நாட னமர்ந்துறை வீதியும்

கூடல் வாழ்குல சேகரன் வீதியுங் குலவிராச மகேந்திரன் வீதியும்
தேடு தரும வருமாவின் வீதியுந் தென்னரங்கர் திருவா வாண்மே.

திருவேங்கடத்துத் திருமால்.

25. கூனின்று போனவன் றானிமிர்ந் தோடக் குருடன்கொம்பிற்
றேனென்று காட்ட முடவன் குடங்கொண்டத் தேபிழியத்
தானின்ற லுமை தனக்கென்று கேட்கத் தருவர்வாம்
வானின்ற சோலை புடைசூழ் வடமலை மாயவரே.

திருமுட்டத்துத் திருமால்

26. முட்டத்துப் பன்றி முளரித் திருப்பதத்தைக்
கிட்டத்துப் பன்றிக் கிடந்தேனே—தொட்டு
மருங்கிலே சங்கெடுத்த மாலே யெனக்கு
வருங்கிலே சங்கெடுக்க வா.

திருக்கண்ணமங்கைத் திருமால்

27. நீல மழைமுகிலோ நீலமணிக் குன்றமோ
கோல நிறைந்த குரைகடலோ—சோலையிளங்
காயா வனமோ கமுநீரோ கண்ணமங்கை
மாயா வுனதுவடி வம்.

சவரிப்பெருமாள்

28. முன்போம் புலவற்கு மூதறிவாற் பாய்சுருட்டிப்
பின்போஞ் சவரிப் பெருமானே—யன்பாகப்
பேய்முலைப்பா லுண்டவனே பேதையே னின்னமொரு
தாய்முலைப்பா லுண்ணாமற் றா.

கச்சித் திருமால்

29. ஆடவர்க ளெவ்வா றகல்வாணி வெஃகாவும்
பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா—நீடியமால்
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றோ
மன்றார் கலிக்கச்சி மாண்பு.

அத்திகிரி

30. அன்றயனை யுந்தியி னளித்தபரன் மேவுவது மத்தி கிரியே
சென்றுகரி கவ்வுமுத லைக்கணிற மேவுவது மத்தி கிரியே
வென்றவன் வணக்குவது மேலில கெயிற்றரிய தான வரையே

தன்றொழின் முருக்குவது தானில கெயிற்றரிய தான வரையே.

திருமோகூர்த் திருமால்.

31. பொன்னனைவா ளரக்கனைநூற் றுவரைக் காவைப்
பொருசிலையைக் கனைகடலைப் பொன்ன னீன்ற
நன்மகற்காய்ச் சுரர்க்காயை வருக்காய்க் காத
னப்பினைக்காய்ச் சானகிக்காய் நடவைக் காசு
மன்னுகிரால் வடிக்கணையால் வளையாற் புள்ளால்
வயங்குதோள் வலியால்வா னரங்க ளாலும்
முன்னுடற்கீ றிச்சிரங்கொண் டமரில் வீழ்த்தி
முதலொடுங்கொண் டிறுத்தடைத்த மோககூ ரானே.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் கோபுரம்

32. இருக்கோது மந்தணர் சூழ்புது வாபுரி யெங்கள்பிரான்
மருக்கோதை வாழும் வடபெருங் கோயின் மணிவண்ணனார்
திருக்கோ புரத்துக் கிணையம்பொன் மேருச் சிகரமென்றே
பருக்கோத லாமன்றி வேறுவ மானப் பணிப்பில்லையே.

குறுங்குடித் திருமாலைக் கூத்தர் பாடியது.

33. திக்குளெட்டுக்கயந் துக்கமுற் றுத்திடுக் கிட்டலற
மைக்கடற் குட்சரந் தைக்கவீட் டோற்கிட மாமதூர
இக்குமுற் றிக்கணுச் சற்றுவிட் டுத்தெறித் திட்டமுத்தைக்
கொக்குமொக் கிக்கக்கி விக்குமச் சோலைக் குறுங்குடியே.

ஷெ புகழேந்திபாடியது.

34. எட்டெழுத் தைக்கருத் திற்குறித் திட்டுறித் தம்பாவும்
சிட்டர்கட் குத்திருப் பொற்பதத் தைச்சிறக் கத்தருமவ்
வட்டநெட் டைப்பணித் ஹற்பநித் தற்கிடம் வாரிசப்பொ
குட்டினத் துக்குலந் தத்திமுத் தீனுங் குறுங்குடியே.

திருமால்பதி.

35. ஆழ முடைமையினா லாழியா மந்தரத்து
வாழ நிமிர்தலான் மந்தரமாம்—எழுலகுந்
தந்தளிக்கும் வண்ணத்தாற் றாயாஞ்செந் தாமரைக்கட்
பைந்தெரியன் மாயோன் பதி.

சிவபிரான்.

36. மன்னிய நாண்மீன் மதிகனலி யென்றிவற்றை
முன்னம் படைத்த முதல்வனைப்—பின்னரும்
ஆதிரையா னாதிரையா னென்றென் றயருமால்
ஊர்திரைநீர் வேலி யுலகு.
37. நிலனாம் விசும்பா நிமிர்கானீர் தீயாம்
அலர்கதிராம் வான்மதியா மன்றி—மலர்கொன்றை
ஒண்ணறுந் தாரா னொருவனிய மானனுமாய்
எண்ணிறந்த வெப்பொருளு மாம்.
38. கறைமிடற்றர் கையிற் கபாலத்தர் வெள்ளைப்
பிறைமுடியர் பின்றாழ் சடையர்—பொறிவிரவு
நாகத்தர் சூலத்தர் நன்னுதலா டானிருந்த
பாகத்த ரென்றே பாசு.
39. தலையினமர் கங்கைத் துகிலுடையான் றன்கைச்
சிலையினமர் செங்கண்மால் பாகன்—நிலையினமர்
தானவரைக் கொன்று விழக்கெடுத் தான்றனியே
ஆனவரெல் லாமதிக்க வந்து.
40. மாத ருமைவாய் மழலை மொழியாலோ
ஓது மறையி நொலியாலோ—யாதாலோ
கோல மிருதிறனாக் கொண்டான் றிருமிடற்றின்
ஆல மமிர்தான வாறு.
41. கொடியார் கொடியார் மதின்முன்றுங் கொன்ற
படியார் பனைத்தடக்கை நால்வாய்க்—கடியார்
உரியா ருரியா ரெமையாள வோதற்
கரியார் கரியார் களம்.
42. கரவோடு நின்றார் கடிமனையிற் கையேற்
நிரவோடு நிற்பித்த தெம்மை—யரவோடு
மோட்டாமை பூண்ட முதல்வனை முன்வணங்க
மாட்டாமை பூண்ட மனம்.

(தாவுகொச்சகம்)

43. நீறணிந்த திருமேனி நெருப்புருவங் கிளைத்ததுபோற்
கூறணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுலையோ குறிசெய்ய
வேறணிந்த சுடரெறிப்ப வேனிலாற் கெரிவிழித்த
எறணிந்த வெல்கொடியோ யெவ்வுயிர்நிற் றவிர்ந்தனவே.

(தரவிணைக்கொச்சகம்)

44. பூணாக வென்பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான்
கோணாகக் கச்சையான் கோடேந்து கொல்லேற்றான்
மாணாக வெண்ணூலான் வாணுதலான் பாகங்கொண்
டுணாரும் பிச்சையா நுண்ணாத நஞ்சுண்டான்
வானாறு தோய்ந்த சடையான் மழுவலத்தான்
யானார்வஞ் செய்யு மிறை;

எனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்சுவோர்க் கெல்லாம்
வினைமாசு தீரும் விளக்காகுந் தோற்றத்
தனையோய் மறலிக்கு மச்சம் பயந்த
புனைபூங் கழற்கான்மேற் பூவொடுநீர் தூஉய்
மனைமாண்ட பாக முளப்பட வாழ்த்தி
எனைநாளு மேத்துது மெந்தையே நின்னை
நினையா தொழியற்க நெஞ்சு.

(கொச்சக வகை).

45. கடாமுங் குருதியுங் கால்வீழ்த்த பச்சைப்
படாமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும் பரமன்
இடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை
விடாமுண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ றணிந்தான்
மெய்யுறு நோயில்லை வேறோர் பிறப்பில்லை
ஐயுறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை.

(பெருந்தேவபாணி வகை)

46. பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவான் வலனேந்திப்
புலியுரிமேற் பைத்தலைதாழ் பூங்கச்சை விரித்தமைத்துக்
கண்கவருந் திருமேனி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத்
தண்கமழ்பூந் தாரிதழி தலைமலிந்து பிறைதயங்க
மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றோலாதே
விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் டுணர்வழியாக்
கலிகெழு சடற்கச்சிக் கமழிளந் தேமாவின்
ஒலிதளிரு முலைச்சவடு முடன்சிறப்ப வலவுங்கால்; (எட்டடித்தரவு)

நீறேறுந் திருமேனி நெடும்பகலே நிலவெறிக்க
ஏறேறிக் கடைதோறு மிடுபலிக்கு வருதிரால்
ஏறேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக்
கூறேறும் பசும்பாகங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ;

பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றன் மேலிட்டு
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிரால்
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீர்வருங்காற்
கொல்லேற்றுக் கறுகிடலுங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ;

நாணாக மடந்தையர்பாற் பலிக்கென்று நடந்தக்காற்
பூணாகந் தழீஇக்கொளினும் பொங்காது போலுமால்
பூணாகந் தழீஇக்கொளினும் புகையுயிர்த்துப் பொங்காத
கோணாகம் யந்தருபால் குடிக்குமோ குடியாதோ;

(நான்கடித்தாழிசை மூன்று)

எரிகல னிமைக்கு மிடவயிற் றொடிக்கை
பரிகல னேந்தும் பரிசிறந் ததுகொல்;
உமையவள் விலக்கவு மொலிகட னஞ்சம்
இமையவர் தம்மை யிரந்துண் டதுபொல்; (ஈரடியிரண்டு)

இடையேழு பொழில்கட்கு மிகைப்பளவிற் செல்லேறே
கடைதோறு மதுநிற்பக் கற்பித்த வாறெவன்கொல்;
இரப்புநீர் வேட்டதுகேட் டிமையவரென் பட்டனரே;
பாப்புநீர்க் கங்கையே படர்சடையிற் கரந்ததே; (ஓரடி நான்கு)

பூண்டன வென்பு; புனைவது தும்பை;
ஆண்டன பூதம்; அறைவது வேதம்;
இசைப்பன பல்பேய்; எழீஇயது வீணை;
அசைப்பன வேணி; அதிர்வன பொற்கழல்; (இருசீரெட்டு)
எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)

எவ்வளை மகளி ரிடுபழி நசைஇப்
பல்கடை திரிதருஉஞ் செல்வநிற் பரவுதும்
கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப
வடதிசை வாகை சூடிக் தென்றிசை
வென்றி வாய்த்த வன்றான் வளவன்
இமிழிசை வேங்கடம் போலத் தமிழ்த்து
நாவலொடு பெயரிய ஞாலங்
காவல் போற்றி வாழிய நெடிதே. (சுரிதகம்)

(சிறுதேவபாணி)

47.

வண்ணமலர்ச் சுரங்கோத்து மதனவேண் மிகவெய்யக்
சுண்ணளவோர் புலனல்லாக் கனல்விழியா லெரித்தனையால்
எண்ணிறந்த தேவர்களு மிருடிகளு மெழுந்தோட

ஒண்ணுதலான் பாகங்கொண் டொருதனியே யிருந்தனையே.

(கொச்சவகை)

48. பிறையணிந்த சடைமுடியோன் பிஞ்ஞுகன் பெம்மான்
கறையணிந்த கண்டத்தான் கையிலங்கு சூலத்
திறையணிந்த நெஞ்சினோர்க் நின்றாம் பிறவி
இம்மைப் பிணியு மியலும் பசியொடு
தம்மைத் துறந்திடும் தாவில் புகழுளதாம்.
49. கல்லாலந் தண்ணிழற்கீழ்க் கல்வித் துறைபயந்த காமர்காட்சி
நல்லானை நல்லா ளொருபாக மாகிய ஞானத்தானை
எல்லாரு மேத்தத் தகுவானை யெஞ்ஞான்றும்
சொல்லாதார்க் கெல்லாந் துயரல்ல தில்லைத் தொழுமின் கண்டீர்.
50. வண்டணி கொண்ட மதுமலர்க்கொன்றை யினமாலை
கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டிளந் திங்கள் போலப்
பண்டணி யாகப் பலர்தொழும் கங்கைநீர் வைத்தான்
உண்டணி கொண்டநஞ் கண்பார்க் கமிழ்தாகுமே.
51. இடங்கை வெஞ்சிலை வலங்கை வாளியி
னெதிர்ந்த தானையை யிலங்கு மாழியின் விலங்கியோர்
முடங்கு வாலுளை மடங்கன் மீமிசை முருக்கியோன்
முனிந்து சென்றுடன் முரண்ட ராசனை
வடங்கொள் மென்முலை நுடங்கு நுண்ணிடை மகிழ்ந்தகோன்
மடந்தை சுந்தரி வளங்கொள் பூமழை
தடங்கொ டாமரை யிடங்கொள் சேவடி தவிர்க்குமே.
தலைக்கு வைப்பவர் தமக்கு வெந்துயர்
52. ஒரு வான் யாரோடு சடாடவிப்
பெரு நாகமே பூணும் பெருமான்
அரு வாயினா னாயினு மன்பர்க்
குரு வாயினா னுள்ளததி னுள்ளே.

(கொச்சவகை)

53. மையணி கண்டனை வானோர்தம்
ஐயனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப்
பையர வம்பல பூணும்

மெய்யனை மேயது வீடே.

54. எரியெள் ளுவன நிறத்தன் விரியினர்க்
கொன்றையம் பைந்தா ரகலத்தின் பொன்றா
ரெயிலெரி யூட்டிய வில்லன் பயிலிருட்
காடமர்ந் தாடிய வாட னீடிப்
புறம்புதை தாழ்ந்த சடையன் குறங்கறைந்து
வெண்மணி யார்க்கும் விழவின னுண்ணூற்
சிறந்தை யிரட்டும் விரல னிரண்டுருவா
யீரணி பெற்றவெழிற் றகைய னேரும்
இளம்பிறை சேர்ந்த நுதலன் களங்கனி
மாறேர்க்கும் பண்பின் மறுமிடற்றன் றேறிச்
சூலம் பிடித்த சுடர்ப்படைக்
காலக் கடவுட் குயர்கமா வலனே.

(ஆசிரியத்துறைவகை)

55. பாடகஞ்சேர் காலொருபாற் பைம்பொற் கனைகழற்கா லொருபாற்
நீடு குழலொருபா னீண்ட சடையொருபால் [றோன்றும்
வீடிய மானி னதளொருபான் மேகலைசேர்ந்
தாடு தூசிலொருபா லவ்வுருவ மாண்பெண்ணென் றறிவார் யாரே.

(திரிபங்கி)

56. ஆதரந் தீரன்னை போலினி யாயம்பி காபதியே
மாதுபங் காவன்னி சேர்சடை யாய்வம்பு நீண்முடியாய்
ஏதமுய்ந் தாரின்னல் சூழ்வினை தீரெம் பிரானினியார்
ஓதுமொன் றேயுன்னு வாரமுதே யும்பர் நாயகனே.

(மடக்கணிவகை)

57. வருமறை பலமுறை வசையறப் பணிந்தே
மதியொடு சடைமுடி மருவுமப் பணிந்தே
அருகட நவில்வது மழுகுபெற் றமன்றே
அருளொடு கடவுவ தழுகுபெற் றமன்றே
திருவடி மலரன திகழொளிச் சிலம்பே
தெளிவுட னுறைவது திருவடிச் சிலம்பே
இருவினை களைபவ ரடைபதத் தனன்றே
இமையவர் புகலிறை யெனநினைத் தனன்றே.

சிவபிரான்சடை.

58. வாளரவின் செம்மணியும் வன்னியினம் பாசிலையும்
நாளிளைய திங்க ணகைநிலவும்—நீரொளியால்
தேனூலவு பூங்கொன்றைத் தேவர்கோன் செஞ்சடைமேல்
வானிலவு விற்போல் வரும்.

சிவபிரானணியும்பாம்பு

59. பத்தித் தகட்ட கறைமிடற்ற பைவிரியும்
துத்தித் கவைநாத் துளையெயிற்ற—மெய்த்தவத்தோர்
ஆகத்தா னம்பலத்தா னாரா வழதணங்கின்
பாகத்தான் சூடும் பணி.

சிவபிரான் அணிந்த கொன்றை வண்டு.

60. சூழ்ந்து முரன்றணவி வாசந் துதைந்தாடித்
தாழ்ந்து மதுநுகர்ந்து தாதருந்தும்—வீழ்ந்தபெரும்
பாசத்தார் நீங்காப் பரஞ்சடரின் பைங்கொன்றை
வாசத்தார் நீங்காத வண்டு.

சிவபிரான் முடிப்பிறை

61. இன்றுமையான் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்கற்றோ
அன்றி விடவரவை யஞ்சியோ—கொன்றை
உளராவா றோடு மொளிர்சடையீர் சென்னி
வளராவா றென்னோ மதி.

சிவபிரானணியு மாவு

62. காமருவு பொற்றொடியாங் காலிற் கழலாம்
பொருவில் புயவலய மாகும்—அரவரைமேல்
நாணா மாற்கு நகைமணிசேர் தாழ்குழையாம்
பூணாம் புனைமாலை யாம்.

சிவபிரான் கூத்து

63. பூண்ட பறையறையப் பூத மருள
நீண்ட சடையா னாடுமே
நீண்ட சடையா னாடு மென்ப
மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே.
64. வரிகொளாவு மதியுஞ் சுழலக்
கரிகா லேந்தி யாடுமே

கரிகா லேந்தி யாடு மிறைவன்
புரிபுன் சடைமேற் புனலும் பிறழவே.

சிவபிரான் செயல்கள்; (நிரனிறை)

65. கூற்றுவனை வின்மதனை யரக்கர் கோவைக்
கூனிலவைக் குஞ்சாரத்தை யிஞ்சி மூன்றை
ஏற்றுலகின் புறவுருவ மாளத் தோள்க
ளிறவெறிப்பு விமயப்பெண் வெருவ வேவக்
காற்றொழிலா னயனத்தால் விரலாற் கற்றைக்
கதிர்முடியாற் காதலத்தாற் கணையாற் பின்னும்
ஊற்றழிய வுதைத்தெரித்து நெரித்துச் சூடி
யுரித்தெரித்தா னவனெம்மை யுடைய கோவே.
66. கண்ணவனை யல்லது காணா செவியவன
தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா—அண்ணல்
கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதால்
அழலங்கை கொண்டான்மாட் டன்பு.

திரிபுரதகனம்.

67. பண்டு புரமெரித்த தீமேற் படர்ந்தின்றும்
அண்ட முகடு நெருப்பறா—தொண்டளிர்க்கை
வல்லி தழுவக் குழைந்த வாமேரு
வில்லி நுதன்மேல் விழி.

தில்லைச் சிவபிரான்.

68. காலைபு மாலையுங் கைகூப்பிக் கைதொழுதான்
மேலை வினையெல்லாங் கீழ்வாம்—கோலக்
கருமான்றோல் வெண்ணீற்றுச் செம்மேனிப் பைந்தார்ப்
பெருமாணைச் சிற்றம் பலத்து.
69. தேங்கானன் முத்தலைக்குந் தில்லைப் பெருந்தகைக்
கோங்காரத் துட்பொருளா மொண்சுடர்க்கு—நீங்கா
மருளா மருளா தரித்துரைக்கு மாற்றம்
பொருளாம் புனைமாலை யாம்.
70. வாய்த்த பொருள்விளைத்த தொன்றில்லை மாதவமே
யார்த்த வறிவில்லை யம்பலத்துக்—கூத்துடையான்
சீலஞ் சிறிதேயுஞ் சிந்தியேன் சென்றொழிந்தேன்
காலம் வறிதே கழித்து.

71. உள்ளங் குளிர வரோமஞ் சிலிர்த்துரையுந்
தள்ளவிழி நீரரும்பத் தான்மறந்தாள்—புள்ளலைக்குந்
தேந்தா மரையவல்கூழ் தில்லைத் திருநடஞ்செய்
பூந்தா மரைதொழுது பொன்.

கச்சித் திருவேகம்பம்

72. பூமகள்யார் போவானை யேவுவா னென்னுரைக்கும்
நாமம் பொருசாரத்திற் கென்னென்பார்—தாமழகின்
பேரென் பிறைசூடும் பெம்மா னுவந்துறையும்
சேர்வென் திருவேகம் பம்.
73. நலத்தை பெறவிரு சரண மோதுநங்
குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே
நலத்தகை மகளொரு பாக நண்ணுமேந்
குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே.

(காளமேகப்புலவர் பாட்டு.)

74. முக்காலுக் கேகாமுன் முன்னரையில் வீழாமுன்
அக்கா லரைக்கால்கண் டஞ்சாமுன்—விக்கி
இருமாமுன் மாகாணிக் கேகாமுன் கச்சி
ஒருமாவின் கீழரையின் றோது.

கச்சாலைச் சிவபிரான்

75. நீல மணிமிடற்ற னீண்ட சடைமுடியன்
நூலணிந்த மார்ப னுதல்விழியன்—தோலுடையன்
கைம்மான் மறியன் கனன்மழுவன் கச்சாலை
யெம்மா னிமையோர்க் கிறை.
76. சீலத்தான் ஞானத்தாற் றேற்றத்தாற் சென்றகன்ற
காலத்தா லாராத காதலான்—ஞாலத்தார்
இச்சிக்கச் சாலச் சிறந்தடி யேற்கினிதாங்
கச்சிக்கச் சாலைக் கனி.

திருநெறிக்காரக்காட்டுச் சிவபிரான்.

77. வெறிவிரவு புன்சடைமேல் வெள்ளம் பாக்கும்
விறல்விசய னாகத்தும் வெள்ளம் பாக்கும்
கறைவிரவு நஞ்சுண்டு கண்டங் கறுக்கும்

கழலடைந்தார் தீவினையைக் கண்டங் கறுக்கும்
பொறிவிரவு பூண்முலையாள் போகத்த னாகும்.

பொதுநீக்கித் தனையடைந்தார் போகத்த னாகும்
நெறிவிரவு காஞ்சி நெறிக்காரைக் காட்டான்
நிழலடைந்தார் தம்மை நெறிக்காரைக் காட்டான்.

திருச்சிராப்பள்ளிச் சிவபிரான்.

78. பணிமின்கள் பாதம் பகர்மின்க ணாமங்கள் பாரகத்தீர்
தணிமின்கள் சீற்றந் தவிர்மின்கள் பொய்ம்மை தவம்புகுநாள்
கணிமின்க ளேன்ற கிளிகடி மாதர்தங் கைவிசைத்த
மணிமின்கள் போலொளிர் வான்றோய் சிராப்பள்ளி வள்ளலுக்கே.

இறையனார் பொய்யாமொழிப்புலவர்மூன்பு சிராமலையைப் பாடிய வெண்பா.

79. கோட்டாற் கொழும்பிரசங் குத்தி யதனடுவே
பாட்டாற் பணைக்கை புகமடுத்துக்—காட்டானை
தேனீ ரருந்துஞ் சிராமலையே செஞ்சடைமேல்
வானீர் கரந்தான் மலை.

(பொய்யாமொழியார் பாட்டு.)

80. அங்கம் புலியத ளாடையைச் சாத்தி யரவமுடன்
பங்கம் புலிவைத்த பண்பர்க் கிடம்பணை வாளெயிற்று
வெங்கட் புலியைவிட் டியானையைத் தேடி விதம்விதமாய்ச்
சிங்க மிருந்து தனித்தனி நோக்குஞ் சிராமலையே.

திருநெய்த்தானத்துச் சிவபிரானை ஒட்டக்கூத்தர் பாடியது.

81. விக்கா வுக்கா வித்தா விப்போய்
விட்டா னட்டார் சுட்டீர் புக்கார்
இக்கா யத்தா சைப்பா றுற்றே
யிற்றே டிப்போய் வைப்பீர் நிற்பீர்
அக்கா டப்பேய் தொக்கா டக்கு
முப்பா டத்தீ வெப்பா டப்பூ
ணைக்கா டக்கா னத்தா டப்போம்
நெய்த்தா னத்தா னைச்சே வித்தே.

புகழேந்திப்புலவர் பாடியது.

82. தற்கோ லிப்பூ சற்பா சத்தே
தப்பா மற்சா கைக்கே நிற்பீர்

முற்கோ லிக்கோ லிப்பூ சித்தே
முட்டா மேற்சே வித்தே நிற்பீர்
வற்றா நெட்டோ டைப்பா ரச்சேன்
மைப்பூ கத்வே றித்தா விப்போய்
நெற்றா ஞற்றா லைப்பா கிற்சேர்
நெய்த்தா நத்தா னைச்சே வித்தே.

திருவெண்காட்டுச் சிவபிரான். (முதற்சவலை.)

83. சங்குமுள பறையுமுள தாநல்ல கவரியுள
எங்குமுள தூவுகிண றெறியுமறி கொடியுமுள?
பொங்குபுனல் வந்தலைப்பப் புள்ளினங்க ளார்ப்பப்
பொருகயலோ டினவாளை புறக்கணித்து நோக்கத்
தெங்குபழம் வீழ்ந்தொழுகுங் காவிரியின்றென்பாற்
திருவெண்காட்டையவெனிற் றீவினைகள் போமே.

தேவூர்ச்சிவபிரான்.

84. அரிசி விளைத்தன் றமுதளிக்குந் தேவைப்
புரிசிறக்கு மீசரிரு பொற்றள்—தரிசித்தோர்
வேண்டும் வாமனைத்தும் மேவுவார் பார்மீதில்
மீண்டுபிற வார்பெறுவார் வீடு.

**திருவாமத்தூர்ச் சிவபிரான்
(இரட்டையர் ஆறுவிலகப் பாடியது)**

85. ஆற்குழை யோவா வோவாயர் பாடி யருமனையோ
பாற்கட லோதம்ப மோதங்கு மாவம் பலபலவா
மாற்கமு மாகிநின் றார்மாதை நாதர் வலங்கொள்பம்பை
மேற்கரை கோயில்கொண் டார்புரஞ் சீறிய வெங்கணைக்கே.

சிவதலத் தொகை

86. ஈணாட் டிரண்டு மலைநாட்டி லொன்றுகொங் கேழுவையை
வாணாட்டி ரேழ்நடு நாட்டெழு முன்றொன்றைந் தாம்வடக்கிற்
சோணாட் டொருநூற்றுத் ஹொண்ணூறென் றோர்வர் துளுவத்தொன்று
நாணாட் டியதொண்டை நன்னாட்டி லாறைந் திருநகரே.

பாண்டிநாட்டுச் சிவதலத் தொகை.

87. கூடல் புனவாயில் குற்றால மாப்பனூர்
எடகநெல் வேலி யிராமேச—மாடாளை

தென்பரங்குன் றஞ்சுழிய றென்றிருப்புத் தூர்காணை
வன்கொடுங்குன் றம்பூ வணம்.

அட்டவீரட்டம்.

88. பூமன் றிருக்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை
மாமன் பறியல் சயந்தான் விற்குடி மாவழுபூர்
காமன் வெறுக்கை நமன்கட லூரிந்தக் காசினிக்குள்
தேமன்னு கொண்றைச் சடையான் பொருதிட்ட சேவகமே.

சத்தவிடங்கத்தலம்.

89. சீரார் திருவாரூர் தென்னாகை நள்ளாறு
காரார் மறைக்காடு காறாயல்—பேரான
ஒத்ததிரு வாய்மு ருவந்ததிருக் கோளிலி
சத்த விடங்கத் தலம்.

விநாயகர்

90. தன்றோ ணான்கி னொன்றுகைம் மிகூஉங்
களிறுவளர் பெருங்கா டாயினும்
ஒளிபெரிது சிறந்தன் றளியவென் னெஞ்சே.
91. எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப கண்ணுதற்
பவள மால்வரை பயந்த
கவள யானையின் கழல்பணி வோரே.
92. மதிபாய் சடைமுடித்து காசுணப்பைப் பூட்டுச்
சதிபாய் குறுந்தாட்டுத் தான—நதிபாய்
இருகவுட்டு முக்கட்டு நால்வாய்த்தெ னுள்ளம்
உருகவிட்டு நின்ற வொளி.
93. மானமருங் கண்ணான் மணிவயிற்றில் வந்துதித்தான்
தானவரை யென்றுந் தலையழித்தான்—ஆனைமுகன்
ஒட்டினான் வெங்கவியை யுள்ளத் தினிதமர்ந்து
வீட்டினா னம்மேல் வினை.
94. தேனக் கலர்கொன்றை பொன்னாகச் செஞ்சடையே
கூனற் பவளக் கொடியாகத்—தானம்
மழையாகக் கோடு மதியாகத் தோன்றும்
புழையார் தடக்கைப் பொருப்பு.

(விநாயகர்க்கும் மலைக்குஞ் சிலேடை.)

95. அம்பொற் பணைமுகத்துத் திண்கோட் டணிநாகம்
வம்புற்ற வோடை மலர்ந்திலங்க—உம்பர்
நவம்புரியும் வானதியு நாண்மதியு நண்ணத்
தவம்புரிவார்க் கின்பந் தரும்.
96. திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்—உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரு மானை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தங் கை.
97. தடந்தாட் கொத்த தமனியச் சிலம்பு
படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு மிளிர
வென்றாகி திருத்தாதை வியந்துகைத் துடிகொட்ட
நின்றாடு மழுகளிறறை நினைவாரோ வினையிலரே.

முருகக்கடவுள்

98. நீல நெடுங்கொண்மு நெற்றி நிழனாறிக்
காலை யிருள்சீக்குங் காய்கதிர்போற்—கோல
மணித்தோகை மேற்றோன்றி மாக்கடற்கூர் வென்றோன்
அணிச்சே வடியெம் மரண்.
99. முருகவேள் சூர்மா முதறடிந்தான் வள்ளி
புரிசூழன்மேன் மாலை புனைந்தான்—சரணளித்து
மேலாய வானோர் வியன்சேனை தாங்கினான்
வேலா னிடைகிழித்தான் வெற்பு.

(அம்போதரங்கவொருபோகு)

100. செஞ்சுடர் வடமேரு விருமருங்குந் திரிகின்ற
வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேலொடுகே டகஞ்சுழல
மாயிரு மணிப்பீலி மணியெருத்திற் றோன்றுங்கால்
சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தீயிற் சிறந்தெறிப்ப
மறுவருந்தம் மனத்துவகைக் கலுழ்ச்சியான் வளர்த்தெடுத்த
அறுவருந்த முலைசுரந் தகடருந்தூ றமுதூட்ட
ஊருருவத் தெயின்மூன்று மொருங்கவித்தோன் வியப்பெய்த
ஈருருவத் தொருபெருஞ்சுவர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்!
ஆங்க,
வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத்
தனைவருந் தத்த மறம்புரிந் தாங்கு

முனையடு கொற்றத்து முன்னான் குருவிற்
 சுனைகடல் சுட்டன கண்;
 தேவரு மக்களுஞ் சீற்றத்தா னஞ்சாமைக்
 காவல் புரியுங் கதிர்மதி போலும்
 மூவிரு தோன்றன் முகம்;
 மடமகள் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போல்
 இடையிடை சுற்றுத லின்றுந் தவிரா
 தொடையமை தார்க்கடம்பன் றோள்;
 அவ்வழி,
 அடியிணை சேரா வவுணரை நுங்கிப்
 பொடிபொடி யாகிப் பொருப்போடு மாய
 இடியமிழ் வானத் திடைநின்று கூஉங்
 கொடியணி கோழிக் குரல்;
 விழுச்சீ ரமரர் விசும்பிடைத் தோன்றிப்
 பழிச்சிநின் றார்த்தார் பலர்;
 உருகெழு முருகிய முருமென வதிர்தொறும்
 அருகெழு சிறகொடு மணவரு மணிமயில்;
 பெருகள வருமறை பெறுநெடு மொழியொடு
 பொருகள வழியிசை புகல்வன சிறுகுறள்;
 சிவந்தன திசை சிலம்பின மலை
 நிவந்தன தலை நிரம்பின குறை;
 ஆர்த்தன மறை ஆடினர் பலர்
 போர்த்தன துகள் பொழிந்தனர் மலர்;
 ஆங்கனந் தோன்றிய வடுபோர் வென்றியின்
 வீங்கிருந் தொடித்தோள் விடலை நினக்கே
 யாமறி யளவையிற் றமிழ்புனைந் தேத்துகம்
 நின்னீ தக்க தாயினு நின்னெதிர்
 நாணில மாகல் வேண்டும் யாணர்க்
 கடம்புங் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை
 நீரொடு நின்வயி னமர்ந்த
 வாராப் புலமை வருகமா ரெமக்கே.

101. பூவார் பொய்கைப் பொற்போதிற்
 றேவார் செங்கட் சேயாநீ
 யாவா வென்னா தென்னோசூர்
 மாவா னானைக் கொன்றாயே.

கதிர்காமம்.

102. மணியுமிழ்ந்து மாமலைமேன் மேய்வனவு நாகம்
 மடவர லார்கொய்ய மலர்வனவு நாகம்
 பிணியமிழ்ந்து நன்னாளாற் பூப்பனவும் வேங்கை

பிறங்கன்மாத் தொலைத்தவற்றுள் றுய்ப்பனவும் வேங்கை
இறைக்காசா நெம்மருளா மாலையு மாலை
யெமக்கினிதா யாமவனைச் சூட்டுஅது மாலை
நிறைகாய்த்தி நெஞ்சஞ்சச் சுடுவதுவுங் காமம்
நிலங்காக்குஞ் சேஎய்த நெடுநகருங் காமம்.

(கதிர்காமத்து வேலர்முன் பாம்பை மயில் விடப் பாடியது)

103. தாயரவை முன்வருத்துஞ் சந்த்ரோ தயந்தனக்குன்
வாயரவை விட்டுவிட மாட்டாயோ—தீயரவைச்
சீறு மயிற்பெருமா டென்கதிர்கா மப்பெருமாள்
எறு மயிற்பெருமா ளே.

திருமால், முருகன், ஐயனார்.

104. பொற்றூணில் வந்தசுடர் பொய்கை பயந்த வண்ணல்
சிற்றாயன் முன்வனிதை யாகி யளித்த செம்மல்
மற்றியார்கொ லென்னின் மலர்தூவி வணங்கி நாளுங்
கற்றார் பரவுங் நகாரி காரி

சிவபிரான், திருமால், துர்க்கை.

105. கண்ணுதலோன் காப்பக் கடிநேமி யோன்காப்ப
எண்ணிருதோ ளேந்திழையா டான்காப்பப் பண்ணியனூற்
சென்னியர்க் களிக்குந் தெய்வநீ
மன்னுக நாளுமீம் மண்மிசை யானே.

திருமகள்.

106. நெய்யொடு திரியொக்கச்
செய்யாளைச் சேர்வார்க்குப்
பொய்யாத வுள்ளமே
மெய்யாதல் வேண்டுமே.

கச்சி உமாதேவி.

107. தொல்லை மறைதேர் துணைவன்பால் யாண்டுவரை
எல்லை யிருநாழி நெற்கொண்டோர்—மெல்லியலாள்
ஓங்குலகில் வாழு முயிரனைத்து மூட்டுமால்
எங்கொலிநீர்க் காஞ்சி யிடை.

பகவதி

108. மலையு மலையு மகிழ்ந்துறையும் வேயுங்
கலையுங் கலையுங் கடவுந்—தொலைவில்
அமரி யெமக்காணா மென்னுமவர் முன்னிற்
குமரி குமரிமேற் கொண்டு.

109. அளவே வடிவொப்ப தன்றியே பச்சை
யிளவேய் நிறத்தாலு மேய்க்குந்—துளவேய்
கலைக்குமரி போர்துளக்குங் காரவுணர் வீரந்
தொலைக்குமரி யேறுகைப்பா டோள்.

(நிலை வெளிவிருத்தம்)

110. சேயரி நாட்டமுஞ் செவ்வாயு மல்குலுமோ—அம்மானாய்
ஆய்மலருந் தொண்டையு மாழியந் திண்டேரும்—அம்மானாய்
மாயிருந் தானை மயிடன் றலையின் மேல்—அம்மானாய்
பாயின சீறடிப் பாவை பகவதிக் கே—அம்மானாய்.

(கலிப்பாவகை)

111. மழைநுழைந்து புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும் போல்
உழைமுழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிசிறப்பப்
பச்சென்ன வானிட்ட வில்லேபோற் பசுந்துழாய்
கச்சென்னக் திடைப்பிறந்த நரையுருமே றதிசயிப்ப
மைம்மேனி மருங்கதிர வரியேறு வால்புடைப்ப
விண்டோயு மணிநீல வெற்பினிடை வேய்மிடைந்தாங்
கொண்டோளு மிடுநீழ லிளங்கிளிகள் களிசூரக்
கொதியாது கொதித்தெறிந்த கோட்டெருமைத் தலையின்மிசை
மிதியாத சீறடி மிதித்தன போற்றோன்றத்
தாங்கிய புகர்வாளுங் கேடகமுந் தனித்தனி
வாங்கிய கோளரவு மதியமும் போன்றிலங்க
மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல்
கொய்துடுத்த பொற்றுகிலின் கொழுஞ்சோதி கொழுந்தோட்ட
நீனின்ற படிவத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த
தாயென்று முதுமறை பரவினும்
யாயென் றல்ல தியாந்துணி யலமே.

(வண்ணக வொத்தாழிசைக் கலிப்பா.)

112. கல்லின்மே னாறிய கனபவளக் கொடியேய்ப்பக்
கொல்சின மதவெருமைத் தலையொதுங்கி மற்றதன்
சில்குருதி சீறடிமேற் சிலம்போடு கழனனைப்ப

விளங்குபொன் னெடுவரைமேல் வெய்துறுமி யெழுந்தாங்குத்
 துளங்காச்சீர்ப் படையோடுந் தொழிலோடும் பொலிந்தோடக்
 களங்கொண்டு முடியுகைத்த கலைமானேற் றூர்தியோய்! (தரவு)
 பெருந்தகைமை பிறிதொழியப் பிடிக்கோடுங் களிறேபோல்
 அருஞ்சமத்து நினக்குடைந்த வவுணரை நினைக்குங்காற்
 கரும்புருவ நுதல்வியர்ப்பக் கச்சினால் விசித்தநின்
 மருங்குல தளவெண்ணின் மாயமும் போலுமே;
 பேழ்வாய விறற்கூளி பின்னார்ப்ப முன்சென்று
 வீழ்வாயா னீயெறிந்த வீரரை நினைக்குங்காற்
 கேழ்கிள ரவிர்முன்கைக் கிளியிருப்ப வெடுக்கில்லா
 மாழைமை கணுங்கான் மம்மரும் போலுமே;
 வாளுற முயர்விசும்பின் வாய்மடித்து விரற்சட்டித்
 தாள்சோர நினக்குடைந்த தானவரை நினைக்குங்காற்
 பூளையார்ந் தெழிலெய்தப் பொறியணை புரையுநின்
 தோளின தளவெண்ணிற் றோற்றாறும் போலுமே (தாழிசை)
 எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)

கடிகமழ் பூங்குலைக் கலங்கிருந் துடுப்பிற்
 காராராக் காந்தண்முகை வென்றன் விரல்;
 விரலுற விரித்தமைத்து விசம்புதை வந்து
 முலையொடு முத்தொடு மாறின பந்து;
 பந்தவிழ் பணிசென்னி கையற் றெரீஇய?
 அசோகி னந்தளி ரணியியற்ற வனிகொண்டது நுதல்;
 நுதலிவர் கதுப்புக் குதவியபொன் கருலின மணி;

(அராகம்)

மணிமகர முருவாக நிகரொத்தன முத்து;
 அரியொண்க ணம்பிற் பிறமும் வரியல்குல்
 வண்டிருப் பண்ண தகைத்து;

(பேரென்)

கூழை புறமுறுத் தாழ்ந்தன வாழை
 வருமுகி ழேய்க்கு முலை;

பெருமட மான்பிணை வென்றது நோக்கு;

சிறுமருங்குற் கொல்கின முல்லைக் கொடி; (சிற்பென்)

படுமணி படுமொருகை; பைங்கிளி யதுவொருவகை;

வடிநுதி வேலொருகை; வான்கொண்ட தகைத்தொருகை;

சேடகத்தாற் சேடொருகை; சிலைசேர்ந்த தொழிற்றொருகை;

(இடையென்)

கோடொருகை; இயமொருகை;

(அளவென்)

எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)

இருபாற் பட்டநின் னிணையடி பரவுதும்

ஒருபாற் பட்டெமக் கருளுவோ யெனவே.

(சுரிதகம்)

தனிக்கண் விளங்கு நுதற்பிறை மேலோர்
மிகைப்பிறை கதுப்பிற் சூடி வளைக்கையின்
வாள்பிடித் தாளி யேறித் தானவன்
மாளக் கடும்போர் கடந்த குமரி
மூவா மெல்லடித் திருநிழல்
வாழி காக்கலிம் மலர்தலை யுலகே.

**கண்ணுடையம் மையருளால் அவித்த நெல்முளைப்பதைப்பற்றிய
வெண்பா.**

114. கண்ணுடைய தாய்மகிமை காசினியோ ரிவ்வளவென்
றெண்ணுடைய தாய்மதிக்க வேலாது—மண்ணுடைய
புன்முளைக்க வெத்தனைநாட் போதுமூட நேயவித்த
நென்முளைத்தல் சால நிசம்.

நாமகள்

115. தவளத் தாமரைத் தாதார் கோயி
லவளைப் போற்றது மருந்தமிழ் குறித்தே.
116. என்னை யுடையான் கலைமடந்தை யெவ்வுயிர்க்கும்
அன்னை யுடைய வடித்தளிர்கள்—இன்னளிசூழ்
மென்மலர்க்கே தங்கு மெனவுரைப்பர் மெய்யிலா
வன்மனத்தே தங்குமோ வந்து.
117. இமயவர்கண் மோலி யிணைமலர்த்தாள் சூடச்
சமயந் தொறுநின்ற தையல்—சிமய
மலைமடந்தை வாச மலர்மடந்தை யெண்ணெண்
கலைமடந்தை நாவலோர் கண்.
118. பொத்தகமு ஞானத்து முத்திரையும் பொற்பளிங்கும்
வைத்த கமண்டலமும் வன்னிகையும்—முத்து
வடங்கொண்ட பூண்முலையாள் வந்தென் மனத்தே
இடங்கொண்டா ணீங்கிற் றிடர்.

(கம்பர்வாக்கு)

119. ஆய கலைக ளறுபத்து நான்கினையும்
ஏய வுணர்விக்கு மென்னம்மை—தூய
உருப்பளிங்கு போல்வானென் னுள்ளத்தி னுள்ளே
இருப்பளிங்கு வாரா திடர்.

120. படிக நிறமும் பவளச் செவ்வாயுங்
கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையுந்—துடியிடையும்
அல்லும் பகலு மனவாத முந்துதித்தாற்
கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.

(காளமேகப்புலவர் பாட்டு.)

121. வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்து வீற்றிருப்பாள்—வெள்ளை
அரியா சனத்தி லாசரோ டென்னைச்
சரியா சனம் வைத்த தாய்.

சூரியபகவான்.

122. முன்னங் குடைபோன் முடிநா யகமணிபோன்
மன்னுந் திலகம்போல் வாளிரவி—பொன்னகலந்
தங்குங் கவுத்துவம்போ லுந்தித் தடமலர்போல்
அங்க ணுலகளந்தார்க் காம்.

123. மேகத்தான் வெற்பா னிமையான் விழுப்பனியான்
நாகத்தா னீமறைய நாட்கதிரே—யோகத்தாற்
காணாதார் நின்னை நிலையாமை கட்டுரைப்பர்
நாணாத கண்ணெனக்கு நல்கு.

(கொக்ககவொருபோகு.)

124. தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராகி
அடங்காத முரற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப
ஆயிர வாராழி யவிரிதழின் வெளிப்பட
சேயித மெனத்தோன்றுஞ் செழும்பகலி னிரவகற்றிப்
படுபனிப் பகைநீங்கப் பருவத்து மழையானே
நெடுநிலங் குளிர்கூடர நீர்மைசா னிழனாறி
அண்டங்கள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக்
கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாகலின்
ஓங்குயர் பருதியஞ் செல்வநின்
நிங்கா வுள்ள நிங்கன்மா ரெமர்க்கே.

(பெருந்தேவபாணிவகை.)

125. ஆயிரங் கதிராழி யொருபுறந்தோன் றகலத்தான்
மாயிருந் திசைசூழ வருகின்ற வரவுணர்ந்த
மணக்கமல மலரினையு மலர்த்துவான் றானாதல்

இனக்கமல முணர்த்துவபோன் நெவ்வாயும் வாய்திறப்பக்
குடதிசையின் மறைவதூஉ மறையென்று கொள்ளாமைக்
கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரே கரிபோக
ஆரிருளும் புலப்படுப்பா னவனேயென் றுலகறியப்
பாரகலத் திருள்பருகும் பருதியஞ் செல்வகேள்! (தரவு)
மண்டலத்தி னிடைநின்று வாங்குவார் வைப்பாராய்
விண்டலத்திற் கடவுளரை வெவ்வேறு வழிபடுவார்
ஓங்குலக முழுதுபோர்த் திருவுருவி னொன்றாகி
ஆங்கவரை வேறுவே றளித்தியென் றறியரால்;
மின்னுருவத் தாரகைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய்
நின்னுருவத் தொடுங்குதலா னெடுவிசும்பிற் காணாதார்
எம்மீனுங் காலைவா யிடைக்கரந்து மாலைவாய்
அம்மீனை வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென் றறியாரால்;
தவாமதியந் தொறுநிறைந்த தண்கலைக டலைத்தேய்ந்
துவாமதிய நின்னொடுவந் தொன்றாகு மென்றுணரார்
தண்மதியி னின்னொளிபுக் கிருளகற்றாத் தவற்றாற்கொல்
அம்மதியம் படைத்தாய் நீயேயென்றறியாரால்; (தாழிசை)
நீராகி நிலம்படைத்தனை; நெருப்பாகி நீர்பயந்தனை;
ஊழியிற் காற்றெழுவினை; ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை;
(இருசீர்நான்கு)

கருவாயினை, விடராயினை, கதியாயினை, விதியாயினை,
உருவாயினை, அருவாயினை, ஒன்றாயினை, பலவாயினை; (ஒருசீரெட்டு)
எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)
விரிதிரைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன
ஒருமுதற் கடவுணிற் பரவுதுந் திருவொடு
சுற்றந் தழீஇக் குற்ற நீக்கித்
துன்பந் தொடரா விற்ப மெய்திக்
கூற்றுத்தலை பனிக்கு மாற்றல் சான்று
சழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெருகி
நன்றறி புலவர் நாப்பண்
வென்றியொடு விளங்கி மிகுகம்யா மெனவே.

**சந்திரபகவான்.
(வள்ளிவாழ்த்து.)**

126. பிறைகாணுங் காலைத்தன் பேருருவ மெல்லாங்
குறைகாணா தியாங்கண்டு கொண்டு—மறைகாணா
தேய்ந்து வளர்ந்து பிறந்திறந்து செல்லுமென்
றாய்ந்தது நன்மாயை யாம்.

(தேவபாணி.)

127. குரைகடன் மதிக்கு மதலையை குறுமுய லொளிக்கு மரணினை யிரவிரு ளகற்று நிலவினை யிறையவன் முடித்த வணியினை கரியவன் மனத்தி னுதிதனை கயிரவ மலர்ந்து மவுணனை பாவநர் தமக்கு நினதிரு பதமலர் தபுக்க வினையையே.

நாற்றிசையதிபர்.

128. தெற்குக் குடக்கு வடக்குக் குணக்குமேல் நிற்குந் திறத்துலகை நீடளிக்கும்—பொற்பினார் ஈரெண் கலையோன் வருண னிரவியமன் யாரும் புகழியல்பி னார்.

129. குடபால் வடபால் குணபாறென் பாலென் றடைவே திசைநான் கவற்றுள்—இடையிரண்டு நன்மைபுரி வோர்பயந்து நோக்குப வேனைய வன்மை புரிவோர்க்கே யாம்.

அருகக்கடவுள்.

130. மண்டித் தடுமாறும் வாழ்விழந்தேன் மாதுயரப் பண்டைப் பழவினைநோய் பற்றறுத்தேன்—பிண்டித் திருமாலை முக்குடைக்கீழ்த் தேவாதி தேவர் பெருமாளை யானடைந்த பின்.

(வெண்டாழிசைவகை.)

131. போதார் நறும்பிண்டிப் பொன்னார் மணியணையான் தாதார் மலரடியைத் தணவாது வணங்குவார் தீதார் வினைகெடுப்பார் சிறந்து.

(வெண்கலிப்பாவகை.)

132. நாகிளம்பூம் பிண்டிக்கீழ் நான்முகனாய் வானிறைஞ்சு மாகதஞ்சேர் வாய்மொழியான் மாதவர்க்கு மல்லார்க்கும் தீதகல வெடுத்துரைத்தான் சேவடிசென் றடைந்தார்க்கு மாதுயரந் தீர்த லெளிது.

(கலிவெண்பாவகை)

133. பண்கொண்ட வரிவண்டும் பொறிக்குயிலும் பயில்வானா விண்கொண்ட வசோகின்கீழ் விழுமியோர் பெருமானைக்

கண்ணுலு மனத்தாலு மொழியாலும் பயில்வார்கள்
விண்ணாளும் வேந்தரா வார்.

134. அணிநிழ லசோகமர்ந் தருணெறி நடாத்திய
மணிதிக ழவிரொளி வாதனைப்
பணிபவர் பவநனி பரிசறுப் பவரே.

135. போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி
ஆதி நாதற் சேர்வோர்
சோதி வானந் துன்னு வோரே.

136. சீயஞ் சுமந்த மாசறு மணியணை
மேய வரவோன் சேவடி
வாயின் வாழ்த்த வானுல கெளிதே.

137. நவைக்கணம் வீய நன்னூ லாய்ந்து
சேட்டலர் விராய மோட்டார் பிண்டி
நன்னிழன் மேயோன் சேவடி
துன்னினர் துன்னலர் துகட்டிரும் பிறப்பே.

138. உலகுடன் விளக்கு மொளிகிள ரவிர்மதி
மதிநல னழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை
முக்குடை நீழற் பொற்புடை யாசனம்
ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி யறிவனை
யறிவுசே ருள்ளமொ டருந்தவம் புரிந்து
துன்னிய மாந்த ரென்ப
பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை யுலகே.

(சித்திரக்கா)

139. ஒருதிரட் பிண்டிப் பொன்னெயின் மூன்றின்
ஈரறம் பயந்த நான்முக வண்ணல்
மூவகை யுலகிற்கு மொருபெருங் கடவுள்
நால்வகை யோனியு ளிருவினை கடிந்து
முந்நெறி பயந்த செந்நெறி யொருவன்
நால்வகை யளவையு மிருவகைப் பண்பும்
ஒன்ற வுரைத்த முக்குடைச் செல்வன்
ஈரடி பரவின ரென்ப
பேரா நன்னெறி பெறுகிற் போரே.

(எழுகூற்றிருக்கை.)

140.

ஒருபொருட் கிருதுணி புரைத்தனை யொருகால்
இருபிறப் பாளர்க்கு மூவமிழ் தாக்கி
ஈரறம் பயந்த வோரரு ளாழியை
இருமலர் நெடுங்க ணரிவையர் தம்மொடு
மூவகை யுலகி னால்வகைத் தேவரும்
மும்மையி னிறைஞ்சு மீரடி யொருவனை
இருவினை பிரித்து மூவெயின் முருக்கி
நாற்கதி தவிர்த்த வைங்கதித் தலைவ
நான்மறை யாள மும்மதிற் கிழவ
இருகுண மொருமையிற் றெரிவுறக் கிளந்த
இருசுடர் மருட்டு முக்குடைச் செல்வ
நால்வகை வருணமு மைவகைக் குலனும்
மாறறி மாந்தர்க் கறிவுற வகுத்தனை
ஐந்நிற நறுமலர் முன்னுற வேந்தி
நாற்பெரும் படையொடு மும்முறை வலங்கொண்
டிருகையுங் கூப்பி யொருமையின் வணங்கி
அரசர் நெருக்குறூஉ முரசமுழங்கு முற்றத்
திருநிதிப் பிறங்கலொ டிமையவர் சொரிதலின்
முருகயர் வுயிர்க்கு மும்மலர் மாரியை
நால்வகை யனந்தமு நயந்தனை தேவரின்
ஐவகை விழவு மையற வெய்தினை
ஆறுபுரி நிலையுந் தேறினர்க் கியம்பினை
எழுநயம் விரித்த திருமறு மார்பினை
அறுபொரு ளறைந்தனை யைம்பத மருளினை
நான்குநின் முகமே மூன்றுநின் கண்ணே
இரண்டுநின் கவரி யொன்றுநின் னசோகே
ஒரு தன்மையை யிருதிறத்தினை
முக்குணத்தினை நால்வகையினை
ஐம்பதத்தினை யறுபிறவியை
ஏழகற்றிய மாதவத்தினை
அரிமருவிய மணியணையினை
வளர்கதிரொளி மண்டலத்தினை
அதனால்,
மாகெழு நீழற் கேவலந் தோற்றிய
ஆதியங் குரிசினிற் பரவுதும்
தீதறு சிவகதி சேர்கயா மெனவே.

(கூடசதுர்த்தம்.)

141.

கருமால் வினைகள்கை யேறிச் செடிசெய்து காறடப்போ
யருமா நிரயத் தழுந்துதற் கஞ்சியஞ் சோதிவளர்
பெருமான் மதிதெறு முக்குடை நீழற் பிணியொழிக்குந்

திருமா திருந்தடிக் காளா யொழிந்ததென் சிந்தனையே.

142. செருவிளை வைவேற் றிகழொளி வேந்தர் திருமுடிமே
லுருவிளை யொண்போ துறுநின பாதங் குறைவறியாக்
கருவிளை யாட்டுங் கவினுடை வாட்கட் கனிபுரைவாய்த
திருவிளை யாட்டுங் கனவரை யாகச் சினவரனே.
143. முரன்று சென்று வட்டின
நிரந்த பிண்டி நீழலுள்
பரந்த சோதி நாதனெம்
அரந்தை தீர்க்கு மண்ணலே.
144. கயற்கருங்க ணந்நலார்
முயக்கநீங்கி மொய்ம்மலர்
புயற்புரிந்த புண்ணியர்க்
கியற்றுமின்க ளீரமே.
145. பொங்கு சாமரை தாம்வீசச்
சிங்க பீட மமர்ந்தவெங்
கொங்கு சேர்குளிர் பூம்பிண்டிச்
செங்க ணானடி சேர்மினே.
146. போது விண்ட புண்ட ரீக
மாத ரோடு வைக வேண்டின்
ஆதி நாத ராய்ந்த நூலின்
நீதி யோதி நின்மி னீடு.
147. வினையைத் தான்மிடைந் தோட்டிநீர்
அனகத் தானருள் காண்குறிற்
கனகத் தாமரைப் பூமிசைச்
சினனைச் சிந்திமின் செவ்வனே.
148. உலக மூன்று மொருங்குட னேத்துமாண்
டிலக மாய திறலறி வன்னடி
வழுவி னெஞ்சொடு வாலிதி னாற்றவும்
தொழுவ றொல்வினை நீங்குக வென்றியான்.
149. ஆதி யானற வாழியி னானலர்ச்
சோதி யான்சொரி பூமழை யான்வினைக்
காதி வென்ற பிரானவன் பாதமே
நீதியா னினை வாழிய நெஞ்சமே.

150. போதுறு முக்குடைப் பொன்னெயி லொருவன்
தாதுறு தாமரை யடியிணை பணிந்தார்
தாதுறு தாமரை யடியிணை பணிந்தார்
தீதுறு தீவினை யிலரே.
151. துங்கக் கனகச் சோதி வளாகத்
தங்கப் பெருநூ லாதியை யானும்
செங்கட் சினவேள் சேவடி சேர்வார்
தங்கட் கமருந் தண்கட னாடே.
152. முருகவிழ்தா மரைமலர்மேன் முடியிமையோர் புடைவரவே
வருசினனா ரருமறைநூல் வழிபிழையா மனமுடையார்
இருவினைபோய் விழுமுறியா வெதிரியகா தியையெறியா
நிருமலரா யருவினராய் நிலவுவர்சோ தியினிடையே.
153. இந்திரர்க ளேத்துமடி யீண்டுயிர்க ளோம்புமடி
வெந்திறல் ஞாயிற்றெழில் வீவிலொளி வெல்லுமடி
மந்திரத்தி னோதுமடி மாதுயரந் தீர்க்குமடி
யந்தரத்தி னாயவிதழ்த் தாமரையி னங்கணடி.
154. கொடிகொடியொடு மிடைவனவுள குடைகுடையொடு குடைமிசை
கடிநறுமலர் சொரிவனவுள கடிமதிலுள கவரியுமுள
அடிவழிபடு மமரருமுள ரருளகழியொ டரியணையுள
இடிமுரசமு மதிர்வனவுள வினிதினிதவ ரதுதுறவுமே.
155. பிணியார் பிறவிக் கடலுட் பிறவா வகைநா மறியப்
பணியாய் மணியா ரணைமேற் படிவா யொரு மூவலகுங்
கணியா துணருங் கவினார் மடவாள் கணவா
அணியார் கமலத் தலரா சனனே யறவா ழியனே.
156. திருகிய புரிகுழ லரிவைய ரவரொடு
திகழொளி யிமையவரும்
பெருகிய கரிகுல மருவிய படையொடு
பிரிதலி லரசவையும்
முருகுடை மலரொடு வழிபட முனிகளை
நனியக லாவருகன
திருவடி முறைமுறை யடைபவ ரடைகுவ
ரமரொளி யமருலகே.
157. கரிமருவு கடிமதிலி னிடுகொடிக டிசைதடவு கடுமை யினதாய்த்
திருமருவு பெருவிழ்வொ டமரர்குழு வொழுகுதொழு செழுமை வழுவா
தருமரபி னரபதிக ளணிகிளரு மணிமகுட முற மறுவிலாக்

குருமருவு விரிகமல சரணநனி பணிவர்மலி குருசி னகரே.

158. அழலணங்கு தாமரை யருளாழி யுடையகோ னடிக்கீழ்ச் சேர்ந்து
நிழலணங்கு முருகுயிர்த்து நிரந்தலர்ந்து தோடேந்தி நிழற்றும் போலும்
நிழலணங்கு முருகுயிர்த்து நிரந்தலர்ந்து தோடேந்தி நிழற்று மாயிற்
றொழலணங்கு மன்புடையார் குழொளியும் வீழ்கரியுஞ் சொல்லா வன் [றே.

159. கங்கணக்கைப் பைந்தார்க் கனைகழற்காற்
கருவரைபோ னீண்டமார்பிற் காமர்கோலம்
பொங்கிய சாமரை பொற்ப வேந்திப்
புடைநின் றியக்கர்கள் போற்றி வீசச்
சிங்கஞ் சமந்துயர்ந்த வாசனத்தின்மேற்
சிவகதிக்கு வேந்தாகித் தேவ ரேத்த
அங்கம் பயந்த வறிவனாகிய வறப்படைமுன்
றாய்ந்தானடி யடைவா மன்றே.

160. படையொன்று மில்லை யணியில்லை சுற்ற
மதுவில்லை பற்று மினியொன்
றடைகின்ற தில்லை யமிழ்துண்ட தில்லை
யறிவொன்று மெண்ணி யறியார்
புடைநின்று நானற் மணிமாலை போக
நிலவீசு மாக முறுநீள்
குடையொன்ற தொன்று மதன்மேல தொன்று
முடையார்க்கி தென்ன குணனே.

161. சோதி மண்டலந் தோன்றுவ துளதேற்
சொரியு மாமலர்த் தூமழை யுளதேற்
காதி வென்றதொர் காட்சியு முளதேற்
கவரீ மாருதங் கால்வன வுளவேற்
பாத பங்கயஞ் சேர்நரு முளரேற்
பரம கீதமும் பாடுந ருளரேல்
ஆதி மாதவர் தாமரு குளரேல்
அவரை யேதெரிந் தாட்படு மனனே.

(நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலிப்பா.)

162. கடுநாக மதனடக்கி நெடுநீர்ப் பொய்கைக்
கடிமலர் வேய்ந் துலகளவும் பரந்துகந்த
நெடுமாலை நறுமுடிமேல் வைத்தி யேனு
நின்னையே போனயக்க நின்றா ரெல்லாம்
கொடுமாலை வினையாக்கர் குறும்பு சாயக்
குளிரீளம்பூம் பிண்டிக்கீ ழமர்ந்த கோமான்

தடுமாற்றந் தலைப்பிரிக்குஞ் சரண மல்லாற்
றலைக்கணியா ளென்றுரைத்த றகவோ வாழி.

163. கொங்கு தங்கு கோதை யோதி மாதரோடு கூடிநீடு மோடை நெற்றி
வெங்கண் யானை வேந்தர் போந்து வேத கீத நாத வென்று நின்று தாழ
அங்க பூர்வ மாதி யாய வாதி நூலி னீதி யோது மாதி யாய [னே.
செங்கண் மாலை மாலை காலைசேர்நர் சேர்வர் சோதி சேர்ந்த சித்தி தா

164. அனவாத மாமர ரரிவையரொ டணுகி யகனமரு முவகை
யதுவிதியி னவர வணிதிகழ வருவ ரொருபால்
கனவரையொ டிகலு மகலமொளி கலவு கரகமல நிலவு
கனகமுடி கவினு கழலரசர் துழனி யொருபால்
தனவரத நளின சரணநனி பரவு தகவுடைய முளிக
தரணிதொழ வழவி றருமநெறி மொழிவ ரொருபால்
சினவரன பெருமை தெரியினிவை யவன திருவிரவு கிளவி
தெளிரு மொழியளவு சிவபுரம தடைத றிடனே.

(நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலிப்பா.)

165. முத்தொடு மணிதயங்கு முக்குடைக்கீழ் முனைவனாய்
எத்திசையும் பல்லுயிர்க ளின்புற வினிதிருந்து
பத்துறு காவதம் பகைபசி பிணிநீங்க
உத்தமர்க டொழுதேத்த வொளிர்வரைபோற் செவ்வியோய்! (தரவு)
எள்ளனைத்து மிடரின்றி யெழின்மாண்ட பொன்னெயிலின்
உள்ளிருந்த வுன்னையே யுறுதுணையென் றடைந்தோரை
வெள்ளில்சேர் வியன்காட்டு ளுரைகென்றல் விழுமிதோ;
குணங்களின் வரம்பிகந்து கூடிய பன்னிரண்டு
கணங்களும்வந் தடியேத்தக் காதலித்துன் னடைந்தோரைப்
பிணம்பிறங்கு பெருங்காட்டு ளுறைகென்றல் பெருமையோ;
விடத்தகைய வீனைநீஇக்கி வெள்வளைக்கைச் செந்துவர்வாய்
மடத்தகைய மயிலனையார் வணங்கநின் னடைந்தோரைத்
தடத்தகைய காடுகறைக வென்பதுநின் தகுதியோ, (தாழிசை)
எனவாங்கு (தனிச்சொல்)
எனைத்துணையை யாயினு மாகமற் றுன்கட்
டினைத்துணையுந் தீயவை யின்மையிற் சேர்தும்
வினைத்தொகையை வீட்டுக வென்று. (சுரிதகம்)

(அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக்கலிப்பாவகை).

166. அலைகடற் கதிர்முத்த மணிவயிர மவையணிந்து
மலையுறைமா சுமந்தேந்து மணியணைமேன் மகிழ்வெய்தி
யோசனைசூழ் திருநகரு ளுலகொருமுன் றுடனேத்த

ஈசனையா மினிதமர்ந்தங் கிருடிகட்கு மிறையவர்க்கும்
 அருளறமே யறமாக வயலார்கண் மயலாக
 இருளறநன் கெடுத்தியம்பி யிருவினைகள் கடிந்திசினோய்! (தரவு)
 துன்னாத வினைப்பகையைத் துணிசெய்யுந் துணிவினையாய்
 இன்னாத பகைமுனைபோ லெரித்தடக்கு நினைப்பினால்
 இருளில்லா வுணர்வென்னு மிலங்கொளியா லெரித்தனையாய்
 அருளெல்லா மடைந்தெங்க ணருளுவதுன் னருளாமோ;
 மதிபுரைமுக முடிநீழன் மகிழ்வெய்தி யடைந்தோரைக்
 கதிபொருதக் கதிர்வரைமேற் கதிர்பொருத முகம்வைத்துக்
 கொன்முனைபோல் வினைநீங்கக் குளிர்நிழற்கண் மகிழ்ந்தனிர்போல்
 நின்மினீ ரெனவுரைத்தல் நிருமலநின் பெருமையோ;
 மனைதுறந்து வனம்புகுமின் மலமறுக்க லுறுவீரேல்
 வினையறுக்க லுறுவர்க்கு விழுச்செல்வம் பழுதென்றிங்
 கலகில்லாப் பெருஞ்செல்வத் தமரரசர் புடைசூழ
 உலகெல்லா முடன்றுறவா வுடைமையுநின் னுயர்வாமோ; (தாழிசை)

அரசரு மமரரு மடிநிழ லமர்தர
 முரசதி ரிமிழிசை முரணிய மொழியினை; (அராகம்)
 அணிகிள ரவிர்மதி யழகெழி லவிர்சுடர்
 மணியொளி மலமறு கனலி நின்னிறம்;
 மழையது மலியொலி மலிகட வலையொலி
 முழையுறை யரியது மூழக்க நின்மொழி; (பேரென்)
 வெலற்கரும் வினைப்பகை வேரொடும் வென்றனை;
 சொலற்கரு மெய்ப்பொருண் முழுவதுஞ் சொல்லினை;
 அருவினை வெல்பவர்க் கரும்புணை யாயினை;
 ஒருவனை யாகி யுலகுட னுணர்ந்தனை; (இடையென்)

உலகுட னுணர்ந்தனை; உயிர்முழு தோம்பினை;
 நிலவுறழ் நிறத்தினை; நிழலிய லி பாக்கையை;
 மாதவர் தாதையை; மலர்மிசை மகிழ்ந்தனை;
 போதிவர் பிண்டியை; புலவருட் புலவனை;
 எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)
 அருளுடை யொருவநிற் பரவுது மெங்கோன்
 இருளறு திகிரியொடு வலம்புரித் தடக்கை
 ஒருவளை வேண்ட விருநிறங் கொடுத்த
 நந்தி மால்வரைச் சிலம்ப னந்தி
 ஒற்றைச் செங்கோ லோச்சிக்
 கொற்ற வெண்குடை நிழற்றுக் வெனவே. (சுரிதகம்)

167. பிறப்பென்னும் பிணிநீங்கப் பிரிவரிய வினைக்கடலை
 அறப்புணையே புணையாக மறுகரைபோய்க் கரையேறி
 இறப்பிலநின் னருள்புரிந்தாங் கெமக்கெல்லா மருளினையாய்

மறவாழி யொளிமழுங்க மனையவர்க்கு முனையவர்க்கும்
 அறவாழி வலனுயரி யருணெறியே யருளியோய்! (தரவு)
 அருளெல்லா மகத்தடக்கி யடிநிழலை யடைந்தோர்க்குப்
 பொருளெல்லா நீவிளங்கப் புகரில்லா வகையினால்
 இருளில்லா வியன்ஞான மியம்புவதுன் னியலாமோ;
 தீதில்லா நயமுதலாத் திருந்தியநல் லளவைகளாற்
 கோதில்வா வரும்பொருளைக் குறைவின்றி யறைந்ததற்பின்
 பேதில்லா வியற்காட்சி யருளியதுன் பெருமையோ;
 துணையில்லாப் பிறப்பிடைக்கட் டுயரெல்லா முடனகலப்
 புணையில்லா வுயிர்கட்குப் பொருளில்லா வருளினால்
 இணையில்லா வியலொழுக்க மிசைத்ததுநின் னிறைமையோ. (தாழிசை)

அருள்புரி திருமொழி யமாரு மரசரு
 மருள்வரு மனிதரு மகிழ்வுற வியம்பினை; (அராகம்)
 பூமலர் துதைந்த பொழிலணி கொழிநிழற் றேமல ரசோகினை;
 தூமலர் விசும்பின் விஞ்சையர் பொழியு மாமலர் மாரியை; (பேரெண்)
 காமரு கதிர்மதி முகத்தினை;
 சாமரை யிடையிடை மகிழ்ந்தனை;
 தாமரை மலர்புரை யடியினை;
 தாமரை மலர்மிசை யொதுங்கினை; (இடையெண்)
 அறிவினைநீ; அதிசயநீ, அருளினைநீ, பொருளினைநீ;
 உறுவனைநீ; உயர்வினைநீ; உலகினைநீ; அலகினைநீ; (சிற்றெண்)
 எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)
 இணையை யாதலின் முனைவருண் முனைவ
 நினையுங் கால நின்னடி யடைதும்
 ஞானமுங் காட்சியு மொழுக்கமு நிறைந்து
 துன்னிய தீவினைத் துகடர்
 முன்னிய பொருளது முடிகவெமக் கெனவே. (சுரிதகம்)

168. நலங்கிளர் திருமணியு நன்பொன்னுங் குயின்றழகார்
 இலங்கெயிற் றழலரிமா னெருத்தஞ்சே ரணையின்மேல்
 இருபுடையு மியக்காச ரிணைக்கவரி யெடுத்தெறிய
 விரிதாமந் துயல்வருஉம் வெண்குடைமுன் றுடனிழற்ற
 வண்டரற்ற நாற்காதம் வகைமாண வுயர்ந்தோங்கும்
 தண்டளிர்ப்பூம் பிண்டிக்கீழ்த் தகைபெறவீற் றிருந்தணையே! (தரவு)
 ஒல்லாத பிறப்புணர்ந்து மொளிவட்டம் புடைசூழ
 எல்லார்க்கு மெதிர்முகமா யின்பஞ்சேர் திருமுகத்துள்
 ஏர்மலா மணிப்பொய்கை யெழிலாம்பற் பொதியவிழ
 ஊர்களோ டுடண்முளைத்த வொளிவட்டத் தமர்ந்தன்றே;
 கனவயிரங் குறடாகக் கனல்பைம்பொன் சூட்டாக
 இனமணி யாரமா வியன்றிரு ளிரிந்தோட
 அந்தரத் துருளுநின் னலர்கதி ரறவாழி

இந்திரனும் பணிந்தேத்த விருவிசும்பிற் றிகழ்ந்தன்றே;
 வாடாத மணமாலை வானவர்க ளுள்ளிட்டார்
 நீடாது தொழுதேத்த நிறஞ்சேர்ந்த பெருங்கண்ணு
 முகிழ்பரிதி முகநோக்கி முறுவலித் துண்ணெகிழ்ந்து
 திகழ்தகைய குடைபுடைசூழ் திருந்துநிழ றிளைத்தன்றே. (தாழிசை)

மல்லல் வைய மடிதொழு தேத்த
 அல்லல் நீத்தக் கற்புணை யாயினை;
 ஒருதுணி வழிய வுயிர்க்கர ணாகி
 இருதுணி வொருபொருட் கியல்வகை கூறினை;
 (நாற்சீர் ஈரடியிரண்டம் போதரங்கம்)

ஏடவர் தாமரை யேந்து நின்னடி;
 வீடொடு கட்டினை விளைக்கு நின்மொழி;
 விருப்புறு தமனியம் விளக்கு நின்னிறம்;
 ஒருத்தல் கூடுற வுஞற்று நின்புகழ்;
 (நாற்சீர் ஓரடி நான்கம் போதரங்கம்)

இந்திரத்திற்கு மிந்திர னீ; இணையில்லா விருக்கையை நீ;
 மந்திர மொழியினை நீ; மாதவர்க்கு முதல்வனு நீ;
 அருமைசா வறத்தினை நீ; ஆருயிரு மளித்தனை நீ,
 பெருமைசால் குணத்தினை நீ; பிறர்க்கறியாத் திறத்தினை நீ,
 (முச்சீர் ஓரடி எட்டாம் போதரங்கம்)

பரம னீ; பகவ னீ; பண்ணவ னீ; புண்ணிய னீ;
 உரவ னீ; குரவ னீ; ஊழி நீ; உலகு நீ;
 அருளு நீ; அறமு நீ; அன்பு நீ; அணைவு நீ;
 பொருளு நீ; பொருப்பு நீ; பூமியு நீ; புணையு நீ;
 (இருசீரோரடிப் பதினாறாம் போதரங்கம்)

எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)
 அருணெறி யொருவநிற் பரவுது மெங்கோன்
 திருமிகு சிறப்பிற் பெருவகை யகலத்
 தெண்மிகு தானைப் பண்ணமை நெடுந்தேர்
 அண்ணல் யானைச் செங்கோல் விண்ணவன்
 செருமுனை செருக்கறத் தொலைச்சி
 ஒருதனி வெண்குடை யோங்குக வெனவே. (சுரிதகம்)

169. கடையில்லா வறிவோடு ஞாமுங் காட்சியும்
 உடைமையா யுலகேத்த வொண்பொருள் தியல்புணர்ந்து
 மறவாழி யிமையவரு மாதவரும் புடைசூழ
 அறவாழி வலனுயரி யருணெறியே யருளியோய்! (தரவு)

வினையென்னும் வியன்பகையை வேரோடு முடன்கீழ்ந்து
 முனையவர்க டொழுதேத்த விருப்பதுநின் முறைமையோ;
 பொருளாடல் புரியீரேற் புகர்தீரு மெனவருளி
 மருளானா மணியணைமேன் மகிழ்வதுநின் மாதவமோ;
 வேந்தர்க்கு முனைவர்க்கும் விலங்கிற்கு மருடுறவாகத்
 தோந்தீரத் துறந்தநின் துறவரசுந் துறவாமோ; (தாழிசை)
 முழுவது முணர்பவர் முனைவருண் முனைவர்க
 டொழுதெழு துதியொலி துதைமல ரடியினை; (அராகம்)
 நிழன்மணி விளையொளி நிகர்க்கு நின்னிறம்;
 எழின்மதி யிதுவென விகலு நின்முகம்; (பேரெண்)
 கருவினை கடந்தோய்நீ; காலனை யடர்ந்தோய்நீ;
 ஒருவினையு மில்லோய்நீ; உயர்கதிக்கு முனைவனீ; (இடையெண்)
 அறவ னீ; அமல னீ; அருளு நீ; பொருளு நீ;
 உறவு நீ; உயர்வு நீ; உலகு நீ; அலகு நீ; (சிற்பெண்)
 எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)
 அருளுடை யொருவநின் னடியிணை பரவுதும்
 இருளுடை நாற்கதி யிடர்முழு தகலப்
 பாடுதற் குரிய பல்புகழ்
 வீடுபே றுலகங் கூடுக வெனவே. (சுரிதகம்)

(வண்ணக வொத்தாழிசைக்கலிப்பா.)

170. தெரிவில்லா வினைகெடுத்துத் தீவினையிற் றெரிந்தோங்கிச்
 சரிவில்லா விற்பத்தாற் சங்கரனு முழுதுலகுந்
 தெரிந்தொன்றி யுணர்ந்தநின் றிப்பியஞா னந்தன்னால்
 விரிந்தெங்குஞ் சென்றமையால் விண்ணுவுமாய் மண்ணின்மிசைத்
 தேர்வுற்ற வாரிட நான்மையினுந் திரிவில்லாச்
 சார்வுற்ற நான்மையினுஞ் சதுமுகனா யுயர்ந்தனையே! (தரவு)

இருத்திய நூனெறிய தியல்வகை தன்னாலும்
 வருத்தாத கொள்கையான் மன்னுயிரைத் தலையளிப்போய்
 தொடர்த்தமுக்கும் பிணியரசன் றொடர்ந்தோட ஞானத்தால்
 அடர்ந்தமுக்க வென்றநின் னறமாகிக் காட்டுமோ;
 ஏதிலா வுயிர்களை யெவ்வகைக் கதியகத்தும்
 காதலா லுழப்பிக்குங் காமனைக் கறுத்தவன்
 வடிவுகெடச் சிந்தையா லெரித்ததூஉம் வல்வினையைப்
 பொடிபட வென்றதுநின் பொறையுடைமை யாகுமோ;
 எவ்வுயிர்க்கு மோரியல்பே யென்பவை தமக்கெல்லாம்
 செவ்விய நெறிபயந்து சிறந்தோங்கு குணத்தையாய்க்
 கொலைத்திறத்தாற் கூட்டுண்ணுங் கூற்றப்பே ராசனுங்க
 அலைத்தவனை வென்றதுநின் னருளாகிக் கிடக்குமோ; (தாழிசை)

தாதுறு நனைசினை தழலெழில் சுழல்சுழல்
 சைவகை முகைநகு தடமல ரசோகினை;
 சீருறு கெழுதகு செழுமணி முழுதணி
 செறியுளை விலங்கர சணிபொனி னணையினை;
 வாருறு கதிரெதிர் மாதக நிரைநிரை
 வரிபுரி தெளிமதி வெருவரு குடையினை;
 போருறு தகையன புயலுளர் வியளொளி;
 புதுமது நறவின புனைமலர் மழையினை;
 பொறிகிள ரமரர்கள் புகலிட மெனமனும்
 பொலிமலி கலிவெலும் பொருவறு மெயிலினை;
 வெறிகிள ருருவின விரைவினி னினிதெழ
 எறிவரு தெரிதக வினிதுளர் கவரியை;
 விறலுள பிறவியை வெருவரு முறைதெறு
 வியலெரி கதிரென மிடலுடை யொளியினை;
 அறிவுள வமரர்க ளதிபதி யிவனென
 இடனுடை யிடிபட வெழுவன விசையினை. (அராகம்.)
 மன்னுயிர் காத்தலான் மறம்விட்ட வருளினோ
 டின்னுயி ருய்கென்ன வில்லறமு மியற்றினையே;
 புன்மைசா லறநீக்கிப் புலவர்க டொழுதேத்தத்
 தொன்மைசால் குணத்தினாற் றுறவரசாய்த தோற்றினையே.
 (பேரெண்)

பீடுடைய விருக்கையைநின் பெருமையே பேசாதோ;
 வீடுடைய நெறிமையைநின் மேனியே விளக்காதோ;
 ஒல்லாத வாய்மையைநின் னுறுபுகழே யுரையாதோ;
 கல்லாத வறிவுநின் கட்டுரையே காட்டாதோ; (இடையெண்)
 அறிவினா லளவிலைநீ; அன்பினா லசைவிலைநீ;
 செறிவினாற் சிறந்தனைநீ; செம்மையாற் செழுங்கதிர் நீ;
 காட்சியாற் கடையிலைநீ; கணஞ்சூழ்ந்த கதிர்ப்பினை நீ;
 மாட்சியான் மகிழ்வினைநீ; மணிவரைபோல் வடிவினை நீ; (சிற்பெண்)

வலம்புரி கலந்தொருபால்; வால்வளை ஞிமிர்ந்தொருபால்;
 நலந்தரு கொடியொருபால்; நலம்புணர் குணமொருபால்;
 தீதறு திருவொருபால்; திகழொளி மணியொருபால்;
 போதுறு மலரொருபால்; புணர்கங்கை யாறொருபால்;
 ஆடியி னொளியொருபால்; அழலெரி யதுவொருபால்;
 மூடிய முரசொருபால்; முழங்குநீர்க் கடலொருபால்;
 பொழிலொடு கயமொருபால்; பொருவறு களிற்றொருபால்;
 எழிலுடை யேயொறுபால்; இணையரி மானொருபால்; (அளவெண்)

எனவாங்கு; (தனிச்சொல்)
 இவைமுத லாகிய விலக்கணப் பொறிகிளர்

நவையில் காட்சி நல்லறத் தலைவநின்
தொல்குணந் தொடர்ந்துநின் றேத்துதும் பல்குணப்
பெருநெறி யருளியெம் பிறவியைத் தெறுவதோர்
வரமிகத் தருகுவை யெனநனி
பரவுதும் பரமநின் னடியிணை பணிந்தே.

(சுரிதகம்)

(வஞ்சிப்பா.)

171. மந்தா நிலம் வந்தசைப்ப
வெண்சாமரை புடைபெயர் தரச்
செந்தாமரை நாண்மலர்மிசை
எனவாங்கு,
இனிதி னொதுங்கிய விறைவனை
மனமொழி மெய்களின் வணங்குது மகிழ்ந்தே.

172. தாளோங்கிய தண்பிண்டியின்
நாண்மலர்விரி தருநிழற்கீழ்ச்
சுடர்பொன்னெயி னகர்நடுவண்
அரியணைமிசை யினிதமர்ந்தனை
அதனால்,
பெருந்தகை யண்ணனிற் பாசுதும்
திருந்திய சிவகதி சேர்கயா மெனவே.

(குறளடி வஞ்சிப்பா.)

173. அங்கண்வானத் தமரசரும்
வெங்களியாணை வேல்வேந்தரும்
வடிவார்கூந்தன் மங்கையரும்
கடிமலரேந்திக் கதழ்ந்திறைஞ்ச்ச்
சிங்கஞ்சுமந்த மணியணைமிசைக்
கொங்கவிரசோகின் கொழுநிழற்கீழ்ச்
செழுநீர்ப்பவளத் திரள்காம்பின்
முழுமதிபுரையு முக்குடைநீழல்
வெங்கண்வினைப்பகை விளிவெய்தப்
பொன்புனைநெடுமதில் புடைவளைப்ப
அனந்தசதுட்டய மவையெய்த
நனந்தலையுலகுட னவைநீங்க
மந்தமாருத மருங்கசைப்ப
அந்தரதுந்துபி நின்றியம்ப
இலங்குசாமரை யெழுந்தலமர
நலங்கிளர்பூமழை நனிசொரிதர
இனிதிருந்து,

அருணெறி நடாத்திய வாதிதன்
திருவடி பரவதுஞ் சித்திபெறற் பொருட்டே.

174. பூந்தண்சினை மலர்மல்கிய பொழிற்பிண்டி
வேந்தன்புகழ் பரவாதவர் வினைவெல்லார்
அதனால்,
அறிவன தடியிணை பரவப்
பெறுகுவர் யாவரும் பிறவா நெறியே.

175. வினைத்திண்பகை விழச்செற்றவன்
வனப்பங்கய மலர்த்தாளிணை
நினைத்தன்பொடு தொழுதேத்தினர்
நாளும்,
மயலா நாற்கதி மருவார்
பெயரா மேற்கதி பெறுகுவர் விரைந்தே.

176. வானோர்தொழ வண்டாமரைத்
தேனார்மலர் மேல்வந்தருள்
ஆனாவருள் கூரறிவனைக்
கானார்,
மலர்கொண் டேத்தி வணங்குநர்
பலர்புகழ் முத்தி பெறுகுவர் விரைந்தே.

177. கோழியுங் கூவின குக்கில் குரல்காட்டுந்
தாழியு ணீலத் தடங்கணீர் போதுமினோ
ஆழிசூழ் வையத் தறிவ னடியேத்திக்
கூழை நனையக் குடைந்துங் குளிர்முனல்
ஊழியு மன்னுவா மென்றேலோ ரெம்பாவாய்.

(சிந்தடி வஞ்சிப்பா.)

178. கொடிவாலன குருநிறத்தன குறுந்தாளன
வடிவாலெயிற் றழலுளையன வள்ளுகிரன
பணையெருத்தி னிணையரிமா னணையேறித்
துணையில்லாத் துறவுநெறிக் கிறைவனாகி
எயினடுவ ணினிதிருந் தெல்லோர்க்கும்
பயில்படுவினை பத்திமையிற் செப்பியோன்
புணையெனத்
திருவுறு திருந்தடி திசைதொழ
வெருவுறு நாற்கதி வீடுநனி யெளிதே.

உச்சந்தமலை.

179. துடித்தடித் திமிழ்தரு துளங்குவெள் ளருவிநீர்
தொடுத்தெடுத்த மாலைபோற் றொடர்ந்துதோன்றுந் தூய்மைசால்
அடுத்தடுத்த துரைபுக வசைவில்சீ ருச்சந்தம்
மடுத்தடுத்து வைகலு மறத்தலின்றி வாழ்த்துவாம்.

தீபங்குடி.

[செயங்கொண்டாரை அபயன் 'உமதூர் யாது?' என்று
கேட்டபோது சொன்னகவி.]

180. செய்யும் வினையு மிருளுண் பதுவுந்
தேனுந் நறவும் மூனுங் களவும்
பொய்யுங் கொலையு மறமுந் தவிரப்
பொய்தீ ரறநூல் செய்தார் தமதூர்
கையும் முகமும் மிதமும் விழியுங்
காலுந் நிறமும் போலுங் கமலம்
கொய்யும் மடவார் கனிவா யதரங்
கோபங் கமமுந் தீபங் குடியே.

பழையாற்று மாதவன்.

181. ஏறுயர் கொடியி னிருவிசும் பதிரு மெறிமுர சதிர்கடற் றாணை
வீறுயர் மணிக்கால் வெண்குடை யோங்கு தண்டுறை யின்பழையாற்று
மாறடு படிவ மதியுறுந் தருண மாதவ னேதமில் பாதம்
வீறடு கதிக ளாழ்கதி வீழ விளங்கிய விழுத்துணை யாமே.

182. முழங்கு களியாணை மூரிக் கடற்படை முறிதார் மன்னர்
வழங்கு மிடமெல்லாந் தன்புகழே போக்கிய வைவேல் விண்ணன்
செழுந்தண்பூம் பழசையுட் சிறந்துநா ளுஞ்செய
எழுந்த சேதிகத்து ளிருந்தவண் ணல்லடி
விழுந்தண்பூ மலர்களால் வியந்துநா ளுந்தொழத்
தொடர்ந்துநின் றவ்வினை துறந்துபோ மாலரோ.

சைநர்க்குச் சிறந்த மலைகள்.

183. பரங்குன் றொருவகம் பப்பாரம் பள்ளி
யருங்குன்றம் பேராந்தை யானை—யிருங்குன்றம்
என்றெட்டு வெற்பு மெடுத்தியம்ப வல்லார்க்குச்
சென்றொட்டுமோ பிறவித் தீங்கு.

புத்தபகவான்.

184. அரியேறு முன்னுயர்த்த வாதியான் வண்டின்
புரியேறும் போதி நிழற்கீழ்ப்—பெரியோன்
அடித்தா மரைமலரை யன்போடுஞ் சென்று
பிடித்தார் பிறவார் பெயர்ந்து.

185. வடிமலர்த்தார் நாகர் மணிக்கவரி வீச
முடிமலர்த்தேம் போதிமையோர் தன்னடிகீழ்ப் பெய்ய
இனிதிருந்து நல்லறஞ் சொல்லியா நெல்லாத்
துனியிருந்த துன்பந்தீர்ப் பான்.

(வண்ணக வொத்தாழிசைக் கலிப்பா.)

186. திருமேவு பதுமஞ்சேர் திசைமுகனே முதலாக
உருமேவி யவதரித்த வுயிரனைத்து முயக்கொள்வான்
இவ்வுலகுங் கீழுலகு மிசையுலகு மிருணீங்க
எவ்வுலகுந் தொழுதேத்த வெழுந்தசெழுஞ் சுடரென்ன
விலங்குகதி ரோரிரண்டும் விலங்கிவலங் கொண்டுலவ
அலங்குசினைப் போதிநிழ லறமமர்ந்த பெரியோய்நீ! (தரவு)
மேருகிரி யிரண்டாகு மெனப்பணைத்த விருபுயங்கண்
மாரனிதை யாவேட்டு மன்னுபுர மறுத்தனையே;
வேண்டினர்க்கு வேண்டினவே யளிப்பனென மேலைநாட்
பூண்டவரு ளாளநின் புகழ்புதிதாய்க் காட்டாதோ;
உலகுமிக மனந்தளர்வுற் றுயர்நெறியோர் நெறியழுங்கப்
புலவுநசைப் பெருஞ்சினத்துப் புலிக்குடம்பு கொடுத்தனையே;
பூதலத்து ளெவ்வுயிர்க்கும் பொதுவாய திருமேனி
மாதவனீ யென்பதற்கோர் மறுதலையாக் காட்டாதோ;
கழலடைந்த வுலகனைத்து மாயிரவாய்க் கடும்பாந்தள்
அழலடைந்த பணத்திடையிட் டன்றுதுலை யேறினையே;
மருள்பாரா வதமொன்றே வாழ்விக்கக் கருதியநின்
அருள்பாரா வதவுயிர்க ளனைத்திற்கு மொன்றாமோ; (தாழிசை)
அருவினை சிலகெட வொருபெரு நரகிடை
எரிசுடர் மரைமல ரெனவிடு மடியினை;
அகலிட முழுவது மழல்கெட வமிழ்துமிழ்
முகில்புரி யிமிழிசை நிகர்தரு மொழியினை; (அராகம்)
அன்பென்கோ வொப்புரவென் கோவொருவ னயில்கொண்டு
முந்திவிழித் தெறியப்பால் போந்தமுழுக் கருணையை;
நானென்கோ நாகமென்கோ நன்றியில்லான் பூணுந்
தீயினைப் பாய்படுத்த சிறுதுயில்கொண் டருளினை;

(ஈரடி இரண்டம்போதரங்கம்)

கைந்நாகத் தார்க்காழி கைக்கொண் டளித்தனையே;
பைந்நாகர் குலமுய்ய வாயமிழ்தம் பகர்ந்தனையே;

இரந்தேற்ற படையரக்கர்க் கிழிகுருதி பொழிந்தனையே;
பரந்தேற்ற மற்றவர்க்குப் படருநெறி மொழிந்தனையே;

(ஓரடி நான்கம் போதரங்கம்)

எனவாங்கு, (தனிச்சொல்)
அருள்வீற் றிருந்த திருநிழற் போதி
முழுதுணர் முனிவநிற் பரவுதுந் தொழுதக
ஒருமன மெய்தி யிருவினைப் பிணிவிட்டு
முப்பகை கடந்து நால்வகைப் பெருளுணர்ந்
தோங்குநீ ருலகிடை யாவரும்
நீங்கா வின்பமோடு நீடுவாழ் கெனவே.

187.

பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்டிசையும்
தூமலர லடிமலரைத் தொழுதிரந்து வினவியநாட்
காமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த்
தீமைசால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவு யாய்க்கிடந்த
நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா றினிதுரைத்துச்
சேமஞ்சார் நன்னெறிக்குச் செல்லுமா றருளினையோ; (ஆறடித்தரவு)
தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி
யூனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே;
எண்பத்தொன் பதுசித்தி யியல்பினா லுளவென்று
பன்பொத்த நுண்பொருளைப் பாரறியப் பகர்ந்தனையே;
துப்பியன்ற குணத்தோடு தொழில்களால் வேறுபட
முப்பத்தின்மே விரண்டுகலை முறைமையான் மொழிந்தனையே
(இரண்டடி மூன்று தாழிசை)

ஆதியு மிடையினோ டிறுதியு மறிகுவ
தமரரு முனிவரு மரிதுநின் னிலைமையை;
மீதியல் கருடனை விடவர வொடுபகை
விதிமுறை கெடவறம் வெளியுற வருளினை;
தீதியல் புலியது பசிகெடு வகைநின்
திருவுரு வருளிய திறமலி பெருமையை;
போதீயி றைமலி திருநிழ லதுநனி
பொலிவுற வடியவ ரிடர்கெட வருளினை; (நாலடி அராகம்)

திசைமுகன் மருவிய கமலந னிறமென
வசையறு முனிவொடு மலியு நின்னடி;
உயர்வுறு பெருமையொ டயாறு மயர்வோடு
புரையறு நலனொடு பொலியு நின்புகழ்;
(ஈரடியிரண்டாய்வந்த பேரெண்.)

கற்புடை மாரனைக் காய்சினந் தவிர்த்தனை;

பொற்புடை நாகர்தந் துயரம் போக்கினை;
மீனூரு வாகி மெய்ம்மையிற் படிந்தனை;
மானூரு வாகி வான்குண மியற்றினை;

(ஓரடிநான்காய்வந்த சிற்றெண்)

எண்ணிறந்த குணத்தோய் நீஇ; யாவர்க்கு மரியோய் நீஇ;
உண்ணிறைந்த வருளோய் நீஇ; உயர்பார நிறைத்தோய் நீஇ;
மெய்ப்பொருளை யறிந்தோய் நீஇ; மெய்யறமிங் களித்தோய் நீஇ;
செப்பரிய தவத்தோய் நீஇ; சேர்வார்க்குச் சார்வு நீஇ;

(முச்சீரினால் வந்த இடையெண்)

நன்மை நீஇ; திண்மை நீஇ; நனவு நீஇ; கனவு நீஇ;
வன்மை நீஇ; மென்மை நீஇ; மதியு நீஇ; விதியு நீஇ;
இம்மை நீஇ; மறுமை நீஇ; இரவு நீஇ; பகலு நீஇ;
செம்மை நீஇ; கருமை நீஇ; சேர்வு நீஇ; சார்வு நீஇ;

(இருசீர் பதினாறாய் வந்த அளவெண்)

எனவாங்கு (தனிச்சொல்)

அனக நின்ற னடியிணை பரவுதும்
வெல்படைத் தொண்டைமான் விறற்சே னாபதி
சிங்களத் தரையன் வெண்குடை யதனொடு
பொங்குபுகழ் வில்லவன் புறக்கொடை கண்டு
பொலிதரு சேந்தன் பொன்பற்றி காவலன்
மலிதரு பார்மிசை மன்னுவோ னெனவே.

(சுரிதகம்)

(அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பா.)

188.

மண்வாழும் பல்லுயிரும் வான்வாழ மிமையவரும்
கண்வாழ மாநாகர் கிளையனைத்துங் களிகூர
அந்தாதுந் துபியியங்க வமரர்க ணடமாட
இந்திரர்பூ மழைபொழிய விமையவர்சா மரையிரட்ட
முத்தநெடுங் குடைநிழற்கீழ் மூரியா சரியணைமேல்
மெய்த்தவர்கள் போற்றிசைப்ப வீற்றிருந்த வொருபெரியோய்! (தரவு)
எறும்புகடை யயன்முதலா வெண்ணிறந்த வென்றுரைக்கப்
பிறந்திறந்த யோனிதொறும் பிரியாது சூழ்போகி
எவ்வுடம்பி லெவ்வுயிர்க்கும் யாதொன்றா லிடரெய்தின்
அவ்வுடம்பி னுயிர்குயிரா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம்;
அறங்கூறு முலகனைத்துங் குளிர்வளர்க்கு மழைமுழக்கின்
திறங்கூற வரைகதிருஞ் செழுங்கமல நனிநாண
ஒருமைக்க ணீரொன்பா னுரைவிரிப்ப வுணர்பொருளால்
அருமைக்கண் மலைவின்றி யடைந்ததுநின் றிருவார்த்தை;
இருட்பார விளைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென

அருட்பாரந் தனிசுமந்த வன்றுமுத லின்றளவும்
 மதுவொன்று மலரடிக் கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
 பொதுவின்றி நினக்குரித்தோ புண்ணியநின் றிருமேனி;
 (இவை மூன்றுந் தாழிசை)

ஆருயிர்க ளனைத்தினையுங் காப்பதற்கே யருள்பூண்டாய்
 ஓருயிர்க்கே யுடம்பளித்தா லொப்புரவிங் கென்னாகும்;
 தாமநறுங் குழன்மழைக்கட் டளிரியலார் தம்முன்னர்க்
 காமனையே முனைந்துலைத்தாற் கண்ணோட்டம் யாதங்கொல்;
 (பேரெண்)

போராக்க ரோரைவர்க் கறவமிழ்தம் பொழிந்தனையே;
 ஆரமிழ்த மணிநாகர் குலமுய்ய வருளினையே;
 வார்சிறைப்புள் ளரையற்கும் வாய்மைநெறி பகர்ந்தனையே;
 பார்மிசை யீரைந்தும் பாவின்றிப் பயிற்றினையே; (சிற்பெண்)

அருளாழி நயந்தோய் நீஇ;
 அறவாழி பயந்தோய் நீஇ;
 மருளாழி துரந்தோய் நீஇ;
 மறையாழி புரந்தோய் நீஇ;
 மாதவரின் மாதவ னீஇ;
 வானவருள் வானவ னீஇ;
 போதனரிற் போதன னீஇ;
 புண்ணியருட் புண்ணிய னீஇ; (இடையெண்)
 ஆதி நீஇ; அமல னீஇ; அயனு நீஇ; அரியு நீஇ;
 சோதி நீஇ; நாத னீஇ; துறைவ னீஇ; இறைவ னீஇ;
 அருளு நீஇ; பொருளு நீஇ; அறிவ னீஇ; அனக னீஇ;
 தெருளு நீஇ; திருவு நீஇ; செறிவு நீஇ; செம்ம னீஇ;
 (இடையெண்)

எனவாங்கு (தனிச்சொல்)
 பவளச் செழுஞ்சுடர் மாகதப் பாசடைப்
 பசும்பொன் மாச்சினை விசும்பகம் புதைக்கும்
 போதியந் திருநிழற் புனிதநிற் பரவுதும்
 மேதகு நந்தி புரிமன்னர் சுந்தரச்
 சோழர் வண்மையும் வனப்பும்
 திண்மையு மூலகிற் சிறந்துவாழ் கெனவே; (சுரிதகம்)

189.

ஆதியங் கடவுளை யருமறை யருகனை
 போதியங் கிழவனை பூமிசை யொதுங்கினை
 சேதியஞ் செல்வநின் றிருவடி தொழுதனம்;
 காமனைக் கடிந்தனை காலனைக் காய்ந்தனை

தேமலர் மாரியை திருமறு மார்பினை
மாமலர் வண்ணநின் மலரடி வணங்குதும்;
ஆரூள் பயந்தனை யாழ்துயர் தவிர்த்தனை
ஓரூ ளாழியை யுலகுடை யொருவனை
சீரூண் மொழியைநின் றிருவடி தொழுதனம்.

190.

வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின் றீந்தே னிறைந்துநனி ளெகிழ்ந்து
மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைக்
காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழக்கண் விலங்கிநிமிர்ந் தெடுத்த
வாளும் போழ்ந்தில வாயின்
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே.

191.

பாசடைப் போதிப் பேரூள் வாமன்
வரையா வீகை போல யாவிரும்
கொடைப்படு வீரக் கொடைவலம் படுமின்
முன்ன ரொருமுறைத் தன்னுழை யிரந்த
அன்பி லாக்கர்வேண் டளவும் பருக
என்புதொறுங் கழிப்பித்தன் மெய்திறந்து வாக்கிக்
குருதிக் கொழும்பதங் கொடுத்தது மன்றிக்
கடுந்துயர்ப் பட்ட கள்ளப் புறவின்
மாய யாக்கை சொல்லிய தாற்றன்
உடம்பு நிறுத்துக் கொடுத்தது மன்றி.

192.

புனிற்றுப் பசியுழந்த புலிப்பிணவு தனாஅது
முலைமறாக் குழவி வாங்கி வாய்ப்படுத்
திரையெனக் கவர்ந்தது நோக்கி யாங்க
வேரிளங் குழவிமுன் சென்று தானக்
கூருகிர் வயமான் புலவுவேட்டுத் தொடங்கிய
வாளெயிற்றுக் கொள்ளையிற் றங்கினன் கதுவப்
பாசிலைப் போதி மேவிய பெருந்தகை
ஆருயிர் காவல் பூண்ட
போருட் புணர்ச்சிப் பெருமை தானே.

193.

வேத முதல்வ வேதமி லகணித
தத்துவர் தலைவ முத்தி முதல்வ
வழுவா ஞானக் குழுவுடன் வந்து
துன்னாப் பாவ மன்னரை யவித்த
தரும நேமிப் பரமனென வியந்து
துன்னின ராகி மின்னென மிளிர்ந்த

தகைமுடி சாய்த்துச் சத்துவர் வணங்குப
வகைமுடி வல்வினை வாடுக வெனவே.

194. உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி
வலம்படு மருங்குல் வடுநோ யுறாமல்
ஆன்றோ னவ்வழித் தோன்றின னாதலின்
ஈன்றோ ளேழ்நா ளின்னுயிர் வைத்தாள்.
195. முன்றான் பெருமைக்க ணின்றான்முடி வெய்து காறும்
நன்றே நினைந்தான் குணமேமொழிந் தான்ற னக்கென்
றொன்றானு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு ழந்தான்
அன்றே யிறைவ னவன்றாள்சர ணங்க ளன்றே.
196. அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப்
பொருண்முழுதும் போதியின்கீழ் முழுதுணர்ந்த முனிவான்றன்
அருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவரே பிறப்பறுப்பார்
மருணெறியாம் பிறநாலு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ,
197. கண்கொடுத்தான் றடிகொடுத்தான் கயப்புலிக்குத் தற்கொடுத்தான்
பெண்கொடுத்தா னுடம்பினையும் பிளந்திட்டுப் பிறர்க்கீந்தான்
மண்கொடுத்தான் மகக்கொடுத்தான் மன்னுந்தற் சேர்ந்தார்க்கு
விண்கொடுத்தா னவன்கொடுத்த விரித்துரைப்பன் கேளென்றான்.
198. எண்ணிநந்த காலங்க ளெம்பொருட்டான் மிகவுழன்
றெண்ணிகந்த வலகங்க ளிருடர வொருங்குணர்ந்
தெண்ணிகந்த தானமுஞ் சீலமு மிவையாக்கி
யெண்ணிகந்த குணத்தினா னெம்பெருமா னல்லனோ.
199. தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு
வரிபாட நீடு துணர்சேர்
வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய
வரதன் பயந்த வறநூல்
கோடாத சீவ வதமேலி வாய்மை
குணகுக நாளு முலல்வார்
வீடாத வின்ப நெறிசேர்வா துன்ப
வினைசேர்த னாளு மிலரே.
200. எண்டிசையு மாகி யிருளகல நூறி
யெழுதளிர்கள் பாடி மதுமலர்கள் வேய்ந்து
வண்டிசைகள் பாடி மதுமலர்கள் வேய்ந்து
மழைமருவு போதி யுழைநிழல்கொள் வாமன்
வெண்டிரையின் மீது விரிகதிர்க ணாண

வெறிதழல்கொண் மேனி யறிவனெழின் மேவு
புண்டரிக பாத நமசரண மாகு
மெனமுனிவர் தீமை புணர்பிறவி காணார்.

201. அருந்தவர்கட் காதியா யைய நீக்கி
யவ்வியந்தீர்த் தவிரொளிசே ராக்கை யெய்தி
யிருந்திரட்கை யினமருப்பின் யானை யூர்தி
யீரைஞ்ஞாற் றெழினாட்டத் திமையோ னேத்த
வொருங்குலகி னூல்கற்றோ ரோத முந்நீ
ரொளிவளர வறம்பகர்ந்த வரவோன் பாதம்
கருங்கயற்கட் காரிகையார் காத னீக்கிக்
கைதொழுதாற் கையகலுங் கவ்வை தானே.
202. வீடுகொண்டநல்லறம் பகர்ந்து மன்பதைக்கெலாம்
விளங்குதிங்கணீர்மையான் விரிந்திலங்குமன்பினோன்
மோடுகொண்ட வெண்ணுரைக்கருங்கடற் செழுஞ்சுடர்
முளைத்தெழுந்த தென்னலாய்முகிழ்ந்திலங்கு சோதியான்
நாடுகின்றாமுவகைப்பவங்கடந்து குற்றமா
ன வைந்தடங்கமூன்றறுத்த நாதனாண்மலர்த்துணர்ப்
பீடுகொண்டவார் தளிர்ப்பிறங்குபோதியானையெம்
பிரானைநாளுமேத்துவார் பிறப்பிறப்பிலார்களே.
203. பைங்கண்வாளெயிற்றினப்ப கட்டெருத்தின்வள்ளாகிர்ப்
பருஉத்திரட்குருஉக்கொடாட்பாலுடைச் செனாவுடைச்
சிங்கவேறுநான்கு தாங்கமீ துயர்ந்தசேயொளிச்
சித்திரங்குயிற்றிநாறு செம்பொனாசனத்தின் மேற்
கொங்குநாறு போது சிந்திவானுளோரிறைஞ்சிடக்
கோதிலாவறம்பகர்ந்தமர்ந்த கோன்குளிர்நிழற்
பொங்குதாது கொப்புளித்துவண்டு பாடுதேமலர்ப்
போதியெம்பிரானடிக்கண் போற்றில்வீட தாகுமே.
204. கூரார் வளையுதிர் வாளெயிற்றுச் செங்கட்
கொலையுழவை காய்பசியாற் கூர்ந்தவெந்நோய் நீங்க
ஓரா யிரங்கதிர்போல் வாள்விரிந்த மேனி
யுளம்விரும்பிச் சென்றாங் கியைந்தனை நீ யென்றாற்
காரார் திரைமுளைத்த செம்பவள மேவுங்
கடிமுகிழ்த் தண்சினைய காமருபூம் போதி
ஏரார் முனிவர்கள் வானவர்தங் கோவே
யெந்தா யகோவுன்னை யேத்தாதார் யாரே.

(உற்கிருதிச் சந்தம்.)

205. மணிபிலகு செறிதளிரொ டலரொளிய நிழலரசின் மருவி யறவோர்
பிணிவிரவு துயரமொடு பிறவிகெட வரையருளும் பெரிய வருளோன்
துணியிலகு சுடருடைய வாசரொடு பிரமர்தொழு தலைமை யவர்மா
வணியிலகு கமலமல ரனையவெழி லறிவனிணை யடிக டொழுவாம்.

(வெளிவிருத்தம்.)

206. மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண் டிலமால்
என்செய்கோம் யாம்
அருளிருந்த திருமொழியா லறவழக்கங் கேட்டிலமால்
என்செய்கொம் யாம்
பொருளறியு மருந்தவத்துப் புரவலரைக் கண்டிலால்
என்செய்கோம் யாம்.

(சக்காக்கவி.)

207. மாதவா போதி வாதா வருளமலா
பாதமே யோது சுரரைநீ—தீதகல
மாயா நெறியளிப்பாய் வாரன் பகலாச்சீர்த்
தாயா யலகிலகு டான்

208. விளைவாய போதியை யுறுமளவும் வினைமடியான்
தளர்வின்றி யோடிய தாளினா னல்லனோ.

209. அணிதங்கு போதி வாமன்
பணிதங்கு பாத மல்லாற்
றுணிபொன் றிலாத தேவர்
மணிதங்கு பாத மேவார்.

210. போதி நீழற்
சோதி பாதங்
காத லானின்
றோத னன்றே.

மகாபோதி

211. பொருந்து போதியில்
இருந்த மாதவர்
திருந்து சேவடி
மருந்து மாகுமே.

212. விண்ணவர் நாயகன் வேண்டக்
கண்ணினி தனித்த காதற்

புண்ணிய னிருந்த போதி
நண்ணிட நோய்நலி யாவே.

துடிதபரம்.
(உற்கிருதிச்சந்தம்)

213. தொழுமடிய ரிதயமல ரொருபொழுது பிரிவரிய
துணைவ ரெனலாம்
எழுமிரவி கிரணநிக ரிலகுதுகில் புனைசெய்தரு
ளிறைவ ரிடமாம்
குழுவுமரை யவருமுனி வாருமனி பிரமருர
கவனு மெவரும்
தொழுதகைய விமையவரு மறமருவு துதிசெய்தெழு
துடித புரமே.

மானாவூர்.

214. வானாடும் பரியாயு மரிண மாயும்
வண்கேழற் களிறாயு மெண்காற் புண்மான்
றானாயும் பணையெருமை யொருத்த லாயும்
தடக்கையிளங் களிறாயுஞ் சடங்க மாயும்
மீனாயு முயலாயு மன்ன மாயு
மயிலாயும் பிறவாயும் வெல்லுஞ் சிங்க
மானாயுங் கொலைகளவு கட்பொய் காமம்
வரைந்தவர்தா முறைந்தபதி மானா லூரே.
215. மிக்கதனங் களைமாரி மூன்றும் பெய்யும்
வெங்களிற்றை மிகுசிந்தா மணியை மேனி
யொக்கவரிந் தொருகூற்றை யிரண்டு கண்ணை
யொளிதிகமுந் திருமுடியை யுடம்பி லூனை
எக்கிவிழுங் குருதிதனை யாக தன்னை
யின்னுயிர்போற் றேவியையீன் றெடுத்த செல்ல
மக்களைவந் திரந்தவர்க்கு மகிழ்ந்தே யீயும்
லூனவந்தா முறைந்தபதி மானா லூரே.

மன்மதன்.

216. கரும்பேதன் கைசிலையுங் காமர் கணையும்
அரும்பே சுரும்பேநா ணென்றாற்—பெரும்பேய்க்
கணத்தானைப் போர்வென்று காரிகையா ரோடும்
மணத்தான மேற்றுவித்தான் வந்து.

217. யானை யிரதம் பரியா ளிவையில்லை
தானு மனங்கள் றனுக்கரும்பு—தேனார்
மலரைந்தால் வென்று வடுப்படுத்தான் மாரன்
உலகங்கண் மூன்று மொருங்கு.

218. கலையெலா முதற்கணை கண்டு கொண்டுபெண்
கொலைபினாங் கொடுந்தொழில் பூண்டு கோலவெஞ்
சிலையினாற் செழுஞ்சரஞ் சேர்த்த செல்வனே
மலையமா ருதத்தொடும் வந்து தோன்றுமே.

ஆன் வாழ்த்து.

219. நாகின நந்தி யினம்பொலியும் போத்தென
வாய்வா ளுழவர் வளஞ்சிறப்ப வாயர்
அகன்றார் சுரைய கறந்தபால் சீர்சிறந்த
வான்பொருள் வட்டத் தயிராகு மத்தயிர்
மெல்லக் கடைவிடத்து நெய்தோன்று நெய்பயந்து
நல்லமு தன்ன வளையாகு நல்ல
புனிதமு மெச்சிலு நீக்கித் துனியின்றி
யன்ன பெரும்பயத்த வாகலாற் றொன்மரபிற்
காரார் புறவிற் கலித்த புதர்மாந்தி
ஆவா ழியரோ நெடியது.

புகார்ப்பூதம்.

220. முன்னா ளிந்திரன்
காவ லழித்துச் சேவகொண் டெழுந்த
வேட்கை யமுத மீட்க வெழுவோன்
இந்நகர் காப்போர் யாரென நினைதலும்
நேரிய னெழுந்து நீவரு காறும்
தார்கெழு மார்ப் தாங்கலென் கடனென
உவந்தனன் கேட்டுப் புகழ்ந்தவிப் பூதம்
நின்வழி யாகென நிநீஇப் பெயர்வுழிக்
கடுவிசை யவுணர் கணங்கொண் டண்டிப்
பொருதுபோர் தொலைந்தன ராகிப் பெரிதழிந்
தாழ்ந்த நெஞ்சிற் சூழ்ந்தனர் நினைந்து
வஞ்ச மன்றிது வஞ்சத் தல்லது
வேற லரிதெனத் தேறினர் தேறி
வளைத்துத் தொடுத்த வல்லா யம்பின்
அயின்முகங் கான்ற வாரிருள் வெயிலோன்
இருகணும் புதையப் பாய்தலி னொருகணும்
நெஞ்சங் காணா நிற்ப நின்ற

வஞ்சம் பெயர்த்த மாபெரும் பூதம்.

**இரண்டாவது:
அறவியல்.**

**உறுதிப்பொருள்
ஒளவையார்பாட்டு.**

221. ஈதலறந் தீவினைவிட் டட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங்
காத லிருவர் கருத்தொத்துற்—றாதரவு
பட்டதே யின்பம் பானைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.

பெறுதற்கருமை.

[ஒளவையார் முருகவேள் கேட்கப் பாடிய அகவல்.]

222. அரியது கேட்குந் தனிநெடு வேலோய்
மக்கள் யாக்கையிற் பிறத்தலு மரிதே
மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்த காலையும்
மூகையுஞ் செவிடுங் கூனுங் குருடும்
பேடு நீக்கிப் பிறத்தலு மரிதே
பேடு நீக்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமுங் கல்வியு நற்குற லரிதே
ஞானமுங் கல்வியு நற்குறு மாயினும்
தானமுந் தவமுந் தரித்தலு மரிதே
தானமுந் தவமுந் தரித்தார்க் கல்லது
வானவர் நாடு வழிதிற வாதே.

223. வினைபல வலியி னாலே வேறுவே றியாக்கை யாகி
நனிபல பிறவி தம்முட் டுன்புறாஉம் பல்லுயிர்க்கு
மனிதரி னரிய தாகுந் தோன்றுத றோன்றி னாலும்
இனியவை நுகர வெய்துஞ் செல்வமு மன்ன தேயாம்.

224. உயர்குடி நனியுட் டோன்ற லானமி வியாக்கை யாதல்
மயர்வறு கல்வி கேள்வித் தன்மையால் வல்ல ராதல்
பெரிதுணர் வறிவே யாதல் பேரறங் கோட லென்றாங்
கரிதிவை பெறுத லேடா பெற்றவர் மக்க ளென்பார்.

அறஞ்செயல்.

225. எளிதென விகழா தரிதென வுரையாது
நுமக்குநீர் நல்குதி ராயின் மனத்திடை

நினைப்பினும் பிறக்கு மொழியினும் வளரும்
தொழிற்படிற் சினைவிடீட்ப் பயக்கு முணர்த்தின்
இவணு மும்பருந் துணையே யதனாற்
றுறைதொறுந் துறைதொறு நோக்கி
யறமே நிறுத்துமி னறிந்திசி னோரே.

ஒளவை பாட்டு.

226. ஐய மிடுமி னறநெறியைக் கைப்பிடிமின்
இவ்வள வேனுமன்ன மிட்டுண்மின்—தெய்வ
மொருவனே யென்று முணரவல் லீரேல்
அருவினைக ளைந்து மறும்.

தானந் தவளு சீலம் பூசனைகள்.

227. மிக்க மாதவம் வீட்டுல கடைதலை விளக்கும்
தக்க தானங்க டணப்பரும் போகத்தைப் பிணிக்கும்
தொக்க சீலங்க னியக்கமி றுறக்கத்தைப் பயக்கும்
சிக்கென் பூசனை திகழொளிப் பிழம்பினைத் திருத்தும்.

விலக்கியனவொழிதல்.

228. பொய்யன் மின்புறங் கூறன்மின் யாரையும்
வையன் மின்வடி வல்லன சொல்லிநீ
ருய்யன் மின்னுயிர் கொன்றுண்டு வாழுநாள்
செய்யன் மின்சிறி யாரொடு தீயன.
229. கள்ளன் மின்கள வாயின யாவையும்
கொள்ளன் மின்கொலை கூடி வருமறம்
எள்ளன் மின்னில ரென்றெண்ணி யாரையும்
நள்ளன் மின்பிறர் பெண்ணொடு நண்ணன்மின்.
230. சொல்ல லோம்புமின் றோநனி
செல்ல லோம்புமின் நீநெறி
கல்ல லோம்புமின் கைதவம்
மல்லன் ஞாலத்து மாந்தர்காள்.
231. சொல்லல் சொல்லல் தீயவை சொல்லல்—எஞ்ஞான்றும்
புல்லல் புல்லல் தீநெறி புல்லல்—எஞ்ஞான்றும்
கொல்லல் கொல்லல் செய்ந்நலங்கொல்லல்—எஞ்ஞான்றும்
நில்லல் நில்லல் நீசரைச் சார்ந்தங்—கெஞ்ஞான்றும்.

232. நன்மை மேவுவார் மேவுவார் பெரும்பொரு ணான்கும்
புன்மை மேவுவார் யாவரும் புகழொடு பொருந்தார்
தொன்மை மேவுவார் மேவுவார் தொடர்வறாச் சுற்றம்
இன்மை மேவுவார் யாவரு மின்பமொன் றெய்தார்.

அறஞ்செய்தார்.

233. முழங்குகுரன் முரசியம்ப முத்திலங்கு நெடுங்குடைக்கீழ்ப்
பொழிந்தமதக் கருஞ்சுவட்டுப் பொறிமுகத்த களிறார்ந்து
பெருநிலம் பொதுநீக்கிப் பெயராத பெருமையாற்
பொருகழற்கால் வயவேந்தர் போற்றிசைப்ப வீற்றிருப்பார்
மருள்சேர்ந்த நெறிநீக்கி வாய்மைசால் குணந்தாங்கி
அருள்சேர்ந்த வறம்புரிந்தா ரமர்ந்து.

அறஞ்செய்யாதார்.

234. தாழ்ந்த வுணர்வினராய்த தாளுடைந்து தண்டீன்றித் தளர்வார் தாமும்
சூழ்ந்த வினையாக்கை சுடவிளிந்து நாற்கதிக்கட் சுழல்வார் தாமும்
மூழ்ந்த பிணிநலிய முன்செய்த வினையென்றே முனிவார் தாமும்
வாழ்ந்த பொழுதினே வானெய்து நெறிமுன்னி முயலா தாரே.

கற்புடைமகளிர்.

235. நாடு மூரு நனிபுகழ்ந் தேத்தலும்
பீடு றும்மழை பெய்கெனப் பெய்தலும்
கூட லாற்றவர் நல்லது கூறுங்காற்
பாடல் சான்மிகு பத்தினிக் காவதே.

236. தார நல்லிதந் தாங்கித் தலைநின்மின்
ஊரு நாடு முவதத லொருதலை
வீர வென்றி விறன்மிகு விண்ணவர்
சீரி னேத்திச் சிறப்பெதிர் கொள்பவே.

கற்பின்மகளிர்

237. பள்ள முதுநீர்ப் பழகினு மீனிணம்
வெள்ளம் புதியது காணின் விருப்புறாஉம்
கள்ளவிர் கோதையர் காமனொ டாயினும்
உள்ளம் பிறிதா யுருகலுக் கொண்ணீ.

238. உண்டியுட் காப்புண் டுறுபொருட் காப்புண்டு
கண்ட விழுப்பொருட் கல்விக்குக் காப்புண்டு

பெண்டிரைக் காப்ப திலமென்று ஞாலத்துக்
கண்டு மொழிந்தனர் கற்றறிந் தோரே.

239. தளிப்பெயற் றண்டுளி தாமரை யின்மேல்
வளிப்பெறு மாத்திரை நின்றற் றொருவன்
அளிப்பவற் காணுஞ் சிறுவரை யல்லாற்
றுளக்கிலர் நில்லார் துணைவளைக் கையார்.

240. எத்துனை யாற்று ளிடுமண னீர்த்துளி
புற்பனி யுக்க மரத்திலை நுண்மயிர்
அத்தனை யும்பிற ரஞ்ச்சொலி னார்மனம்
புக்கன மென்று பொதியறைப் பட்டார்.

241. தலைமகனிற் றீர்ந்தொழுக றான்பிறரிற் சேறல்
நிலைமையி றீப்பெண்டிர்ச் சார்தல்—கலனணிந்து
வேற்றூர் புகுதல் விழாக்காண்ட நோன்பெடுத்தல்
கோறொடியார் கோளழியு மாறு.

பிறர்மனைநயவாமை

242. பெண்ணி னாகிய பேரஞர் பூமியுள்
எண்ண மிக்கவ ரெண்ணினு மெண்ணிலார்
பின்னி நின்ற பெருவினை மேல்வரும்
என்ன தாயினு மேதில்பெண் ணீக்குமின்.

புதல்வரைப் பெறுதல்.

243. பொறையிலா வறிவு போகப் புணர்விலா விளமை மேவத்
துறையிலா வனச வாவி துகிலிலாக் கோலத் தூய்மை
நறையிலா மாலை கல்வி நலமிலாப் புலமை நன்னர்ச்
சிறையிலா நகரம் போலும் சேயிலாச் செல்வ மன்றே.

அன்புடையார்.

244. நண்பி தென்று தீய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவ செய்யார்
அன்பு வேண்டு பவர்.

245. சொல்லுப சொல்லப் பெறுபவே யாதொன்றஞ்
சொல்லாத சொல்லப் பெறா.

246. எல்லாரு மெந்தமக்கே

நல்லறிவே யுளவென்பார்
நல்லார்க ணனிதெரியிற்
கல்லாருங் கற்றாரும்
சொல்லாலே வெளிப்படுவர்
அதனால்,
மண்மிசை மாண்ட கற்பின்
விண்ணொடு வீடு விளைக்குமா லதுவே.

நாவடக்கம்.

247. ஆக்கப் படுக்கு மருந்தளைவாய்ப் பெய்விக்கும்
போக்கப் படுக்கும் புலைநரகத் துய்ப்பிக்கும்
காக்கப் படுவன விந்திரிய மைந்தினும்
நாக்கல்ல தில்லை நனிவெல்லு மாறே.
248. கல்லாதார் வாயிற் கடுஞ்சொல்லாங் காரரவு
நல்லாரைச் சென்று நனிகடிக்குஞ்—சொல்லாலோர்
மந்திரமு மில்லை மகிதலத்தே மற்றுமொரு
தந்திரமு மில்லையதன் சால்பு.
249. வெறியுறு கமழ்கண்ணி வேந்தர்கட் காயினும்
உறவுற வருவன வுரைப்பன வுரைப்பன்மற்
செறிவுறு தொழிலினர் சிறந்தவ ரிவர்நமக்
கறிவுறு தொழிலரென் றல்லவை சொல்லன்மின்
பிறபிற நிகழ்வன பின்.
250. கெட்டகழு தைக்குரல் தென்பர்குயில் கூலின்
நட்டவர்கள் போன்மகிழ்வர் நண்பதனொ டென்னை
பட்டபொருள் சொல்லலுற லுண்டெனினும் யாரும்
வெட்டென வுரைத்தலை வீடுத்திடுமி னென்றான்.

பெரியோர்.

251. நிற்பவே நிற்பவே நிற்பவே நிற்பவே
செந்நெறிக் கண்ணும் புகழ்க்கண்ணுஞ் சால்பினும்
மெய்ந்நெறிக் கண்ணும்வாழ் வார்.
252. காதன் மதியங் களங்கமுடைத் தானாலும்
பூதலத்தை யெல்லாம் பொலிவிக்கும்—ஓதுசில
குற்ற முடையா ரெனினுங் குவலயத்துள்
நற்றகையார் நல்லரென்றே நாடு.

253. பெரியோ ருழையும் பிழைசிறிதுண் டாயின்
இருநிலத்தில் யாரு மறிதல்—தெரிவிக்கும்
தேக்குங் கடலுலகில் யாவர்க்குந் தெள்ளமுதம்
வாக்கு மதிமேன் மறு.

254. எண்ணும் பயன்றுக்கா தியார்க்கும் வரையாது
மண்ணுலகில் வாம னருள்வளர்க்குந்—தண்ணுறுந்தேன்
பூத்தளிக்குந் தாராய் புகழாளர்க் கெவ்வுயிருங்
காத்தளிக்கை யன்றோ கடன்.

பெரியோர் சிறியோர் இயல்புகள்.

255. உலகினுட்,
பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினும்
இருந்தகைய விறுவரைமே லெரிபோலச் சுடர்விடுமே
சிறுதகையார் சிறுதகைமை சிறப்பென்றும் பிறழ்வின்றி
பறுதகைய வுலகிற்கோ ரொப்பாகித் தோன்றாவே.

256. சொல்லாமே லேபெரியர் சொல்லிச் சிறியர்செய்வர்
சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே—நல்ல
குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடிற்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்.

257. பசுப்போல்வார் முற்பட்டாற் பாற்பட்ட சான்றோர்
முசுப்போல முள்காந் திருப்பார்—பசுத்தான்
வெருளினு மெல்லாம் வெருளுமஃ தன்றி
மருளினு மெல்லா மருண்ம்.

258. எற்றே கொடிமுல்லை தன்னை வளர்த்தெடுத்த
முற்றிழையாள் வாட முறுவலிக்கும்—முற்றும்
முடியாப்ப் பரவை முழங்குலகத் தென்றுங்
கொடியார்க்கு முண்டோ குணம்.

259. ஆலைப் பலாவாக்க லாமோ வருஞ்சுணங்கன்
வாலை நிமிர்க்க வசமாமோ—நீலநிறக்
காக்கைதனைப் பேசுவிக்க லாமோ கருணையிலா
மூர்க்கரைச்சீ ராக்கலா மோ.

260. குரங்கனலில் வீழ்ந்துவெறி கொண்டுதேள் கொட்டக்
கரஞ்செறியப் பாம்பலவன் கவ்வ—விரைந்துபேய்
பற்றவே கள்ளுண்டு பச்சைமிள கைக்கடித்தால்
எத்தனைபார் சேட்டைக் கிடம்.

261. ஞானம் பெருமை நயங்கருணை யுண்மையபி
மானம் பொறுமை வணக்கமுயர்—தானமுடன்
சற்குணமா சாரந் தகுங்கல்வி நீதிநெறி
துற்குணருக் கில்லையென்றே சொல்.

தத்துவப்பிரகாசர்பாட்டு

262. குரங்குமாய் நண்டுகட்டித் தேளுங் கொட்டித்
குடியாத மதுக்குடித்துப் பேயு மேறி
இரங்கவருங் காஞ்சொறியின் பொடியுந் தூவி
யிஞ்சிதின்று கொள்ளிபிடித் தெழுந்தாற் போலத்
தருங்கருணை யில்லாத புல்லர் வாழ்விற
றண்டிகையின் மீதேறிச் சம்பத் தேறிக்
கருங்கைமதக் களிநேறிக் கழுவி லேறிக்
காடேறி நாடேறித் திரிவார் கண்டீர்.

263. பாம்புகடித் தாலதுவு மீட்க வல்லோம்
பசாசறைந்தா னீறிட்டுப் பார்க்க வல்லோம்
வேம்புகசப் பறக்கறியு மாக்க வல்லோம்
விறல்வேழத் ததிகமதந் தணிக்க வல்லோம்
சாம்பொழுது திடமாகப் பேச வல்லோம்
தரணியின்மேற் கல்லாத தொன்று மில்லை
தீம்பரைநல் லவராக்கிக் குணமுண் டாக்குந்
திறமறியா தேநின்று திகைக்கின் றோமே.

அறிவின்மை.

264. கல்லார்க் கினிய வுரைத்தலுங் கைக்கொண்ட
வில்லாளைக் கோலாற் புடைத்தலும்—இல்லஞ்
சிறியாரைக் கொண்டு புகலுமீம் மூன்றும்
அறியாமை யான்வருங் கேடு.

265. அந்தக னந்தகற் காறுசொலல் யாதொக்கும்
முந்துசெய் குற்றங் கெடுப்பான் முழுவதும்
நன்கறி வில்லா னதுவறி யாதவற்
நின்புறு வீட்டி னெறிசொல்லு மாறே.

நல்குரவு.

266. பெண்டிர் மதியார் பெருங்கிளை தானது
கொண்டவீ றாகா குறிப்பி னஃகுப

வெண்டறை நின்று வெறுக்கை யிலராயின்
மண்டினர் போல்வர்த மக்களு மொட்டார்.

267. சொல்லவை சொல்லார் சுருங்குபு சூழ்ந்துணர்
நல்லவை யாரு நனிமதிப் பாரல்வர்
கல்வியுங் கைப்பொரு ளில்லார் பயிற்றிய
புல்லென்று போதலை மெய்யென்று கொண்ணீ.

268. தொழுமக னாபினுந் துற்றுடை யானைப்
பழுமரஞ் சூழ்ந்த பறவையிற் சூழ்ப்
விழுமிய ரேனும் வெறுக்கை யுலந்தாற்
பழுமரம் வீழ்ந்த பறவையிற் போப.

269. பொருளில் குலனும் பொறுமையி னோன்பும்
அருளி லறனு மமைச்சி லரசும்
இருளினு ளிட்ட விருண்மயி ரென்றே
மருளில் புலவர் மனங்கொண் டுரைப்ப.

ஔவையார் பாட்டு

270. உடையராய்ச் சென்றக்கா லூரெல்லாஞ் சுற்றம்
முடவராய்க் கோலூன்றிச் சென்றக்காற் சுற்றம்.
உடையானும் வேறும் படும்.

271. கவிகற் றவர்க்குங் கணிகற் றவர்க்குங்கம் மாளருக்கும்
ஔவிகற் றவர்க்கு முவாத்தி களுக்கு முயர்ந்தமட்டும்
குவிவைக்கு மொட்டர்க்குங் கூத்தாடி கட்குங் குருக்களுக்கும்
இவரெட்டுப் பேர்கட்கு நீங்காத் தரித்திர மென்றைக்குமே.

272. கருங்கட லுடுத்த மல்லன் ஞாலத்துச்
செம்மையின் வழாஅது கொடைக்கடம் பூண்டு
வாழ்வது பொருந்தா தாகிற்
சாவது மினிதவர் வீவது முறுமே.

273. உவர்க்கட லன்ன செல்வரு முளரே
கிணற்றுற் றன்ன நீயுமா ருளையே
செல்வர்தாம் பெருந்திரு வறுக பல்பகல்
நீவா ழியரோ நெடிதே யீயாச்
சிறுவிலைக் காலத் தானு
முறுபொரு டந்தெஞ் சொற்கொள் வோயே.

274. மின்னுந் தமனியமும் வெற்றிரும்பு மோரினமாய்ப்

பொன்னின் பெயர்படைத்தாற் போலாதே—கொன்னே
ஒளிப்பாரு மக்களா யொல்லுவ தாங்கே
யளிப்பாரு மக்களா மாறு.

275. சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்க—நித்தம்
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தையயுங்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.
276. ஆர்த்தசபை நூற்றொருவ ராயிரத் தொன் றாம்புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்—பூத்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயி னுண்டென் றறு.
277. சிறுநன்றி யின்றிவர்க்கியாஞ் செய்தக்கா னாளைப்
பெறுநன்று மன்னும் பெரிதென்—றுறுநன்றி
தானவாய்ச் செய்வதூஉந் தானமன் றென்பவே
வானவா முள்ளத் தவர்.
278. துற்றன வாகத் தொகுத்து விரல்வைத்த
தெற்றுக்கஃ தென்னி னிதுவதன் காரணம்
அற்றமி றான மெனைப்பல வாயினுந்
துற்றவி ழொவ்வாத் துனிவென்னு மாறே.
279. ஈட்டிய தெல்லா மிதன்பொருட் டென்பது
காட்டிய கைவண்மை காட்டினார்—வேட்டொறுங்
காமருதார்ச் சென்னி கடல்கூழ் புகார்வணிகர்
தாம்ரையுஞ் சங்கும்போற் றந்து.

ஈயாமை.

280. இறைத்தொறு மிறைத்தொறு மணற்கிணற்றிற் சுருங்காது
பன்னா ணிற்பினும் புண்ணடையின் மிகாஅது
இரப்போர்க் கீயுங் கடனறி வாளர்
கையோ முடங்கக் கண்டது மிலையால்
ஈயா மாந்த ரீட்டிய பெரும்பொருள்
பாரி பறம்பிற் பணிவரை போல
உயரக் கண்டது மிலையா லறனறிந்
தற்றோர்க் குதவா னாயிற்
கற்றோர் விச்சையொடு கல்லா னாயிக்
இளமுலை மாத் ரின்னகைச் செவ்விக்
கலவி யின்பங் கலவா னாயின்

விருந்துற வருந்தா னாயின்
மருந்தோ வாழ்க்கை மாநிலத் தோர்க்கே.

281. சுற்றுங் கருங்குளவி சூரைத்தூ றாரியப்பே
யெற்றுஞ் சுடுநாட் டிகரையின்—புற்றில்
வளர்ந்த மடற்பனைக்குள் வைத்தே னொக்குந்
தளர்ந்தோர்க்கொண் றீயார் தனம்.

ஒளவை பாடல்கள்.

282. கருங்குளவிச் சூரைத்தூற் றீச்சங் கனிபோல்
வருந்தினர்க்கொன் றீயாதான் வாழ்க்கை—யரும்பகலே
இச்சித் திருந்தபொரு டாயத்தார் கொள்வரே
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

283. தண்டமா லீவது தாளாண்மை தண்டி
அடுத்தக்கா லீவது வண்மை யடுத்தடுதுப்
பின்சென்றா லீவது காற்கூலி பின்சென்றும்
பொய்த்தா னிவனென்று போமே லவன்குடி
எச்ச மிறுமே லிறு.

அறவியல்.

284. பாடல் பெறானேற் பலர்மெச்ச வாழானேல்
நாடறிய நன்மணங்க ணாடானேற்—சேட
னிவன்வாமும் வாழ்க்கை யிருங்கடல்சூழ் பாரிற்
கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்னை காண்.

285. நம்ப னடியவர்க்கு நல்காத் திரவியங்கள்
பம்பக்காம் பேய்க்காம் பரத்தையர்க்காம்—வம்புக்காங்
கொள்ளைக்காங் கள்ளுக்காங் கோவுக்காஞ் சாவுக்காங்
கள்ளர்க்காந் தீக்கரகுங் காண்.

இரட்டையர்வாக்கு

286. கண்ணாடி காட்டுங் களிறுஞ் சரைப்பழத்தின்
உண்ணாடிப் புக்க வறுபொருளு—மண்ணா
கனங்குறைந்த வாரென் கயவர்பாற் சென்று
தினந்தெரிந்த வாரெனவே செப்பு.

287. வெள்ளிலைவே லற்பநிழன் மெத்தவே முட்டைக்குந்
துள்ளுநறா வாழைபலாச் சோலைக்குள்—மெள்ள

அடுக்கவொட்டா வாறுபோ லற்பர்சிலர் கூடிக்
கொடுக்கவொட்டார் தாமுங் கொடார்.

288. கல்லா லயமாந் தேவருமாங் கமுதை கசடர் பொதிசுமக்குங்
கடாவோ வுமுது பயிரிடற்காங் கட்டம் பன்றிக் கிரையாகும்
புல்லே நீசர் வாகனமாம் பொதியுஞ் சுமக்கும் பிணமெனிலோ
பூசி முடிந்து மறையோர்க்குப் பொருளு மீந்து புகழெய்தும்
மல்லார் குட்டிச் சுவரெனிலோ மாடு முறைஞ்சு மறைவாகும்
மதியாத் துடைப்பந் தானெனிலோ மாட கூடந் தனைவிளக்கும்
அல்லா துலுத்தன் றனக்கிணையா யாரை யுரைப்பன் புவிமீதில்
அவனைக் குறித்துக் கூறுமிடத் தவனுக் கவனே யிணையாமே.

ஏற்றல்.

289. நிலம்பொறை யாற்றா நிதிபல கொண்டுங்
குலம்பெறுதீங் கந்தணர் கொள்ளார்—நலங்கிளர்
தீவா யவிசொரியத் தீவிளங்கு மாறுபோற்
றாவா தொளிசிறந்தார் தாம்.

நன்றிமறவாமை.

290. முன்னொருவன் செய்யு முபகார மூவுலகந்
தன்னைக் கொடுத்தாலுஞ் சாலுமே—யென்னே
உயிர்க்குறுதி யாக வொருவர்சோ றுண்டார்
பிறர்க்குரிய ராவரோ பேசு.

புகழ்.

(இரண்டு திருக்குறளிணைந்த பாட்டு)

291. எய்தற் கரிய வியன்றக்கா லந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயலென்று—வையநத்
தீத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
தூதிய மில்லை யுயிர்க்கு.
292. வெய்ய குரற்றோன்றி வெஞ்சினவே றுட்கொளினும்
பெய்யு மழைமுகிலைப் பேணுவரால்—வையத்
திருள்பொழியுங் குற்றம் பலவெனினும் யார்க்கும்
பொருள்பொழிவார் மேறேள புகழ்.
293. கல்லார் நாவிற் கட்டுரை கொள்வார்—புகழெய்தார்
புல்லார் வாயிற் சொற்றெளி வற்றார்—புகழெய்தார்
நல்லார் மேவு நண்பு துறந்தார்—புகழெய்தார்

நிலையாமை

294. நெருந லென்பது சென்றது நின்ற
வின்றுஞ் செல்லா நின்றமுன் சென்று
வருநாள் கண்டவர் யாரே யதனால்
ஒருநா ளகப்படுத் துடையோ ரின்மையின்
இல்லது நாடுமி னுள்ளது கொடுமின்
வாழ்வி லின்பமும் புணர்மி னஃதான்று
கீழ்து நீர்கம் புகினு மேலது
விசும்பின் பிடர்த்தலை யேறினும் புடையது
நேமி மால்வரைக் கப்புறம் புகினும்
கோள் வாய்த்துக் கொட்டுங் கூற்றத்து
வீளிக் கொடுநா விலக்குதற் கரிதே
295. பலமுறையு மோம்பப் படுவன கேண்மின்
சொலன்முறைக்கட் டோன்றிச் சுடர்மணித்தே ரூர்ந்து
நிலமுறை யல்லது செல்வங்க ணில்லா
விலங்கு மெறிபடையு மாற்றலு மாண்புங்
கலந்தங் கவ்வியுந் தோற்றமு மேனைப்
பொலஞ்செய் புனைகலனொ டிவ்வாற னாலும்
விலங்கிவருங் கூற்றை விலக்கலு மாகா
அனைத்தாத னீயிருங் காண்டிர் நினைத்தகக்
கூறிய வெம்மொழி பிழையாது
தேறிநீ ரொழுகிற் சென்றுபயன் றருமே.
296. பாவை மாக்கடற் றொகுதிரை வாவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவண் வரவும்
பகற்பின் முட்டா திரவினது வரவும்
பசியு மார்கையும் வரவும்
பரியினும் போகா துவப்பினும் வருமே.
297. இளமையு நிலையாவா லின்பமு நின்றவல்ல
வளமையு மஃதேயால் வைகலுந் துண்பவெள்ளம்
உளவென நினையாதே செல்சதிக் கென்றுமென்றும்
விளைநில முழுவார்போல் வித்துநீர் செய்துகொண்மின்.
298. கண்டார் காணா வுலகத்தே காதல் செய்து நில்லாதே
பண்டே பரமன் படைத்தநாட் பார்த்து நின்று நையாதே
தண்டா மூப்பு வந்துன்னைத் தளரச் செய்து நில்லாமுன்
உண்டே லுண்டு மிக்கதிவ் வுலகம் மறிய வைம்மினே.

299. நில்லாது செல்வ நில்வா ருடம்படைந்தார்
செல்லா ரொருங்கென்று சிந்தித்து நல்லார்
அருளுளம் புரிகுவ ராயி
னிருளறு சிவகதி யெய்தலோ வெளிதே.
300. அந்தரத் துள்ளே யகங்கை புறங்கையா
மந்தரம் போலு மனைவாழ்க்கை—அந்தரத்து
வாழ்கின்றோ மென்று மகிழ்ந்மின் வாணானும்
போகின்ற பூளையே போன்று.
301. கல்வியா னல்லனே காமாதி யாற்றீயன்
செல்வத் துயர்ந்தான் குலத்தினிற் றாழ்ந்தனனாம்
வல்லுவா னொன்றொன்று வல்லா னிதுவன்றோ
நில்லாமை நித்த நிலை.

யாக்கை நிலையாமை

302. யாணர் வரவின் மேனா ளீங்கிவன்
இளமைச் செவ்வி நயந்த பேதையர்
காத லுண்கண் வருபனி நீங்கி
இன்னுந் துயில்கொண் டிலவே யின்றிவன்
போர்வை பசையற வுணங்கிப் பாணர்
பழந்தலைச் சீறியாழ் போலக் குரலழிந்து
நரம்புமடித் தியாத்த யாக்கை மூப்புறப்
பதிகெழு மூதூர் மன்றத்துப்
பொதியிற் புறஞ்சிறைச் சார்ந்தனன் மன்னே.
303. உள்ளது கரக்குமிக் கள்ள யாக்கை
மேம்படு குற்ற மூன்றொடு வழங்கலின்
உண்டி நல்லாத தண்டத்தின் வகுத்த
நோன்பிணி யகப்பட் டிருப்பினும்
தோன்றுவது பின்னர்க் காப்பது முன்னே.
304. நீல நிறத்தனவாய் நெய்கனிந்து போதவிழ்ந்து
கோலங் குயின்ற குழல்வாழி நெஞ்சே
கோலங் குயின்ற குழலுங் கொழுஞ்சிகையும்
காலக் கனலெரியின் வேம்வாழி நெஞ்சே
காலக் கனலெரியின் வேவன கண்டாலும்
சால மயக்குவ தென்வாழி நெஞ்சே.
305. வேற்கண் மடவார் விழைவொழிய யாம்விழையக்

கோற்க னெறிகாட்டக் கொல்கூற் றுழையதா
நாற்ப திகந்தா னரைத்தூது வந்ததினி
நித்த றுணிவா நிலையா திளமையே.

306. கழிந்த திளமை களிமயக்கந் தீர்ந்த
தொழிந்தது காதன்மே லூக்கஞ்சுழிந்து
கருநெறியுங் கூந்தலார் காதனோய் தீர்ந்த
தொருநெறியே சேர்ந்த துளம்.

307. நன்கென நாறுமி தென்றிவ்
வுடம்பு நயக்கின்ற தாயின்
ஒன்பது வாயில்க டோறு
முண்ணின் றழுக்குச் சொரியத்
தின்பதொர் நாயு மிழுப்பத்
திசைதொறுஞ் சீப்பில்கு போழ்தின்
இன்பநன் னாற்ற மிதன்க
ணெவ்வகை யாற்கொள்ள லாமே.

308. உறுப்புக்க டாமுடன் கூடி
யொன்றா யியைந்த பெரும்பை
மறைப்பில் விழைவிற்குச் சார்வாய்
மக்குவ தேலிவ் வறுப்புக்
குறைத்தன போல வழுகிக்
குறைந்து குறைந்து சொரிய
வெறுப்பிற் கிடந்த பொழுதின்
வேண்டப் படுவது முண்டோ.

செல்வநிலையாமை

309. அரையது துகிலே மார்பின தார
முடியது முருகு நாறுந் தொடையல்
புடையன பால்வெண் கவரியின் கற்றை
மேலது, மாலை தாழ்ந்த மணிக்காற் றனிக்குடை
முன்னது முரசு முழங்குந் தானை
இந்நிலை யினைய செல்வத் தீங்கிவர்
யாவ ரேயோ தேவ ரல்லர்
இமைப்பதுஞ் செய்தனர் மாந்த ரேயென
மயக்க நீங்கக் களிற்றுமிசை வந்தனர்.
நெருந லின்றிவர் பசிப்பினி காய்தலின்
உணங்கிய துணியு முத்த்து
மாசுமீப் போர்த்த யாக்கையொடு
தாமே யொருசிறை யிருந்தனர் மன்னே.

விந்தகர் செய்த விளங்கு முடிகவித்தார்
மத்தக மாண்பழிதல் காண்வாழி நெஞ்சே
மத்தக மாண்பழிதல் கண்டான் மயங்காதே
உத்தம கண்ணெறிக்க ணில்வாழி நெஞ்சே
உத்தம நன்னெறிக்க ணின்றூக்கஞ் செய்தியேற்
சித்தி படர்த நெளிவாழி நெஞ்சே.

311. வெள்ள மறவி விறல்வேந்தர் தீத்தாயங்
கள்வரென் நிவ்வாற்றிற் கைகரப்பத் தீர்ந்தகலும்
உள்ளி னுறுபொருளை யொட்டா தொழிந்தவர்
எள்ளும் பெருந்துயர்நோ யெவ்வ மிகப்பவே.
312. வெள்ள மறாவி விறல்வேந்தர் தீத்தாயங்
கள்வரென் நிவ்வாற்றிற் கைகரப்பத் தீர்ந்தகலும்
உள்ளி னுறுபொருளை யொட்டா தொழிந்தவர்
எள்ளும் பெருந்துயர்நோய்க் கல்லாப் பவரே.
313. இன்மை யிழிவா முடைமை யுயிர்க்கச்சம்
மன்னல் சிறிதாய் மயக்கம் பெரிதாகிப்
புன்மை யுறுக்கும் புரையி லரும்பொருளைத்
துன்னா தொழிந்தார் துறவோ விழுமிதே.
314. ஈண்ட லரிதாய்க் கெடுத வெளிதாகி
நாண்டல் சிறிதாய் நடுக்கம் பலதருஉம்
மாண்பி லியற்கை மறுவி லரும்பொருளை
வேண்டா தொழிந்தார் விறலோ விழுமிதே.
315. இல்லெனின் வாழ்க்கையு மில்லையுண் டாய்விடிற்
கொல்வர் கயவர் கொலப்பட்டும் வீடுவர்
இல்லையுண் டாய்விடி னிம்மை மறுமைக்கும்
புல்லென்று காட்டும் புணர்வது மன்றே.

அருளுடைமை

316. ஆற்று மின்னரு ளாருயிர் மாட்டெலாம்
தூற்று மின்னறந் தோநனி துன்னன்மின்
மாற்று மின்கழி யாயமு மானமும்
போற்று மின்பொரு ளாவிவை கொண்டுநீர்.
317. பொருளைப் பொருளாப் பொதிந்தோம்பல் செய்யா
தருளைப் பொருளா வறஞ்செய்தல் வேண்டும்
அருளைப் பொருளா வறஞ்செய்து வான்கண்

இருளிலியல் பெய்தாத தென்னோ நமர்காள்.

கொல்லாமை

318. எஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர்
வெஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு.
319. இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணாதே யெவ்வுயிரும்
முன்னோவக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தாம்—எந்நோவும்
பண்ணப் படுநரகிற் பாவிகளிற் பாவிகளென்
றெண்ணப் படுவ ரிசைந்து.
320. தகாதுயிர்கொல் வானின் மிகாமையிலை பாவம்
அவாவிலையி லுண்பான் புலால்பெருகல் வேண்டும்
புகாவலை விலங்காய்ப் பொறாதுபிற லுன்கொன்
றவாலிலையில் விற்பானு மாண்டருகல் வேண்டும்.
321. பிறவிக் கடலகத் தாராய்ந் துணரிற்
றெறுவதிற் குற்ற மிலார்களு மில்லை
யறவகை யோரா விடக்கு மிசைவோர்
குறைவின்றித் தஞ்சுற்றந் தின்றன ராவர்.
322. உயிர்க ளோம்புமி னூன்விழைந் துண்ணன்மின்
செயிர்க ணீங்குமின் செற்ற மிகந்தொரீஇக்
கதிக ணல்லுருக் கண்டனர் கைதொழு
மதிகள் போல மறுவிலர் தோன்றுவீர்.
323. உலகுடன் விளங்கவுயர் சீர்த்திநிலை கொள்ளி
னிலையில்கதி நான்கினிடை நின்றதுடு மாறும்
அலகிறுய ரஞ்சினுயி ரஞ்சவரும் வஞ்சக்
கொலையொழிமி னென்றுநனி கூறின ரறிந்தார்.

பொய்யாமை

324. அற்றன் றாத லதுதான் மனஞ்செய்தல்
சொற்றன் மாட்டு நிகழ்த்தல் பிறனோர்த்தல்
மற்றித் தன்மை படுமாயின் மாண்பிலாக்
குற்றப் பொய்யென் றுரைப்பர் குணமிக்கார்.
325. கல்வி யின்மையுங் கைப்பொருள் போகலும்
நல்லில் செல்லல்க ளானலி வுண்மையும்
பொய்யில் பொய்யொடு கூடுதற் காகுதல்

அய்ய மில்லை யதுகடிந் தோம்புமின்.

326. பொய்யி னீங்குமின் பொய்யின்மை பூண்டுகொண்
டைய மின்றி யறநெறி யாற்றுமின்
வைகல் வேதனை வந்துற லொன்றிற்றிக்
கவ்வை யில்லுல கெய்துதல் கண்டதே.

கள்ளாமை

327. பீடில் செய்திக லாற்கள விற்பிறர்
வீடில் பல்பொருள் கொண்ட பயனெனக்
கூடிக் காலொடு கைகளைப் பற்றிவைத்
தோட லின்றி யுலையக் குறைக்குமே.

தவம்

328. வரிக்கடை நெடுங்கண் விளங்க மேதக
மணித்தோடு பெய்து வாண்முகந் திருத்தி
நானிலம் வளைத்த பரவையொடு கெழீஇய
கான்யாற்று வருபுன லாடலுந் தேமலர்
வல்லிப் பந்தர் வண்டுவா மொருசிறை
நிலமகட் புணருஞ் சேக்கையு மரமுதன்
மெல்லுரி வெண்டுகி லுடையுந் தொல்வகைப்
படையுழா விளையுளி ணுணவு மந்திரத்துச்
சுடர்முதற் குலமுறை வலர்த்தலும் வரையாது
வருவீருந் தோம்புஞ் செல்வமும் வரைமுதற்
காடுகைக் கொள்ளு முறையுளு மென்றிவ்
வெண்வகை மரபி னிசைந்த வாழ்க்கை
யைம்பொறிச் சேனை காக்கு மாற்றலொடு
வென்றுவிளங்கு தவத்தின ராசியற் பெருமை
மாக்கட லுடுத்த வரைப்பின்
யார்க்கினி தன்றஃ தறியுகர்ப் பெறினே.

329. மேனமக் கருளும் வியனருங் கலமே
மேலக விசம்பின் விழிவொடு வருமே
மேருவரை யன்ன விழுக்குணத் தவமே
மேவதன் நிறநனி மிக்கதென் மனமே.

330. தவத்தின் மேலுறை தவத்திறை தனக்கல தரிதே
மயக்கு நீக்குதன் மனமொழி யொடுமெயிற் செறிதல்
உவத்தல் காய்தலொ டிலாதுபல் வகையுயிர்க் கருளை
நயத்து நீங்குதல் பொருடனை யனையது மறிநீ.

331. பொருளொடு போகம் புணர்த லுறினும்
அருளுதல் சான்ற வருந்தவஞ் செய்ம்மின்
இருளில் கதிச்சென் றினியிவண் வாரீர்
தெருள லுறினுந் தெருண்மி னதுவே.
332. தானஞ் செய்திலந் தவமு மன்னதே
கானந் தோய்நில விற்கழி வெய்தின்
நானந் தோய்குழ மைக்குய்த லுண்டோ
மானந்தீர் கொள்ளையார் மாற்றம்பொ யல்லவாய்.
- பற்றறுத்தல்.
333. உலகே,
முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்
பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவும்
உறுதிவழி யொழுகு மென்ப
அதனால், நற்றிற நாடுத னன்மை
பற்றற யாவையும் பரிவறாத் துறந்தே.
334. மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்பு மிகையிவை யுள்வழிப்
பற்றா வினையாய்ப் பலபல யோனிகள்
அற்றா யுழலு மறுத்தற் கரிதே.
335. உற்றா வுதிர மொழிப்பான் கலிங்கத்தை
மற்றது தோய்த்துங் கழுவுத லென்னொக்கும்
பற்றினா னாகிய பாவத்தை மீட்டும்
பற்றொடு நின்று பறைக்குறு மாறே.
336. பருவந்து சாலப் பலர்கொலென் றெண்ணி
யொருவந்த வுள்ளத் துவத்த லொழிமின்
வெருவந்த துன்பம் விடுக்குந் திறலோன்
ஒருவ னுலகிற் குளனென்னு மாறே.
337. வேரிக் கமழ்தா ரரசன்விடு கென்ற போதும்
தாரித்த லாகா வகையாற்கொலை சூழ்ந்த பின்னும்
பூரித்தல் வாட லிவற்றாற்பொலி யாது விட்டான்
பாரித்த வெல்லாம் வினையின்பய னென்ன வல்லான்.
338. ஒருமன மாந்தர் மூவகை யுலகின்
இருமனம் பட்டுநாற் கழியுழல் வோரே

இருமனம் பட்டு நாற்கதி யுழல்வோர்
ஒருமன மாகி மூன்றுதிரி விலரே
மூன்றுதிரி வறிந்து முதலொன் றறிந்தோர்
ஆன்ற நாற்கதி யிரண்டன்வர விலரே
ஆன்ற நாற்கதி யிரண்டன்வர வுடையோர்
மேற்செயன் மூன்றி னொன்றுணர்ந் தோரே.

339. கற்றுத் துறையோய காதலற்குந் கற்பினாள்
பெற்றுக் கொடுத்த பெருமகன்போல்—முற்றத்
துறந்தார்க்கு மெய்யுணர்வு தோற்றுவதே யின்பம்
இறந்தவெலாந் துன்பமலா தில்.

ஒளவையார் தத்துவங் கூறிய வெண்பா.

340. ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி புலனைந்தும்
வென்றான்றன் வீரமே வீரமாம்—ஒன்றானுஞ்
சாகாமற் கற்பதே கல்வி தனைப்பிறர்
ஏவாம லுண்பதே யூண்.

341. பெரும்பாவ மறத்துய்த்துப் பெறதும்யாம் வீடென்னோம்
அரும்பாவ காரிநீ யாவர்வா யது கேட்டாய்
வரும்பாவ மெதிர்காத்து மன்னுந்தம் பழவினையும்
ஒருங்காக வுதிர்த்தக்கா லுயிர்த்தாயமி வீடென்றான்.

பழவினை.

342. உய்த்தன்றி யேர்தந் துழவுமு தாற்றாவும்
வித்தின்றிப் பைங்கூழ் விளைக்குற லென்னொக்கும்
மெய்த்தவ மில்லான் பொருளொடு போகங்கட்
கெய்த்துழந் தேதா னிடர்ப்படு மாறே.

343. இட்டமுட னென்றலைபி லின்னபடி யென்றெழுதி
விட்டசிவ னுஞ்செத்து விட்டானோ—முட்ட முட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரமவ னுக்கன்னாய்
நெஞ்சமே யஞ்சாதே நீ.

344. ஆர வடமு மதிசீத சந்தனமும்
ஈர நிலவு மெரிவிரவும்—பாரிற்
றுதிவகையான் மேம்பட்ட துப்புரவுந் தத்தம்
விதிவகையான் வேறு படும்.

345. தலையிழந்தா னெவ்வுயிருந் தந்தான் பிதாவைக்

சொலைபுரிந்தான் குற்றங்க டீர்ந்தான்—உலகிற்
றனிமுதன்மை பூண்டியர்ந்தோர் வேண்டுவரேற் றப்பாம்
வினையும் விபரீத மாம்.

346. எய்த வின்னல் வந்த போழ்தி யாவ ரேனும் யாவையும்
செய்ய வல்ல ரென்ப தோர்க் சென்னெ றிக்க ணேகிட
மைய கண்ணி செய்ய பாதம் வல்ல வாய மற்றிவன்
கைக ளின்று பன்ன சாலை கட்ட வல்ல வாயவே.

மூன்றாவது
பொருளியல்

அரசாரியல்பு

347. நண்ணினர்க்கு நண்ணார்க்கு நாடோறுங் கோடாமைத்
தண்ணியராய் வெய்யராய்த் தக்காரோ—டெண்ணிக்
கருங்கடல்கூழ் மாநிலத்தைக் காப்பதா மன்றே
இருங்கழற்கால் வேந்தர்க் கியல்பு.

அரசர் பெருக்கற்குரிய ஆறும் கடிதற்குரிய ஏழும்.

348. நாடிய நட்புப் பகைசெலவு நல்லிருக்கை
கூடி னரைப்பிரித்தல் கூட்டலா—நீடிலா
வேட்டங் கடுஞ்சொன் மிகுதண்டஞ் சூதுபொரு
ளீட்டங்கட் காமமிவை யேழு.

அரசியற் சிறப்பு

(சோற்சீரடி)

349. திருக்கொண்டு பெருக்கமெய்தி வீற்றிருந்து
குற்றங்கெடுத்து விசம்புதைவரக் கொற்றக்குடை யெடுப்பித்து
நிலநெளியப் படைபரப்பி
ஆங்காங்குக் களிறியாத்து
நாடுவளம் பெருகக் கிளைகுடி யோம்பி
நற்றாய் போல் வற்றது பரிந்து
நுகத்துக்குப் பகலாணிபோலவும்
மக்கட்குக் கொப்பூழ்போலவும்
உலகத்துக்கு மந்தரமேபோலவும்
நடுவுகின்று செங்கோலோச்சி
யாறில்வழி யாறுதோற்றுவித்துக்
குளனில்வழிக் குளந்தொடுவித்து

முயல்பாய்வழிக் கயல்டாயப் பண்ணியும்
களிறுபிளிற்றும்வழிப் பெற்றம்பிளிற்றக்கண்டும்
களிறார் பலகால் சென்றுதேன் றோயவும்
தண்புனற் படப்பைத்தாகியும்
குழைகொண்டு கோழியெறிந்தும்
இழைகொண் டான்றட்டும்
இலக்கங் கொண்டு செங்கானாரை யெறிந்தும்
உலக்கை கொண்டு வாளையோச்சியும்
தங்குறை நீக்கியும் பிறர்குறை தீர்த்தும்
நாடாள்வதே யரசாட்சி.

கொடுங்கோன்மை.

350. தற்பாடு பறவை பசிப்பப் பசையற
நீர்கூல் கொள்ளாது மாறிக் கால்பொரச்
சீரை வெண்டலைச் சிறுபுன் கொண்மு
மழைகா லூன்றா வளவயல் விளையா
வாய்மையுஞ் சேட்சென்று கரக்குந் தீதுதரப்
பிறவு மெல்லா நெறிமாறு படுமே
கடுஞ்சினங் கவைஇய காட்சிக்
கொடுங்கோல் வேந்தன் காக்கு நாடே.

கல்வி

351. எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்.
352. எழுதரிது முன்ன மெழுதியபின் னத்தைப்
பழுதறவா சிப்பரிது பண்பா—முழுதுமதைக்
கற்பரிது நற்பயனைக் காண்பரிது கண்டக்கால்
நிற்பரிது தானந் நிலை.
353. நண்ணு வார்வினை நைய நாடொறும்
நற்றவர்க்கர சாய ஞானநற்
கண்ணி னாடியே யடைவார்கள் கற்றவரே.
354. கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவென்
றுற்ற கலைமடந்தை யோதுகின்றாள்—மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டா புலவீர்
எறும்புந்தன் கையாலெண் சாண்.

355. வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கு மொவ்வொன் றெளிது.

356. ஆற்றவுங் கற்றா ரறிவுடையா ரஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடில்லை யந்நாடு
வேற்றுநா டாகா தமவேயா மாதலால்
ஆற்றுணா வேண்டுவத தில்.

கல்லார் இரட்டையர்

357. மூடர்முன்னே பாடன்மொழிந்தா லறிவரோ
ஆடெடுத்த தென்புலீயூ ரம்பலவா—ஆடகப்பொற்
செந்திருப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்
அந்தகனே நாயகனானால்.

ஓதத்தகாத தாள்கள்

358. அட்டமியி லோதினா லாசானுக் காகாது
சிட்டருக்குப் பன்னான்கு தீதாகுங்—கெட்டவுவா
வித்தைக்கு நாசமாம் வெய்ய பிரதமையிற்
பித்தரும் பேசார் பிழை.

அறிவுடைமை

359. இளையர் முதிய ரெனவிருபால் பற்றி
விளையு மறிவென்ன வேண்டா—இளையனாய்த்
தன்றாதை காம நுகர்தற்குத் தன்காம
மொன்றாது நீத்தா னுளன்.

பெண்ணறிவு

360. நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும்
பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே

அறிவுடை யோர்செய்திறம்

361. மாதர்க் கிதங்கவி வாணர்க்குச் சால வணக்கங்குரு
நாதர்க்கு நீதியொ டசார நண்பி யைந்தவர்க்குக்

கோதற்ற வாசகம் பொய்க்குப்பொய் கோளுக்குக் கோளறிவின்
ஆதர்க் கிரட்டிப் பறிவுடை யோர்செய்யு மாண்மைகளே.

(தத்துவப்பிரகாசர்)

362. ஆயிரம் புலவோரி லொருவன் ப்ரபந்தகவி
யவரா யிரர்க்கு னொருவ
னந்தாதி தூதுலா பரணிகோ வைக்கமக
னவர யிரர்க்கு னொருவன்
போயிடம் பொருணா டகபுரா ணிகனவன்
போலா யிரர்க்கு னொருவன்
பொருட்பெருங் காப்பியம் புகல்வாக்கி மற்றவன்
போலா யிரர்க்கு னொருவன்
பாயிரந் தருபஞ்ச லட்சண விதானியிப்
படியா யிரர்க்கு னொருவன்

பொருளியல்

பரசமய தர்க்கநூல் பகர்வாதி மற்றுமப்
படியா யிரர்க்கு னொருவன்
தேயமெண் டிசைபரவு தேசிகோத் தமனத்
திறத்தா யிரர்க்கு னொருவன்
சிவனைத் துதித்துண் டுடுத்துக் கொடுத்திடுந்
தெய்வச் சிவக் கியானியே.

363. நினைவுகவி சொல்வோ மெனச்சொலிப் பலகவிதை
நினைவினைத் திருடி வையோம்
நீடுலகின் மனிதரைப் பாடிலோ நாமென்று
நீள்வசைகள் பாட வறியோம்
பிணையிளைய நாவல ருடன் பங்கு பேசிப்
ப்ரபந்தங்கள் பாடிக் கொடோம்
பேசுவது தேவார மேயலால் வாய்க்கெளிய
பேய்க்கிரந் தங்கள் பேசோம்
இனிமைதரு குலத்துக் குருக்களை மறந்தெட்
ட்டங்களிற் நீட்சை போகோம்
இட்டசிறு பேர்மாற்றி மாதமொரு பேரிட்
டழைக்கநா மிறுமாந் திரோம்
தனியிருந் தெம்மைப் புறங்கூறு வார்பாடு
தயனியக் கவிபா டுவோம்
சமணூல் களைப்பொரு ளெனக்கொளோந்
திருளுன சம்பந்த ரடியர்நாமே.

ஆடம்பரகவி
(ஒளவையார்)

364. விரக ரிருவர் புகழ்வாரும் வேண்டும்
விரனிறைய மோதிரங்கள் வேண்டும்—அரையிலொரு
பஞ்சேனும் பட்டேனும் வேண்டு மவர்கவிதை
நஞ்சேனும் வேம்பேனு நன்று.

தீயகவி

365. போற்றினும் போற்றுவர் பொருள்கொ டாவிடிற்
றுற்றினுந் தூற்றுவர் சொன்ன சொற்களை
மாற்றினு மாற்றுவர் வான்க ணாளர்கள்
கூற்றினும் பாவலர் கொடிய ராவரே.
366. இலக்கணக் கவிஞர்சொ லின்பந் தேடுவர்
மலக்குசொற் றேடுவர் வன்க ணாளர்கள்
நிலத்துறு கமலத்தை நேடும் வண்டதீ
தலைக்குறை கமலத்தைச் சாருந் தன்மைபோல்.

அவையத்தாரியல்பு

367. அழுக்கா றிலாமை யவாவின்மை தூய்மை
ஒழுக்கங் குடிப்பிறப்பு வாய்மை—யிழுக்காத
நற்புலமை யோடு நடுவு நிலைமையே
கற்புடைய வெட்டுறுப்புக் காண்.
368. குடிப்பிறப்புக் கல்வி குணம்வாய்மை தூய்மை
நடுச்செல்லு நல்லணி யாக்கங்—கெடுக்கும்
அழுக்கா றவாவின்மை யவ்விரண்டோ டெட்டும்
இழுக்கா வவையின்க ணெட்டு.
369. குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் குடி
விழுப்பே ரொழுக்கம பூண்டு காமுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூமையிற்
காத லின்பத்துத் தூங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலும்
அழுக்கா றின்மை யவாஅ வின்மையென
இருபெரு நிதியமு மொருதா மீட்டுந்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
யுடன்மரீஇ யிருக்கை யொருநாட் பெறுமெனிற்
பெறுகதில் லம்ம யாமே வரன்முறைத்

தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவும் பொதிந்து
நின்றுழி நின்றுழி ஞாங்கர் நில்லாது
நிலையழி யாக்கை வாய்ப்பவிம்
மலர்தலை யுலகத்துக் கொடுகும் பிறப்பே.

நல்லவை

370. நல்லவை யென்பது நாடுங் காலை
எத்துறை யானு மிருவரு மியம்பும்
அத்துறை வல்லோ ரறினொடு புணர்ந்தோர்
மெய்ப்பொருள் கண்டோர் மிக்கவை யோர்ப்போர்
கற்றவர் கல்விக் கடாவிடை யறிவோர்
செற்றமுஞ் சினமுஞ் சேரா மணத்தோர்
முனிவொன் றில்லோர் மூர்க்க ரல்லோர்
இனிய முகத்தோ ரிருந்துரை கேட்போர்
வேந்த னொருவற்குப் பாங்கு படினும்
தாந்தா மொருவர்கட் பாங்கு படாதோர்
அன்னோர் முன்னர்க் கூறிய பொழுதிற்
றொலையு மாயினுந் தொலைவெனப் படாஅது
வெல்லு மாயினு மிகச்சிறப் புடைத்தே.

தீயவை.

371. தீயவை யென்பது தெரியுங் காலைச்
சுலாவுஞ் (?) கண்டுந் தாமேற் கொண்டு
நிலவாப் பொருள்களைக் குலவி யெடுத்தாங்
குரைத்தவொரு வற்காய்ச் செருவென மொழிந்து
சொல்லிய துணராத வல்லவை யுணர்ந்து
வாரம் படுவது தீயவை யாகும்.

(பூதத்தார் அவையடக்கு)

372. திரைத்த விரிகிற் றிரைப்பினா வாய்ப்போல்
உரைத்த வுரையதனைக் கேட்டு—முரைத்த
பயன்றவா செய்வார் சிலரேதந் நெஞ்சத்
தியன்றவா செய்வார் பலர்.

மன்றிற் பரிதானம்பெறல். (ஒளவையார் கிழியிறப்பாடியது)

373. சென்றுமு துண்பதற்குச் செய்வ தரிதென்று
மன்றுமு துண்பான் மனைவாழ்க்கை—முன்றிவிற்

றுச்சி லிருந்து துடைத்தெழுகண் ணீராலேழ்
எச்ச மிறுமே விறு.

வழக்கழிவு.

374. வழக்குடையார் நிற்ப வரும்பொருள்கை வாங்கி
வழக்கை வழக்கழிவு சொல்லின்—வழக்குடையார்
சுற்றாமுந் தாமுந் துடைத்தெழுகண் ணீராலேழ்
சுற்றா மிறுமே விறு.
375. உள்ள வழக்கிருக்க லூரார் பொதுவிருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி—எள்ளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்குங் காலறுவான் தன்சினையும்
எச்சமிறு மென்றா லிறு
376. கல்வி யுடையீர் கருங்கான கத்திடையே
நெல்லி யிலையுதிர்ந்து நிற்பதெவன்—வல்லாய்கேள்
வெல்லா வழக்கை விலைவாங்கி வெல்லிக்கும்
வல்லாளன் சுற்றாம்போன் மாண்டு.

தீநட்பு

377. செட்டே மிதுவென் னிலையென்று சார்தற்கண்
நட்டவ ரல்லார் நனிமிகு பவர்சுற்றம்
பெற்றது சொல்லிப் பெரிதிகழ்ந் தாற்றவும்
எட்டவந் தோரிடத் தேசி நிற்பவே.
378. அளவறியா னட்டவன் கேண்மையே கீழ்நீர்த்
தறியறியான் பாய்ந்தாடி யற்று.

முயற்சி

தண்டுறைநீர் நின்ற தவத்தா லளிமருவு
புண்டரிக நின்வதனம் போன்றதால்—உண்டோ
பயின்றா ருளம்பருகும் பான்மொழியாய் பார்மேன்
முயன்றான் முடியாப் பொருள்.

முயற்சியில்லார்

380. தாளால ரல்லாதார் தாம்பல ராயக்கா லென்னா மென்னாம்
யாளியக் கண்டஞ்சி யானைதன் கோடிரண்டும்
பீலிபோற் சாய்த்து விடும்பிளிற்றி யாங்கே.

பொருள் செயல்வகை

381. குலந்தருங் கல்வி கொணர்ந்து முடிக்கும்
அலந்த கிளைக ளழிபசி நீக்கும்
நிலம்பக வெம்பிய நீள்சுரம் போகிப்
புலம்பில் பொருடரப் புன்கண்மை யுண்டோ.

அறக்காவல்

382. ஆர்கவி ஞாலத் தறங்கால லாறசிறந்த
பேரருளி னாற்குப் பெறலருமை யாதரோ
வார்திரைய மாமகர வெள்ளத்து நாப்பணும்
போர்மலைந்து வெல்லும் புகழ்

பண்புடைமை

383. நகைநனி தீது துனிநன் றியார்க்கும்
பகைநனி தீது பணிந்தீயா ரோடும்
இவைமிகு பொருளென் றிறத்த விலரே
வகைமிகு வானுல கெய்தி வாழ்பவே.

பேதைமை

384. தெண்ணீர் பரந்து திசைதொறும் போய்க்கெட்ட
எண்ணெய்கொண் டட்ட விவறுத லென்னொக்கும்
பெண்மனம் பேதித் தொருப்படுப் பன்னெனும்
எண்ணி லொருவ னியல்பென்னு மாறே.

காமக்கேடு

385. ஆசை யல்குல் பெரியாரை யருளு மிடையுஞ் சிறியாரைக்
கூச மொழியும் புருவமுங் குடில மாகி யிருப்பாரை
வாசக் குழலு மலர்க்கண்ணு மனமுங் கரிய மடவாரைப்
பூசல் பெருக்க வல்லாரைப் பொருந்தல் வாழி மடநெஞ்சே.
386. ஆனை யூற்றின் மீன்சுவையி னசுண மிசையி னளிநாற்றத்
தேனைப் பதங்க முருவங்கண் டிடுக்க ணெய்து மிவ்வனைத்தும்
கான மயிலஞ் சாயலார் காட்டிக் கெளவை விளைத்தாலும்
மான மாந்த ரெவன்கொலோ வரையா தவரை வைப்பதே.
387. ஆசைப் படுவ வருந்தவங் கல்வியல் லாப்பிறகள்

பேசப் படுவ திலமிவை யாவையு மேபிறப்பாம்
தேசத் தியற்கை தெரிந்துணர் வாருக்குச் சேயிழைமார்
பாசப் படுகுழிப் பற்றறுத் தார்வினைப் பற்றறுத்தார்.

388. கொடியிடை மாதர் மேனி குவளைமல ருண்க ணென்றும்
பிடிநடை மாதர் மாண்ட நடைதானெனப் பேது செய்தும்
வடிவொடு வார்ந்த மென்றோன் வளைசேர்ந்தகை காந்த ளென்றும்
ஓடையிடை நின்று நின்று பலகாலு முவப்ப தென்னோ.
389. எண்ணின்றி யேதுணியு மெவ்வழி யானு மோடும்
உண்ணின் றுருக்கு முரலோருரை கோட லின்றா
நண்ணின்றி யேயு நயவாரை நயந்து நிற்குங்
கண்ணின்று நாம நனிகாமுறு வாரை வீழ்க்கும்
390. சான்றோ ருவர்ப்பத் தனிநின்று பழிப்ப காணார்
ஆன்றாங் கமைந்த குரவர்மொழி கோட லீயார்
வான்றாங்கி நின்ற புகழ்மாக படுப்பர் காமன்
தான்றாங்கி விட்ட கணைமெய்ப்படு மாயி னக்கால்.
391. மாவென் றுரைத்து மடலேறுப மன்று தோறும்
பூவென் றொருக்கி னிணர்சூடுப புன்மை கொண்டே
பேயென் றெழுந்து பிறரார்ப்பவு நிற்பர் காம
நோய்நன் கெழுந்து நனிகாழ்க்கொள்வ தாயி னக்கால்
392. நக்கே விலாவிறுவர் நாணுவர் நாணும் வேண்டார்
புக்கே கிடப்பர் கனவுந்நினை கையு மேற்பர்
துற்றுண் மறப்ப ரழிவர்நனி துஞ்ழ லில்லார்
நற்றோண் மிகைபெரிது நாடறி துன்ப மாக்கும்.
393. அரவொடு நட்டவ ரான்ப விருத்தி
அரவொடு நட்டவ ராட்டியு முண்பர்
புரிவளை முன்கைப் புனையிழை நல்லார்
விரகில ரென்று விடுத்தனர் முன்னே.
394. வகையெழிற் றோள்க ளென்று மணிநிறக் குஞ்சி யென்றும்
புகழெழ விகற்பிக் கின்ற பொருளில்கா மத்தை மற்றோர்
தொகையெழுங் காத றன்னாற் றுய்த்தியாந் துடைத்து மென்பார்
அகையழ லழுவந் தன்னை நெய்யினா லவிக்க லாமோ.
395. அனலென நினைப்பிற் பொத்தி யகந்தலைக் கொண்ட காமக்
கனவினை யுவப்பு நீராற் கடையற வவித்து மென்னார்
நினைவிலாப் புணர்ச்சி தன்னா னீக்குது மென்று நிற்பார்

புனலினைப் புனலி னாலே யாவர்போ காமை வைப்பார்.

உழவு.
(ஒளவையார்)

396. எரு மிரண்டுளதா யில்லத்தே வித்துளதாய்
நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய்—ஊருக்குச்
சென்று வரவணித்தசய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்டால்
என்று முழுவே யினிது.

ஏரோர்பெருமை

397. யானை நிரையுடைய ரேனு மெழில்சிறந்தார்
ஏனை நிரையுடை யேர்வாழ்நர்—யானைப்
படையோர்க்கு வென்றி பயக்கும் பகட்டே
ருடையோர்க் காசரோ வொப்பு.
398. வயலுமுவார் வாழ்வாருள் வாழ்வா ரயலுமுவார்
வாழ்வாருள் வாழா தவர்.
399. மேழி பிடிக்குங்கை வேல்வேந்தர் நோக்குங்கை
யாழி தரித்தே யருளுங்கை—சூழ்வினையை
நீக்குங்கை யென்று நிலைக்குங்கை நீடுழி
காக்குங்கை காராளர் கை.

வேளாளர் நிரைகாவல்

400. போர்வாகை வாய்த்த புரவலரின் மேதக்கா
ரோர்வாழ்ந ரென்பதற் கேதுவாஞ்—சீர்சால்
உரைகாக்கு மன்னர்க் கொளிபெருகத் தாந்தம்
நிரைகாத்துத் தந்த நிதி.

பன்னெறி

பிதாக்களாவார்

401. பிறப்பித்தோன் வித்தைதனைப் பேணிக் கொடுத்தோன்
சிறப்பி னுபதேசஞ் செய்தோன்—அறப்பெரிய
பஞ்சத்தி லன்னம் பகிர்ந்தோன் பயந்தீர்த்தோன்
எஞ்சாப் பிதாக்களென வெண்.

(ஒளவையார்)

இதனின் இது நன்றொளல்.

402. ஏசி யிடலி னிடாமையே நன்றெதிரிற்
பேசு மனையாளிற் பேய்நன்று—நேசமிலா
வங்கணத்தி னன்று வலியபகை வாழ்விலாக்
சங்கடத்திற் சாதலே நன்று.

இன்ன இன்னவை அழகாம் எனல்.

403. சுரதந் தனிலிளைத்த தோகை சுகிர்த
விரதந் தனிவிளைத்த மேனி—நிரதங்
கொடுத்திளைத்த தாதா கொடுஞ்சமரிற் பட்ட
வடுத்துளைத்த கல்லபிரா மம்.

இன்னாரை இன்னவிடத்துப் புகழ்க எனல்

404. நேசனைக்கா ணாவிடத்து நெஞ்சார வேதுதித்தல்
ஆசானை யெவ்விடத்து மப்படியே—வாசு
மனையாளைப் பஞ்சணையின் மைந்தர்தமை நெஞ்சில்
வினையாளை வேலைமுடி வில்.

இன்னார்க்கு இது துரும்பு எனல்.

405. போந்த வுதாரனுக்குப் பொன்றுரும்பு சூரனுக்குச்
சேர்ந்த மரணஞ் சிறுதுரும்பாம்—ஆய்ந்த
அறிவோர்க்கு நாரி யருந்துரும்பா மில்லத்
துறவோர்க்கு வேந்தன் றுரும்பு.

பயனற்றவை இவையெனல்

406. மாடில்லான் வாழ்வு மதியில்லான் வாணிபநன்
னாடில்லான் செங்கோ னடாத்துவது—கூடுங்
குருவில்லா வித்தை குணமில்லாப் பெண்டு
விருந்தில்லா வீடு விழல்.

(வேற்றொலி வெண்டுறைவகை.)

407. கல்லாதார் நல்லவையுட் கல்லேபோற் சென்றிருந்தாற்
கருமம் யாதாம்
இல்லாதார் செல்வரைக்கண் டிணங்கியே யேமுற்றா
லியைவ தென்னாம்

பொல்லாதார் நன்கல மெய்புதைப்பப் பூண்டாலும்

பொலிவ தென்னாம்

புல்லாதார் பொய்க்கேண்மை புனைந்துரைத்தா லாவதென்னே
அல்லாதார் பொய்யாவ தறிபவே லமையாதோ.

(ஒளவையார் பாட்டு)

408. வெண்பா விருகாலிற் கல்லாளை வெள்ளோலை
கண்பார்க்கக் கையா லெழுதானைப்—வெண்பாவி
பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றாளே
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

இதனோடு இது நீங்குமெனல்.

409. தாயோ டறுசுவைபோந் தந்தையொடு கல்விபோஞ்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம்—மாயவாழ்
வுற்றா ருடன்போ முடற்பிறப்பாற் றோள்வலிபோம்
பொற்றாலி யோடெவையும் போம்.

அட்டமத்துச் சனிபோல்வார்

410. காலையிலே பல்கலைநூல் கல்லாத் தலைமகனும்
ஆலையெரி போன்ற வயலானும்—சால
மனைக்கட் டழிக்கு மனையாளு மூன்றுந்
தனக்கட் டமத்துச் சனி.

இவரிவர் கெடுவர் எனல்

411. நிட்டுர மாக நிதிதேடு மன்னவனும்
இட்டதனை மெச்சா விரவலனும்—முட்டவே
கூசிநிலை நில்லாந் குலக்கொடியுங் கூசிய
வேசியுங் கெட்டு விடும்.

இதற்கிது பகையெனல்

412. இருளக் கெரிவிளக் கென்றும் பகையே
அருளக் கலைவாழ்க்கை யஃதும் பகையே
மருளுக்கு வாலறி பாளாப் பகையே
பொருளுக்கஃ தின்மை பகை.

மதிக்கத்தகாப் பொருள்கள்

413. துறவுளவாச் சான்றோ ரினிவரவுந் தூய
பிறவுளவா ளுன்றுறவா ளுணும்—பறைகறாங்கக்
கொண்டா னிருப்பக் கொடுங்குழையா டெய்வமுமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.

குறுகத்தகாதவை.

414. வடுக ரருவாளர் வான்கரு நாடர்
சுடுகாடு பேயெருமை யென்றிவை யாறுங்
குறுகா ரறிவுடை யார்.

(ஒளவையார் நாலுகோடி கவிபாடியது)

415. (1) மதியாதார் முற்றா மதித்தொருகாற் சென்று
மதியாமை கோடி யுறும்.
(2) உண்ணீருண் ணீரென்றே யூட்டாதார் தம்மனையீ
லுண்ணாமை கோடி யுறும்.
(3) கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுவதே கோடி யுறும்.
(4) கோடானு கோடி கொடுப்பினுந் தன்னுடைநாக்
கோடாமை கோடி யுறும்.

பொய்ம்மகள்.

416. ஆயத் துறைப்பிறந் தந்தணர் பால்குடித் தையிருநான்
மாயக்கண் வேசை யிடத்தே வளர்ந்துவண் ணானொருநான்
ஏயப் புலவரிதத்தெட்டு நாள்செட்டி யேனென்றபின்
போயக்க சாலை புகந்தனள் காணந்தப் பொய்ம்மகளே.

(ஒளவையார்பாடிய நேர்நிறைநில்லாத அகவல்)

417. வையக மெல்லாம் வளவயலா வானோர்
தெய்வமா முகடு சேரி யாகக்
காணமு முத்து மணியுங் கலந்தொரு
கோடானு கோடி கொடுப்பினு மொருநாள்
ஒருபொழு தொருவனு ணொழிதல் பார்க்கும்
நேர்நிறை நில்லா தென்னுமென் மனனே
நேர்நிறை நில்லா தென்னுமென் மனனே.

பதினாறு பேறுகள்.

418. துதிவாணி வீரம் விசயஞ்சந் தானந் துணிவுதனம்
அதிதானி யஞ்சவு பாக்கியம் போக மறிவழகு
புதிதாம் பெருமை யறங்குல நோயின்மை பூண்வயது
பதினாறு பேறுந் தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

புறத்திணைப்பிரிவு.

419. வெட்சி நிரைகவர்தன் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா
தெதிருன்றல் காஞ்சி யெயில்காத்த னொச்சி
யதுவளைத்த லாகு முழிஞை—யதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கார்
செருவென் றதுவாகை யாம்.

வெட்சி மன்னுறுதொழில்

420. வாள்வலம் பெற்ற வயவேந்த னேவலாற்
றாள்வல் லிளையவர் தரஞ்செல்லி—னாளைக்
கனைகுர னல்லாவின் கன்றுள்ளப் பாவி
னனைவது போலு மிவ்வூர்.

421. எடுத்த நிரைகொணா வென்றலுமே வென்றி
வடித்திலங்கு வைவாளை வாங்கத்—துடித்தனவே
தண்ணார மார்புந் தடந்தோளும் வேல்விழியும்
எண்ணாத மன்னர்க் கிடம்.

விரிச்சி

422. திரைகவுள் வெள்வாய்த் திரிந்துவீழ் தாடி
நரைமுதியோ னின்றுரைத்த நற்சொல்—நிரையன்றி
எல்லைநீர் வைய மிறையோற் களிக்குமால்
வேல்லையே சென்மின் வழி.

விரிச்சிவிலக்கிய வீரக்குறிப்பு

423. நாளும் புள்ளுங் கேளா லூக்கமொ
டெங்கோ னேயின னாதலின் யாமத்தூர்
செங்கால் வெட்சியுந் தினையுந் தூஉய்
மறிக்குரற் குருதி மன்றுக ளலிப்ப
விரிச்சி யோர்த்தல் வேண்டா
எயிற்புறந் தருதும்யாம் பகைப்புல நிரையே.

வேய்

424. நெடுநிலையா யத்து நிரைகவ டொற்றிப்
படுமணி யாயம் பகர்ந்தோய்—நெடிது
மனக்குரிய காதல் வயவேந்த னென்று
நினக்குரிய வாக நிரை.

நிரைகொள்ளற்குக் கொற்றவையின் பரவுக்கடன்

425. வந்த நிரையி னிருப்பு மணியுடன்
எந்தலை நின்றலை யாந்தருது—முந்துநீ
மற்றவை பெற்று வயவேந்தன் கோலோங்கக்
கொற்றவை கொற்றங் கொடு.

துடிநிலை

426. நித்திலஞ்செய் பட்டமு நெற்றித் திலதமும்
ஒத்திலங்க மெய்ப்பூசி யோர்ந்துடஇத்—தத்தம்
துடியரோ றீர்ப்புறஞ் சூழ்ந்தார் மறவர்
குடிநிரை பாராட்டக் கொண்டு.

செலவு

427. கரந்தியல் காட்டுத்தீப் போலப் பெரிதும்
பரந்துசென் மள்ளர் பதிந்தார்—அரந்தை
விரிந்தவியு மாறுபோல் விண்டோயத் தோன்றி
எரிந்தவியும் போலுமில் வூர்.
428. பிறர்புல மென்னார் தமர்புல மென்னார்
விறல்வெய்யோர் வீங்கிருட்கட் சென்றார்—நிறையுங்
கடாஅஞ் செருக்குங் கடுங்களி யானை
படாஅ முகம்படுத் தாங்கு.
429. வெவ்வாண் மறவர் மிலைச்சிய வெட்சியாற்
செவ்வானஞ் செல்வதுபோற் செல்கின்றார்—எவ்வாயும்
ஆர்க்குங் கழலொலி யாங்கட் படாலியரோ
போர்க்குந் துடியோடு புக்கு.

வேய்.

430. ஒருவ ரொருவ ருணராமற் சென்றாங்

கிருவரு மொப்ப விசைந்தார்—வெருவர
வீக்குங் கழற்கால் விறல்வெய்யோர் வில்லோடு
கோக்குஞ் சுரந்தெரிந்து கொண்டு.

புறத்திறை.

431. இருநில மருங்கி னெப்பிறப் பாயினும்
மருவின் மாலையோ வினிதே யிரவின்
ஆகோண் மள்ளரு மருள்வரக் கானத்து
நாம்புறத் திறுத்தன மாகத் தாந்தம்
கன்றுகுரல் கேட்டன போல
நின்றுசெவி யோர்த்தன சென்றுபடு நிரையே.

வள்ளிக்கூத்து

432. மண்டம ரட்ட மறவர் குழாத்திடைக்
கண்ட முருகனுங் கண்களித்தான்—பண்டே
குறமகள் வள்ளிதன் கோலங்கொண் டாடப்
பிறமக ணோற்றாள் பெரிது.

பூசன்மாற்று.

433. ஒத்த வயவ ரொருங்கவிய நாண்படரத்
தத்த மொலியுந் தவிர்ந்தன—வைத்தகன்றார்
தம்பூசன் மாற்றி நிரைகொள்வான் றாக்கினார்
வெம்பூசன் மாற்றிய வில்.

தந்துநிறை

434. குளிறு குரன்முரசங் கோட்டின் வெருஉங்
களிறொடுதேர் காண்டலு மாற்றா—நளிமணி
நல்லா னினதிரை நம்மூர்ப் பெருங்கானம்
எல்லாம் பெருக விடம்.
435. கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத்
தொழுவிடை யாயந் தொகுமின்—எழுவொழித்தாற்
போமே யிவையிவற்றைப் போற்றுமின் புல்லொடுநீர்
தாமேய் புலம்போலத் தந்து.

வேய்கூறினார்க்குச் சிறப்பு.

436. மாற்றருந் துபின் வயவேந்த னல்லனே

ஏற்ற பெருஞ்சிறப் பின்னீதும்—வேற்றாரிற்
புல்வேய் குரம்பைப் புறஞ்சிறைவாய் நின்றொற்றி
நல்வே யுரைத்தார்க்கு நாம்.

கரந்தை

படைத்தலைவர் படையாளரைக் கூயது.

437. கடிமனைச் சீறுர்க் கடுங்கட் கறவை
வடிநவின் மேலோன் மறுத்தோம்ப லொட்டான்
அடிபுனை தோளி னரண்சேர்ந்து மள்ளர்
வருகமன் வாயிற் கடை.

படைச்செருக்கு

438. வாள்வலம் பெற்ற வயவேந்த னேவலாற்
றாள்வல் லிளையவர் தாஞ்செல்லி—னாளைக்
கனைகுர னல்லாத்தன் கன்றுள்ளப் பாலால்
நனைவது போலுநம் மூர்.

ஊர்கொலை

439. அரவூர் மதியிற் கரிதூர வீம
விரவூ ரெரிகொளீஇக் கொன்று—நிரைநின்ற
பல்லான் றொழுவும் பகற்காண்மார் போர்கண்டோர்
கொல்வார்ப் பெறாஅர் கொதித்து.
440. சென்ற நிரப்புறத்துச் சீறுர்த் தொடைகொண்டு
நின்ற மறவர் நிலஞ்சேர்ந்தார்—கொன்றாண்
டிகலிழந்த வல்லி விளையோர்புண் டரத்
துகளெழுங்கொல் பல்லான் றெழு.

நிரைமீட்சி

441. அடியதி ரார்ப்பின ராபெயர்த்தற் கன்னாய்
கடிய மறவர் கதழ்ந்தார்—மடிநிரை
மீளாது மீளார் விறல்வெய்யோர் யாதாங்கொல்
வாளார் துடியர் வலம்.
442. கடல்புக்கு மண்ணெடுத்த காரேனக் கோட்டின்
மிடல்பெரி தெய்தின மாதோ—தொடலைக்
கரந்தை மறவர் கருதார் குழாஅந்
துரந்து நிரைமீட்ட தோள்.

பூசன்மாற்று

443. ஆவூ ரெறிந்து நிரையொடு பெயர்ந்த
வெட்சி மறவர் வீழவு முட்காது
கயிறியல் பாவை போல வயிறிரித்
துழைக்குரற் குணர்ந்த வளைப்புலி போல
முற்படு பூசல் கேட்டனர் பிற்பட
நிணமிசை யிழுக்காது தமர்பிண மிடறி
நிலங்கெடக் கிடந்த கருந்தலை நடுவண்
மாக்கட நெருப்புப் போல நோக்குபு
வெஞ்சிலை விடலை வீழ்ந்தனன்
அஞ்சுதக் கன்றாற் செஞ்சோற்று நிலையே.

நிரைமீட்டோர் வரவு

444. காட்டகஞ் சென்றுயிர் போற்றான் கடுஞ்சரையான்
மீட்ட மகனை வினவுறாள்—ஒட்டந்து
தன்னெதிர் தோன்றும் புனிற்றாத் தழீஇக்கலுமும்
என்னதுயர் பட்டாயோ வென்று.
445. கல்கெழு சீறூர்க் கடைகாண் விருப்பினான்
மெல்ல நடவா விரையு நிரையென்னோ
தெள்ளறற் கானியாற்றுத் தீநீர் பருகவும்
மள்ளர் நடவா வகை.
446. கங்கை பரந்தாங்குக் கானப் பெருங்கவலை
எங்கு மறவ ரிரைத்தெழுந்தார்—தங்கிளைகண்
மன்றுகாண் வேட்கை மடிசுரப்பத் தோன்றுவ
கன்றுகாண் மெய்குளிர்விர் கண்டு.

பாதிடு

447. யாமே பகுத்திட வேண்டா வினநிரை
தாமே தமரை யறிந்தனகொல்—ஏமுற
அன்றீன்ற தம்மை யறிந்துகொள் கன்றேய்ப்பச்
சென்றீண்டு மாங்கவர்பாற் சென்று.

நிரைக்கொடை

448. கொடைத்தொழி வெல்லாங் குறைவின்றிப் பண்டே
முடித்தன னென்றிருந்த மூத்தோன்—கொடைக்கு

வரம்பில னென்றே மருண்டா னிரைகோட்
கரந்தையங் கண்ணியாற் கண்டு.

உண்டாட்டு

449. பகைவர் கொண்ட படுமணி யாயம்
மீட்டிவட் டந்த வாட்டிற்ற குரிசின்
முழவுத் தலைக்கொண்ட மூதூ ராங்கண்
விழவுத் தலைக்கொண்ட விளையாட் டாய்த்
தூன்சுடு கொழும்புகைக் கருங்கொடி யும்பர்
மீன்சுடு புகையின் விசும்புவாய்த் தன்றே
கைவல் கம்மியர் பலகூட் டாரமொடு
நெய்பிழி நறுவிரை நிலம்பரந் தன்றே
காவிற் காவிற் கணங்கொள் வண்டெனப்
பூவிலை மகளிர் புலம்படர்ந் தனரே
சந்தியுஞ் சதுக்கமும் பந்தர் போகிய
வாடுறு நறவின் சாடி தோறும்
கொள்வினை மாற்றாக் கொடையொடு
கள்விலை யாட்டியுங் கைதூ வாளே.

வஞ்சி வஞ்சியாவம்

450. விண்ணசைஇச் செல்கின்ற வேவிளைய ரார்ப்பெடுப்ப
மண்ணசைஇச் செல்கின்றான் வாள்வேந்தன்—எண்ணம்
ஒருபாற் படர்தரக்கண் டொன்னார்த முள்ளம்
இருபார் படுவ தெவன்.
451. போர்ப்படை யார்ப்பப் பொடியா யெழுமரோ
பார்ப்புர வெண்ணான்கொல் பார்வேந்த னூர்ப்புறத்து
நில்லாத தானை நிலனெளிய நீளிடைப்
புல்லார்மேற் செல்லும் பொழுது.

துணைவந்தபோது அரசர் விளக்கம்.

452. மேற்செல்லுங் காலைத் துணைவந்த வெந்தர்தம்
பாற்செல்லச் செல்லும் பரிசினா—னாற்கடல்கூழ்
மண்மகிழுங் காட்சியான் மீன்பூத்த வானத்து
வெண்மதிபோன் மேம்பட்டான் வேந்து.

கொற்றவஞ்சி

453. நீணில வேந்தர் நாட்செல் விருப்பத்துத்
தோள்சுமந் திருத்த லாற்றா ராள்வினைக்
கொண்டி மாக்க ளுண்டியின் முனிந்து
முனைப்புல மருங்கி னினைப்பருஞ் செய்வினை
வென்றியது முடித்தனர் மாதோ
யாங்குள கொல்லினி யூங்குபெறுஞ் செருவே.

454. ஆளுங் கரியும் பரியுஞ் சொரிகுருதி
தோளுந் தலையுஞ் சுழித்தெறிந்து—நீள்குடையும்
வள்வார் முரசு மறிதிரைமேற் கொண்டொழுக
வெள்வா ளுறைகழித்தான் வேந்து.

மாராயவஞ்சி

455. போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக்
கார்க்கடல் பெற்ற கரையன்றோ—போர்க்கெல்லாந்
தானாதி யாகிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சேர்
ஏனாதிப் பட்டத் திவன்.

பெருஞ்சோற்றுநிலை

456. உண்டியின் முந்தா னுடனுண்பான் றண்டேறல்
மண்டி வழங்கி வழீஇயதற்கோ—கொண்டி
மறவர் மறமிக் குயிர்நேர்ந்தார் மன்னர்க்
குறவிலர் கண்ணோடா தோர்ந்து.

தழிஞ்சி

457. தழிச்சிய வாட்புண்ணோர் தம்மிலந் தோறும்
பழிக்கியசீர்ப் பாசறை வேந்தன்—விழுச்சிறப்பிற்
சொல்லிய சொல்லே மருந்தாகத் தூர்ந்தன
புல்லணலார் வெய்துயிர்க்கும் புண்.

கொடைவஞ்சி

458. வேத்தமர் செய்தற்கு மேற்செல்வான் மீண்டுவந்
தேத்துநர்க் கீதுமென் றெண்ணுமோ—பாத்தி
யுடைக்கலி மானறே ருடனீந்தா னீந்த
படைக்கலத்திற் சாலப் பல.

சூடின நொச்சியை புகழ்ந்தது

459. மணிதுணந் தன்ன மாக்குர னொச்சி
 போதுவிரி பன்மர னுள்ளுஞ் சிறந்த
 காத னன்மா நீமற் றிசினே
 கடியுடை வியனகர்க் காண்வரப் பொலிந்த
 தொடியணி மகளி ரல்குலுங் கிடத்தி
 காப்புடைப் புரிசை புக்குமா றழித்தலி
 னூர்ப்புறங் கொடாஅ நெடுந்தகை
 பீடுகெழு சென்னிக் கிழமையு நினதே.

**உழிஞை
 அகத்தோன் செல்வம்**

460. பொருசின மாறாப் புலிப்போத் துறையும்
 அருவரை கண்டார்போ லஞ்சி—யொருவருஞ்
 செல்லா மதிலகத்து வீற்றிருந்தான் றேர்வேந்த
 னெல்லார்க்கு மெல்லாங் கொடுத்து.

461. மேலது வானத்து மூவா நகரும்
 கீழது நாகர் நாடும் புடையன
 திசைகாப் பாளர் தேயக் குறும்பும்
 கொள்ளை சாற்றிக் கவர்ந்துமுன் றந்த
 பல்வேறு விழுநிதி யெல்லா மவ்வழிக்
 கண்ணுதல் வானவன் காதலி னிருந்த
 குன்றேந்து தடக்கை யனைத்துந் தொழிலுறத்
 தோலாத் துப்பிற் றணிழல் வாழ்க்கை
 வலம்படு மள்ளர்க்கு வீசி யிலங்கையில்
 வாடா நொச்சி வகுத்தனன்
 மாலை வெண்குடை யாக்கர் கோவே.

(பொன்முடியார் சேரமானுக்குத் தகரீரிந்தன்மை கூறியது)

462. மொய்வேற் கையர் முரண்சிறந் தொய்யென
 வையக மறிய வலிதலைக் கொண்ட
 தெவ்வழி யென்றி வியன்றார் மார்ப
 எவ்வழி யாயினு மவ்வழித் தோன்றித்
 திண்கூ ரெஃகின் வயவர்க் காணிற்
 புண்கூர் மெய்யி னுராஅய்ப் பகைவர்
 பைந்தலை துமித்த மைந்துமலி தடக்கை
 யாண்டகை மறவர் மலிந்துபிறர்
 தீண்ட றகாது வெந்துறை யானே.

அகத்தோன் குடைநாட்கோள்.

463. குன்றுயர் திங்கள்போற் கொற்றக் குடையொன்று
நின்றுயர் வாயிற் புறநிவப்ப—வொன்றார்
விளங்குருவப் பல்குடை விண்மீன்போற் றோன்றித்
துளங்கினவே தோற்றந் தொலைந்து.

அகத்தோன் வாணாட்கோள்.

464. முற்றரண மென்னு முகிலுருமூப் போற்றோன்றக்
கொற்றவன் கொற்றவா ணாட்கொண்டான்—புற்றிழிந்த
நாகக் குழாம்போ னடுங்கின வென்னாங்கொல்
வேகக் குழாக்களிற்று வேந்து.

அகத்தோன் அகமிசைகக்கிவர்தல்

465. புற்றுறை பாம்பின் விடநோக்கம் போனோக்கிக்
கொற்றுறை வாய்த்த கொலைவேலோர்—கொற்றவ
னாரெயின்மேற் றோன்றினா ரந்தரத்துக் கூடாத
போரெயின்மேல் வாழவுணர் போன்று.

அகத்தோர் ஏணி மயக்கம்

466. இடையெழுவிற் போர்விலங்கும் யானையோர் போலும்
மடையமை யேணி மயக்கிற்—படையமைந்த
ஞாயில் பிணம்பிறக்கித் தூர்த்தார் நகரோர்க்கு
வாயி லெவனாங்கொண் மற்று.

அகத்தோன் பாசிமறம்

467. தாந்தங் கடைதொறுஞ் சாய்ப்பவு மேல்விழுந்த
வேந்தன் படைப்பிணத்து வீழ்தலா—னாங்கு
மதுக்கமமுந் தார்மன்னர்க் குள்ளூர் மறுகிற்
பதுக்கையும் வேண்டாதாம் பற்று.

அகத்தோன் முற்றிய முதிர்வு

468. ஊர்கூழ் புரிசை யுடன்கூழ் படைமாயக்
கார்கூழ்குன் றன்ன கடைகடந்து—போர்மறவர்
மேகமே போலெயில் சூழ்ந்தார் விலங்கல்போன்
றாகஞ்சேர் தோள்கொட்டி யார்த்து.

அகத்தோன் தொகைநிலை

469. தலைவன் மதில்கூழ்ந்த தார்வேந்தர்க் கொன்று
வலைவன் வலைசுருக்கி யாங்கு நிலையிருந்த
தண்டத் தலைவர் தலைக்கூட வீற்றிருந்தான்
உண்டற்ற செற்றா ரொழித்து

எயில்காத்தல்

470. தாக்கற்குப் பேருந் தகர்போன் மதிலகத்
தூக்க முடையோர் ரொதுங்கியும்—கார்க்க
ணிடிபுறப் பட்டாங் கெதிரேற்றார் மாற்றார்
அடிபிறக் கீடு மரிது.

அகத்தோன் எயில்காத்த நொச்சி

471. இருகன்றி னொன்றிழந்த வீற்றாப்போற் சீறி
ஒருதன் பதிசுற் றொழியப் புரிசையின்
வேற்றரணங் காத்தான் விறல்வெய்யோன் வெஞ்சினத்துக்
கூற்றரனம் புக்கதுபோற் கொன்று.

472. பூத்தாட் புறவிற் புனைமதில் கைவிடார்
காத்தவிக் காவல் ரேனையார்—பார்த்துறார்
வேண்டார் வணக்கி விறன்மதி றான்கோடல்
வேண்டுமாம் வேண்டார் மகன்.

அகத்தோன் வாண்மங்கலம்

473. வருபெரு வேந்தற்கு வான்கொடுத்து மற்றை
யொருபெரு வேந்தற்கூ ரீந்தாள்—ஒருவன்வாள்
இவ்வுலகிற் பெற்ற விகற்கலையேற் றூர்தியாள்
அவ்வுலகிற் போய்ப்பெறுங் லாங்கு.

அகத்தோன் மண்ணுமங்கலம்.

474. வென்றி பெறவந்த வேந்தை யிகன்மதில்வாய்க்
கொன்று குடுமி கொளக்கண்டு—தன்பால்
விருந்தினர் வந்தார்க்கு விண்விருந்து செய்தான்
பெருந்தகையென் றார்த்தர் பிறர்.

புறத்தான் குடை நாடகோள்

475. பகலெறிப்ப தென்கொலோ பான்மதியென் றஞ்சி

யிகலரணத் துள்ளவ ரெல்லாம்—அகநலிய
விண்டஞ்ச மென்ன விரிந்தகுடை நாட்கொள்ளக்
கண்டஞ்சிச் சும்புளித்தார் கண்.

புறத்தோன் வாணாட்கோள்.

476. தொழுது விழாக்குறைக்குத் தொல்கடவுட் பேணி
அழுது விழாக்கொள்வ ரன்னோ—முழுதளிப்போன்
வாணாட்கோள் கேட்ட மடந்தையர் தம்மகிழ்நர்
நீணாட்கோ ளென்று நினைத்து.

கொள்ளார்தேங் குறித்தகொற்றம்

477. மாற்றுப் புலந்தோறு மண்டில மாக்கள்செல
வேற்றுப் புலவேந்தர் வேல்வேந்தர்—கேற்ற
படையொலியிற் பாணொலி பல்கின்றா லொன்னா
ருடையன தாம்பெற் றுவந்து.

இயங்குபடையாவம்

478. இலங்குதொடி மருப்பிற் கடாஅம் வார்ந்து
நிலம்புடையூஉ வெழுதரும் வலம்படு குஞ்சரம்
எரியவிர்ந் தன்ன விரியுளை சூட்டிக்
கால்கிளர்ந் தன்ன கடுஞ்செல லிவுளி
கோன்முனைக் கொடியின் விரவா வல்லோன்
நோன்விளை கடுக்குந் தோன்றல பெரிதெழுந்
தருவியி னொலிக்கும் வரிபுனை நெடுந்தேர்
கண்வேட் டனவே முரசங் கண்ணுற்றுக்
கதத்தெழு மாதிரங் கல்லென வொலிப்பக்
கறங்கிசை வயிரொடு வலம்புரி யார்ப்ப
நெடுமதி னிரைஞாயிற்
கடிமிளைக் குண்டுகிடங்கின்
மீப்புடை யாராண் காப்புடைத் தேளம்
நெஞ்சுபுக லழிந்து நிலைதளர் பொரீஇ
ஒல்லா மன்னர் நடுங்க
நல்ல மன்றவிவன் வீங்கிய செலவே.

479. செருவெங் கதிர்வேற் சினவெம்போர் மாறன்
உருமி னிடிமுரசு மார்ப்ப—வரவுறழ்ந்
தாமா வுகளு மணிவரையி னப்புறம்போய்
வேமால் வயிறெரிய வேந்து.

480. கடல்பரந்து மேருச்சூழ் காலம்போற் சென்றோர்
கொடிமதில் காத்தோரைக் கொல்லக்—கடலெதிர்
தோன்றாப் புலிபோ லரன்மறவர் தொக்கடைந்தார்
மான்றேரான் மூதூர் வரைப்பு.

தோலின் பெருக்கம்

481. இருசுட ரியங்காப் பெருமு திலங்கை
நெடுந்தோ ளிராமன் கடந்த ஞரன்றை
எண்கிடை மிடைந்த பைங்கட் சேனையிற்
பச்சை போர்த்த பல்புறத் தண்ணடை
எச்சார் மருங்கினு மெயிற்புறத் திறுத்தவிற்
கடல்சூ ழரணம் போன்ற
துடல்சின வேந்தன் முற்றிய ளுரே.
482. மாமுது தாதை யேவலி னூர்துறந்து
கானுறை வாழ்க்கையிற் கலந்த விராமன்
மாஅ விரலை வேட்டம் போகித்
தலைமகட் பிரிந்த தனைமையன் றனாஅது
சுற்றமுஞ் சேணிடை யதுவே முற்றியது
நஞ்சுறை படுத்த புன்மிடற் றிறைவன்
உலகுபொதி யுருவமொடு கோதையைத் தலைநாள்
வெண்கோட்டுக் குன்ற மெடுத்த மீளி
வன்றோ ளாண்டகை யூரே யன்றோர்
சொன்முறை மறந்தனம் வாழி
வில்லு முண்டவற் கந்நா ளாங்கே
மாதர்க் கெண்டை விரிப்புறத் தோற்றமும்
நீலக் குவளை நிறமும் பாழ்பட
இலங்கை யகழி முற்று மாக்கிய
கருங்கா னெடுங்கழைக் கண்ணும் விளிம்பழிந்து
பெருநீ ருகுதன் மாதோ
குரங்குதொழி லாண்ட விராமன்
அலங்குதடற் றொள்வாள் (கழித்த?) ஞான்றே.

(சேரமான், பொன்முடியாரையும் அரிசில்கிழாரையும் நோக்கித் தன்படைபட்டதன்மை கூறக்கோ
ட்டோற்கு அவர் கூறியது)

483. கலையெனப் பாய்ந்த மாவு மலையென
மயங்கம ருழந்த யானையு மியம்படச்
சிலையலைத் துய்ந்த வயவரு மென்றிவை

பலபுறங் கண்டோர் முன்னா ளிணியே
யமர்புறங் கண்ட பசும்புண் வேந்தே
மாக்களி றுதைத்த கணைசேர் பைந்தலை
மூக்கறு நுங்கிற் றூற்றயற் கிடப்பக்
களையாக் கழற்காற் கருங்க ணாடவர்
உருகெழு வெகுளியர் கெறுத்தன ரார்ப்ப
மிளைபோ யின்று நாளை நாமே
யுருமிசை மொண்ட மயிர்க்கட்
டிருமுர சிரங்க வூர்கொள் குவமே.

ஏணிமயக்கம்

484. சேணுயர் ஞாயிற் றிணிதோளா னேற்றவும்
ஏணி தவிரப்பாய்ந் தேறவும்—பாணியாப்
புள்ளிற் பரந்து புகல்வேட்டார் போர்த்தொழிலோர்
கொள்ளற் கரிய குறும்பு.
485. பொருவரு மூதூரிற் போரேட் டொருவர்க்
கொருவ ருடன்றெழுந்த காலை—யிருவரு
மண்ணொடு சார்த்தி மதில்சார்த் தியவேணி
விண்ணொடு சார்த்தி விடும்.

புறந்தோன் அகமிசைக் கிவர்தல்

486. வாயிற் கிடங்கொடுக்கி மாற்றினார் தம்பிணத்தாற்
கோயிற் கிடங்கொடுக்கிக் கோண்மறவர்—ஞாயிற்
கொடுமுடிமேற் குப்புற்றார் கோவேந்தர்க் காக
நெடுமுடிதாங் கோட னினைந்து.

தொல்லெயிற் கிவர்தல்

487. இற்றைப் பகலு ளெயிலகம் புக்கன்றிப்
பொற்றேரான் போனகங்கைக் கொள்ளானால்—எற்றாங்கொல்
ஆத வெம்பசித்தீ யாற வுயிர்பருகி
மாறா மறலி வயிறு.

பாசி

488. பொலஞ்செய் கருவிப் பொறையுமிப் பண்ணாய்
நிலந்திடர் பட்டதின் றாயிற்—கலங்கமர்மேல்
வேத்தமர் செய்யும் விரகென்னாம் வேன்மறவர்
நீத்துநீர்ப் பாய்புலிபோ னின்று.

பாசிமறம்

489. மறநாட்டுந் தங்கணவர் மைந்தறியு மாதர்
பிறநாட்டுப் பெண்டிர்க்கு நொந்தார்—எறிதொறும்போய்
நீர்ச்செறி பாசிபோ னீங்காது தங்கோமான்
ஊர்ச்செரு வற்றாரைக் கண்டு.

புறத்தோன் மனங்காத்த நொச்சி

490. தாய்வாங்கு கின்ற மகனைத் தனக்கென்று
பேய்வாங்கி யன்னதோர் பெற்றித்தே—வாய்வாங்கு
வெல்படை வேந்தன் விரும்பாதா ரூர்முற்றிக்
கொல்படை வீட்டுங் குறிப்பு.

நல்லிசைவஞ்சி

491. பறைநிறை கொல்யானைப் பஞ்சவர்க்குப் பாங்காய்த்
திறைமுறையி னுய்யாதார் தேய—முறைமுறையின்
ஆன்போ யரிவையர்போ யாடவர்போ யாயீன்ற
வீன்போ யுறையு மிடம்.
492. வாகை வனமாலை சூடி யாசுறையும்
ஓகை யுயர்மாடத் துள்ளிருந்து—கூகை
படுபேய்க்குப் பாட்டயரும் பண்பிற்றே தென்னன்
விடுமாற்றங் கொள்ளாதார் நாடு.
493. இரியன் மகளி ரிலைஞெமலு ளீன்ற
வரியிளஞ் செங்காற் குழவி—யரையிரவின்
ஊமன்பா ராட்ட வறங்கிற்றே செம்பியன்ற
னாமம்பா ராட்டாதார் நாடு.
494. வேறுகை பம்பிச் சரைபடர்ந்து வேளைபூத்
தூரறிய லாகா கிடந்தனவே—போரின்
முகையவிழ்தார்க் கோதை முசிறியார் கோமான்
நகையிலைவேல் காய்த்தினார் நாடு.
495. கரிபரந் தெங்குங் கடுமுள்ளி பம்பி
நரிபரந்து நாற்றிசையுங் கூடி—எரிபரந்த
பைங்கண்மால் யானைப் பகையடுதோட் கோதையைச்
செங்கண் சிவப்பித்தார் நாடு.

புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை

496. வெஞ்சின வேந்த னெயில்கோள் விரும்பியக்கால்
அஞ்சி யொதுங்காதார் யார்யாவர்—மஞ்சுசூழ்
வான்றொய் புரிசை பொறியு மடங்கின
ஆன்றோ ரடக்கம்போ லங்கு.

497. மழுவான் மிளைபோய் மதிலா னகழ்தூர்ந்
தெழுவாளா னேற்றுண்ட தெல்லாம்—இழுமென
மட்டவிழ் கண்ணி மறவேந்தன் சீற்றத்தீ
விட்டெரிய விட்ட மிகை.

புறத்தோன் வாண்மங்கலம்.

498. செற்றவர் செங்குருதி யாடற்கு வான்சேர்ந்த
கொற்றவை மற்றிவையுங் கொள்ளுங்கொல் முற்றியோன்
பூவொடு சார்ந்தும் புகையவி நெய்நநறைத்
தேவொடு செய்தான் சிறப்பு.

மண்ணுமங்கலம்

499. மழுவாளான் மன்னர் மருங்கறுத்த மால்போற்
பொழிலேழுங் கைக்கொண்ட போழ்தி—னெழின்முடி
சூடாச்சீர்க் கொற்றவனுஞ் சூடினான் கோடியர்க்கே
கூடார்நா டெல்லாங் கொடுத்து.

புறத்தோன் தொகைநிலை

500. கதிர்சுருக்கி யப்புறம்போங் காய்கதிர்போல் வேந்தை
எதிர்சுருக்கி யேந்தெயில்பா ழாக்கிப்—பதியிற்
பெயர்வான் றொகுத்த படைத்துகளாற் பின்னும்
உயர்வான் குறித்த துலகு.

தும்பை

தானைநிலை

501. கார்க்குலமும் பாய்திரையுங் காட்டுங் கடற்படையும்
போர்க்களிறும் பாய்மாவும் பொங்குமால்—ஏற்ற
கலமுடைத்து முந்நீர் கதிராழித் திண்டேர்
பலவுடைத்து வேந்தன் படை.

502. அனைத்துலகுஞ் சூழ்போ யருநிதியங் கைக்கொண்
டினைத்தளவைத் தென்றற் கரிதாம்—பனிக்கடன்

மன்னவரின் சேனைபோன் மற்றது நீர்வடிவிற
றென்னு மிதுவொன்றே வேறு.

503. நாயகர்க்கு நாய்கன்போ னட்பிற் பிறழாது
கூஉய்க் குழாஅ முடன்கொட்கு—மாய்படை
பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்கவர்
சென்றெவன் செய்வர் செரு.
504. வெய்யோ னெழாமுன்னம் வீங்கிருள் கையகலச்
செய்யோ னொளிவழங்குஞ் செம்மற்றே—கையகன்று
போர்தாங்கு மன்னன்முன் புக்குப் புகழ்வெய்யோன்
தார்தாங்கி நின்ற தகை.
505. தற்கொள் பெருவிறல் வேந்துவப்பத் தானவற்
கொற்கத் துதவினா னாகுமாற் பிற்பிற்
பலர்புகழ் செல்வந் தருமாற் பலர்தொழ
வானக வாழ்க்கையு மீயுமா லன்னதொர்
மேன்மை யிழப்பப் பழிவருவ செய்பவோ
தானேயும் போகு முயிர்க்கு.

யானைமறம்.

506. மாயத்தாற் றாக்கு மலையு மலையும்போற்
காயத்தூ றஞ்சாக் களிற்றொடும்போய்ச்—சாயுந்
தொலைவறியா வாடவருந் தோன்றினார் வான்மேன்
மலையுறையுந் தெய்வம்போல் வந்து.
507. மம்மர் விசம்பின் மதியு மதிப்பகையும்
தம்மிற் றடுமாற்றம் போன்றதே—வெம்முனையிற்
போர்யானை மன்னர் புறங்கவித்த வெண்குடையைக்
கார்யானை யன்றடர்ந்த கை.
508. வானறோய் கழுகினமும் வள்ளாகிர்ப் பேய்க்கணமும்
ஊன்றோய் நரியு முடன்றொக்க—மூன்றும்
கடமா நிலநனைக்குங் கார்யானைக் கிட்ட
படமாறு நீர்ப்பதனைப் பார்த்து.

சேரன்யானை.

509. வீறுசான் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற வெறிந்த பரிசயத்தாற்—றேறாது
செங்கண்மாக் கோதை சினவெங் களியானை

திங்கண்மே னீட்டுந்தன் கை.

சோழன்யானை

510. அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி யாற்றல்கால் மன்னர்
எயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற்—பணிக்கடலுட்
பாய்தோய்ந்த நாவாய்போற் றோன்றுமே யெங்கோமான்
காய்சினவேற் கிள்ளி களிறு.
511. கச்சி யொருகான் மிதியா வொருகாலாற்
றத்துநீர்த் தண்ணுஞ்சை தான்மிதியாப்—பிற்றையு
மீழ மொருகான் மிதியா வருமேநங்
கோழியர்கோன் கிள்ளி களிறு.
512. பாற்றின மார்ப்பப் பருந்து வழிப்படா
நாற்றிசையு மோடி நரிகதிப்ப—வாற்ற
வலங்கலம் பேய்மகளி ராட வருமே
யிலங்கிலைவேற் கிள்ளி களிறு.
513. கொடிமதில் பாய்ந்திற்ற கோடு மாசர்
முடியிடறித் தேய்ந்த நகமும்—பிடிமுன்பு
பொல்லாமை நாணிப் புறங்கடை நின்றதே
கல்லார்தோட் கிள்ளி களிறு.
514. மண்படுதோட் கிள்ளி மதவேழ மாற்றரசர்
வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால்—விண்படர்ந்து
பாயுங்கொ லென்று பனிமதியுந் தன்னுருவந்
தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்று.
515. எங்கா முகில்பொழியா நாளும் பனறேங்கும்
பூங்கா விரிநாடன் போர்மதமா நீங்கா
வளைபட்ட தாளணிகண் மாறெதிர்ந்த தெவ்வர்
தளைபட்ட தாட்டா மரை.
516. கானிமிர்த்தாற் கண்பரிப வல்லியோ புல்லாதார்
மானனையார் மங்கலா ணல்லவோ—தான
மழைத்தடக்கை வர்கழற்கான் மானவேற் கிள்ளி
புழைத்தடக்கை நால்வாய்ப் பொருப்பு.
517. உருவத்தார்த் தென்னவ னோங்கெழில் வேழத்
திருகோடுஞ் செய்தொழி லெண்ணி—னொருகோடு
வேற்றா ரகல முழுமே யொருகோடு

மாற்றார் மதிறிற்க்கு மால்.

518. மருப்பூசி யாக மறங்கனல்வேன் மன்னர்
உருத்தகு மார்போலை யாகத்—திருத்தக்க
வையக மெல்லா மெமதென் றெழுதுமே
மொய்யிலைவேன் மாறன் களிறு.
519. அடுமதில் பாய வழிந்தன கோட்டைப்
பிடிமுன் பழகழித னாணி—முடியுடை
மன்னர் குடையான் மறைக்குமே செங்கனல்வேற்
றென்னவர் கோமான் களிறு.
520. தோற்ற மலைகட லோசை புயல்கடாஅங்
காற்றி னிமிர்ந்த செலவிறறாய்க்—கூற்றுங்
குறியெதிர்ப்பை கொள்ளுந் தகைமைத்தே யெங்கோன்
எறிகதிர்வேன் மாறன் களிறு.
521. கையது கையோ டொருதுணி கோட்டது
மொய்யிலைவேன் மன்னர் முடித்தலை—பைய
உயர்பொய்கை நீராட்டின் செல்லுமே யெங்கோன்
வயவெம்போர் மாறன் களிறு.

களப்பாளன்யானை

522. படுபருந்துஞ் சூர்ப்பேயும் பல்விலங்குஞ் செந்நாய்
கொடிகழுகு மின்னவெலாங் கூடி—வடிவுடைய
கோமான் களப்பாளன் கொல்யானை போமாறு
போமாறு போமாறு போம்.

யானைநிலை.

523. ஆர்த்தார்த்துக் கண்சேந்து வேர்த்து விரைந்துதன்
பொன்னோடை யானையின் மேற்கொண்டா னென்னாங்கொல்
மன்ன ருறையு மதில்.
524. மட்டுத்தா னுண்டு மதஞ்சேர்ந்து விட்டுக்
களியானை கொண்டு வா வென்றான் களியானைக்
கியாரோ வெதிர்நிற் பவர்.
525. ஒருகை யுடைய தெறிவலோ யானும்
இருகை சுமந்துவாழ் வேன்.

குதிரைநிலை

526. முற்குளம்பி னாற்கிளறி மோந்தங்கோர் முக்காலும்
பொற்கண்ண மாடிப் புரண்டெழுந்து—நற்சென்னி
நேர்நிறுத்தி நின்றதறிக் கங்கைநீ ருண்டனவே
பானிறத்த மால்வெண் பரி.

527. பல்லுருவக் காலின் பரியுருவத் தாக்கித்தன்
தொல்லை யுருவிழந்த தோற்றம்போல்—எல்லா
மொருகணத்துத் தாக்கி யுருவிழந்த பாய்மாப்
பொருகளத்து வீழ்ந்து புரண்டு.

மாவளவன் குதிரை

528. சாலியரி சூட்டான் மடையடைக்கு நீர்நாடன்
மாலு மழைத்தடக்கை மாவளவன்—காலியன்மா
மன்னர் முடியுதைத்து மார்பகத்துப் பூணுழக்கிப்
பொன்னுரைகற் போன்ற குளம்பு.

பாண்டியன் குதிரை

529. நிரைகதிர்வேன் மாறனை நேர்நின்றார் யானைப்
புரைசை யுறநிமிர்ந்து பொங்கா—வரசர்த
முன்முனா வீழ்ந்த முடிக ளுதைத்தமாப்
பொன்னுரைகற் போன்ற குளம்பு.

போர்த்தொழில்

530. சேந்தன வேந்தன் றிருநெடுங்கண் டெவ்வேந்தர்
ஏந்து தடந்தோ ளிழிகுருதி—பாய்ந்த
திசையனைத்தும் வீரச் சிலைபொழிந்த வம்பும்
மிசையனைத்தும் புட்குலமும் வீந்து.

531. செம்மை யுடையார் சிறியார்மேற் சொல்லுஞ்சொல்
வெம்மை யுடைய விறற்பகழி—தம்வன்மை
காலிட்டா னென்னாது காய்ந்தவர்மேற் பாய்ந்தனவே
மேலிட் டுயிர்போக மிக்கு.

532. குழாக்களிற் றரசர் குறித்தெழு கொலைக்களம்
விழாக்களம் போல மெய்ம்மலி யுவகையர்
ஆண்மை யுள்ளங் கேண்மையிற் றுரத்தலின்
அழுந்துபடப் புல்லி விழுந்துகளம் படுநரும்

நீர்ப்பெயற் பிறந்த மொக்குள் போலத்
 தாக்கிய விசையிற் சிதர்ந்துநிலம் படுநரும்
 தகருந் தகருந் தாக்கிய தாக்கின்
 முகமுகஞ் சிதர முட்டு வோரும்
 முட்டியின் முறைமுறை குத்து வோரும்
 கட்டிய கையொடு காறட் குநரும்
 கிட்டினர் கையற் றொட்டிநிற் போரும்
 சுட்டிய பெயரை விட்டழிப் போரும்
 சக்கரம் போலச் சங்குவிட் டெறிநரும்
 சிலைப்புடை முரசிற் றலைப்புடைக் குநரும்
 மல்லிற் பிடித்தும் வில்லி னெற்றியும்
 ஊக்கிய முரப்பிய நோக்கிய நுவன்றும்
 போக்கியும் புழுங்கிய நாக்கடை கவ்வியும்
 எயிறுடன் றிருகியங் கயிறுபல வீசியும்
 இனைய செய்தியின் முனைமயங் குநரும்
 பிறப்பும் பெருமையுஞ் சிறப்புஞ் செய்கையுஞ்
 அரைசறி பெருமையு முரைசெ லாண்மையும்
 உடையோ ராகிய படையொண் மாக்கள்
 சென்றுபுகு முலக மொன்றே யாதலின்
 ஒன்றுபடு மனத்தொடு கொன்றுகொன் றுவப்பச்
 செஞ்சோற்று விலையுந் தீர்ந்துதம் மனைவியர்
 தம்பிணந் தழீஇ நொந்துகலலும்ந் திரங்கவும்
 புதுவது வந்த மகளிர்க்கு
 வதுவை சூட்டிய வான்படர்ந் தோரே.

ஓடாப்படையாண்மை.

533. மாநாக முன்னுயர்த்தான் சேனை களமுமுதுந்
 தானா வருமதனைத் தாங்கினான்—மேனாள்
 அருகணையா வண்ண மடற்போரின் வென்று
 வருகணையாற் பெற்ற மகன்.

மெய்யாற்பொருதல்.

534. கொல்லெறு பாய்ந்திறுத்த கோடுபோற் றண்டிறுத்து
 மல்லேறு தோள்வீமன் மாமனைப்—புல்லிக்கொண்
 டாறாத போர்மலைந் தாங்கரசர் கண்டார்த்தார்
 ஏறாட லாய ரென.

களிறெறிந்தெதிரந்தோர் பெருமை.

535. இடியா னிருண்முகிலு மேறுண்ணுமென்னும்

படியாற் பகடொன்று மீட்டு—வடிவே
லெறிந்தார்த்தார் மள்ள ரிமையாத கண்கொண்
டறிந்தார்த்தார் வானோரு மாங்கு.

536. இருபாற் சேனையு நனிமருண்டு நோக்க
முடிகியற் பெருவிசை யுரவுக்கடுங் கொட்பின்
எண்டிசை மருங்கினு மெண்ணிறைந்து தோன்றினும்
ஒருதனி யனுமன் கையகன்று பரப்பிய
வன்மரந் துணிபட வேறுபல நோன்படை
வழங்கி யகம்பன் றோள்படை யாக
ஒச்சியாங் கவனு முன்கையி னழுத்தலிற்
றனாஅது வன்றலை யுடல்புக்குக் குளிப்பக்
கரிந்துயிர் போகு செந்நெறி பெறாமையிற்
பொருகளத்து நின்றன நெடுஞ்சேட் பொழுதே.
537. பருதிவேன் மன்னர் பலர்காணப் பற்றார்
குருதிவாள் கூறிரண்டு செய்ய—ஒருதுணி
கண்ணிமையா முன்னங் கடிமதிலுள் வீழ்ந்ததே
மண்ணதே மண்ணதே யென்று.
538. அறத்திற் பிறழ வரசெறியுந் தானை
மறத்திற் புறங்கண்டு மாறான்—குறைத்தடுக்கிச்
செல்லுங்காற் காட்டுத்தீச் சென்றாங்குத் தோன்றுமே
பல்படையார் பட்ட படி.
539. சென்ற வுயிர்போலத் தோன்றா துடல்சிதைந்தோன்
நின்ற வடிபெயரா நின்றவை—மன்ற
லரமகளிர் மங்கலத்திற் காங்காங்கு வைத்த
மரவடியே போன்றன வந்து.
540. வான்றுறக்கம் வேட்டெழுந்தார் வாண்மறவ ரென்பதற்குச்
சான்றுரைப்ப போன்றன தங்குறை—மான்றேர்மேல்
வேந்து தலைபனிப்ப விட்ட வுயிர்விடாப்
பாய்ந்தன மேன்மேற் பல.

இருவருந்தபுநிலை.

541. அறத்துறைபோ லாரெயில் வேட்ட வரசர்
மறத்துறையு மின்னாது மன்னோ—நிறைச்சுடர்கள்
ஒன்றி வரப்பகல்வா யொக்க வொளிதேய்ந்தாங்
கின்றிவர் வீழ்ந்தா ரெதிர்ந்து.

வாளோராடும் அமலை.

542. ஆளுங் குரிசி லுவகைக் களவென்னாங்
கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி—வாள்வீசி
ஆடினா ரார்த்தா ரடிதோய்ந்த மண்வாங்கிச்
சூடினார் வீழ்ந்தானைச் சூழ்ந்து.

எருமைமறம்

543. சீற்றங் கனற்றச் சிறக்கணித்துச் செல்லுங்கால்
ஏற்றெருமை போன்றா னிகல்வெய்யோன்—மாற்றான்
படைவரவு காத்துத்தன் பல்படையைப் பின்காத்
திடைவருங்காற் பின்வருவார் யார்.

வாகை கூதிர்ப்பாசறை

544. மூதில்வாய்த் தங்கிய முல்லைசால் கற்புடை
மாதர்பாற் பெற்ற வலியளவோ—கூதிரின்
வெங்கண் விறல்வேந்தன் பாசறையுள் வேனிலான்
ஐங்கணை தோற்ற வழிவு.

அவிப்பலி

545. நச்சிலைவேற் காளைக்கு நாளையே கொற்றவை
கைச்சிலையு நல்கும்யாங் காணைங்கொல்—மிச்சில்கூர்
வாளின்வாய்த் தீண்டாத வார்குருதி மெய்சாய்ப்பத்
தாளின்வாய் வீழ்த்தான் றலை.

களவேள்வி

546. வென்று களங்கொண்ட வேந்தன்றேர் சென்றதற்பின்
கொன்ற பிணநிணக்கூழ்க் கொற்றவை—நின்றளிப்பு
உண்டாடு பேய்கண் டுவந்தனவே போர்ப்பரிசில்
கொண்டா டினகுரவைக் கூத்து.
547. மரகதப் பூண்மன்னர் தோள்வளை கீழா
வயிரக் கடகக்கை வாங்கித்—துயருழந்து
புண்ணுற் றழைக்குங் குறுநரித்தே பூழியனைக்
கண்ணுற்று வீழ்ந்தார் களம்.
548. முடித்தலை வெள்ளோட்டு மூளைநெய்யாகத்

தடித்த குடர்திரியா மாட்டி யெடுத்தெடுத்துப்
பேளய் விளக்கயரும் பெற்றித்தே செம்பியன்
சேளய் பொருத களம்.

549. ஏனைய பெண்டி ரெரிமூழ்கக் கண்டுதன்
றானையாற் கண்புதைத்தான் றார்வமுதி—யானையெலாம்
புல்லார் பிடிபுலம்பத் தாங்கண் புதைத்தவே
பல்வாயார் பட்ட களத்து.
550. வெருவரு வெஞ்சமத்து வேலிலங்க வீழ்ந்தார்
புருவ முரிவுகண் டஞ்சி—நரிவெரீ இச்
சேட்கணித்தாய் நின்றழைக்குஞ் செம்மற்றே தென்னவன்
வாட்கணித்தாய் வீழ்ந்தார் களம்.

பகையீடமழிதல்

551. கொல்லியம் பொருப்பினை மேவார் கோநகர்
இல்லெரி மேவுவ தியம்ப வேண்டுமோ
வல்லியந் தாமரை வனங்க ளாயின
வல்லியந் தாமரை வனங்க ளாயின.

வென்றி

552. கொடித்தலைத்தார் மன்னவன் நேற்றான்போ னின்றான்
மடித்தவாய் சுட்டிய கையாற்—பிடித்தவேல்
கண்ணோ வோச்சிக் களிறணையாக் கண்படுத்த
000 மண்ணேரா மன்னரைக் கண்டு.
- 553 தொழிநேற்றாப் பாலகனை முன்னிநீ இப் பின்னின்
றழவிலைவேல் காய்த்தினார் பெண்டிர்—கழலடைந்து
மண்ணீத்த லென்ப வயங்குதார் மாமாறன்
கண்ணீத்தந் தீர்க்கு மருந்து.

திறை

554. பல்யானை மன்னர் படுதிறை தந்துய்ம்மின்
மல்ல னெடுமதில் வாங்குவிற் பூட்டுமின்
வல்லிதழ் வாடாத வானோரும் வானவன்
வில்லெழுதி வாழ்வர் விசம்பு.
555. நேமி நிமிர்தோ ணிலவுதார்த் தென்னவன்
காமர் நெடுங்குடைக் காவல னாணையால்

ஏம மணிப்பூ ணிமையார் திருந்தடி
பூமி மிதியாப் பொருள்.

556. நிறைமதிபோல் யானைமே னீலத்தார் மாறன்
குடைதோன்ற ஞாலத் தரசர்—திறைகொன்
இறையோ வெனவந் திடம்பெறுத லின்றி
முறையோ வெனநின்றார் மொய்த்து.

557. நின்றீமின் மன்னீர் நெருநற் றிறைகொணர்ந்து
முன்றந்த மன்னர் முடிதாக்க—வின்றுந்
திருந்தடி புண்ணாகிச் செவ்வி யிலனே
பெருந்தண் ணுறந்தையார் கோ.

அறிவன்வாகை

558. வாய்மை வாழ்நர் மூதறி வாள
நீயே யொருதனித் தோன்ற லுறைபதி
யாருமி லொருசிறை யானே தேரின்
அவ்வழி வந்தநின் னுணர்வுமுதற் றங்குந்
தொன்னெறி மரபினு மூவகை நின்றன
காலமு நின்னொடு வேறென
யாரோஓ பெருமநிற் றேர்கு வோரே.

பாடாண் அரசன் சிறப்பு

559. மின்னார் மணிப்பைம்பூண் வேந்தே நினக்குலகில்
இன்னா தவர்யாரு மில்லையால்—ஒன்னார்
குலமுமுதல் கூற்றங் கொளவெகுண்டு நீயே
தலமுமுதுந் தாங்க றகும்.

560. விண்ணின்மேற் காவல் புரிந்துறங்கான் விண்ணவர்கோன்
மண்ணின்மே லன்னை வயவேந்தே—தண்ணளியிற்
சேரா வவுணர் திறங்களையுந் தேவர்கோன்
நேரார்மே லத்தகையை நீ.

செங்கோற் சிறப்பு.

561. சிறைபடுவ புட்குலமே தீம்புனலு மன்ன
இறைவநீ காத்தளிக்கு மெல்லை—முறையிற்
கொடியன குன்றத்தின் மாளிகையே யன்றிக்
கடியவிழ்ப்புங் காவு முள.

562. வெண்ணீர்மை தாங்குவள முத்தே வெளியாவாய்க்
கண்ணீர்மை சோர்வ கடிபொழிலே—பண்ணீர்
மென்கேரலி யிரங்குவன வேல்வேந்தே
நின்கோ னிலவு நிலத்து.

மன்னர்திறம்

563. உறையு மிடமன்றே பாரெலா மும்பர்
நெறியு நிலாமுற்ற மன்றே—சிறுவாய்க்கா
லற்றன்றே முந்நீ ரகன்றுயர்ந்ஹ மாமேரு
புற்றன்றே நீமுனிந்த போது.

(பொய்கையார்)

564. அவிழ்ந்த துணியசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கும்
மகிழ்ந்திடுவார் முன்ன மலருங்—கவிழ்ந்து
நிழறுழா யானை நெடுமான்றேர்க் கிள்ளி
கழறொழா மன்னர்தங் கை.

கண்படைநிலை

565. வாய்வாட் டானை வயங்குபுகழ்ச் சென்னிநின்
ஓவர வீகையி னுயிர்ப்பிடம் பெறாஅர்
களிறுகவர் முயற்சியிற் பெரிதுவருந் தினரே
உலகங் காவலர் பலர்விழித் திருப்ப
வறிது துயில்கோடல் வேண்டுநின்
பரிசின் மாக்களுந் துயில்கமா சிறிதே.

அரசனுக்குச் சென்றாநாழிகைக்குச் சொன்ன கவி

566. பூமன் கணையும் பொருசிலையுங் கைக்கொண்டு
காமன் றிரியுங் கருவூரா—யாமங்கள்
ஒன்றுபோ யொன்றுபோ யொன்றுபோய் நாழிகையும்
ஒன்றுபோ யொன்றுபோ யொன்று.

நாண்மங்கலம் [பறைசாற்றியது]

567. எமாரு மன்னீ ரெயிறிறமி னெங்கோமான்
வாமான்றேர்க் கோதை சதயநா—ளாமாறு
காம நுகருமின் கண்படுமி னென்னுமே

ஏம முரசின் குரல்.

[வெள்ளணிநாட் செருவொழிந்தது.]

568. கண்ணார் கதவந் திறமின் களிறொடுதேர்
பண்ணார் நடைப்புரவி பண்விடுமின்—நண்ணாதீர்
தேர்வேந்தன் றென்னன் றிருவுத் திராடநாட்
போர்வேந்தன் பூச லிலன்.

569. அந்தண ராவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்
மந்தரம்போன் மாந்த களிறார்ந்தார்—எந்தை
இலங்கிலைவேற் கிள்ளி யிரேவதிநா ளென்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு.

சிறைவிடுதல்

570. செய்கை யரிய களவழிப்பா முன்செய்த
பொய்கை யொருவனாற் போந்தாமோ—சைய
மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்டன் வெள்ளணிநாள் வாழ்த்திக்
கொலைச்சிறைதீர் வேந்துக் குழாம்.

571. அளிமுடியாக் கண்குடையா னாகுடிநாள் வேய்ந்த
ஒளிமுடி பொன்மலையே யொக்கும்—ஒளிமுடிமேன்
மந்திரத்தா லந்தணர் வாக்கியநீ ரம்மலைமே
லந்தரத்துக் கங்கை யனைத்து.

வாண்மங்கலம்

572. ஆளி மதுகை யடல்வெய்யோன் வான்பாடிக்
கூளிகள் லம்மினோ கூத்தாடக்—காளிக்குத்
தீராத வெம்பசி தீர்த்துநாஞ் செங்குருதி
நீராட்டி யுண்ட நிணம்.

573. அரும்பவிழ்தார்க் கோதை யரசெறிந்த வொள்வான்
பெரும்புலவுஞ் செஞ்சுரந்து நாறிச்—சுரும்போடு
வண்டாடும் பக்கமு மூண்டு குறுநரி
கொண்டாடும் பக்கமு முண்டு.

குடைமங்கலம்

574. மந்தரங் காம்பா மணிவிசும் போலையாத்
திங்க ளதற்கோர் திலதமா—வெங்கணு

முற்றுநீர் வைய முழுது நிழற்றுமே
கொற்றப்போர்க் கிள்ளி குடை.

575. அறநீர்மை தாங்கி யளப்பரிதாய் வானப்
புறநீர்போன் முற்றும் பொதியும்—பிறரொவ்வா
முவேந்த ருள்ளு முதல்வேந்தன் முத்தமிழ்க்குக்
கோவேந்தன் கண்டன் குடை.

576. மனுப்புலிமேல் வாழ மறைவளர்க்கு மாரப்
பனித்தொடையற் பார்த்திவர்கோ னெங்கோன்—தனிக்கவிகை
தண்மை நிழற்றன்று தற்றொழுத பேதையர்க்கு
வெம்மை நிழற்றாய் மிகும்.

வேள்விநிலை.

577. பொன்னிறைந்த பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பிற் கற்றாதந்
தின்மகிழா னந்தணரை யின்புறுப்பர்—சென்னிதன்
மாநிலமே யானுலகம் போன்றது வானறுகள்போர்த்
தானுலக மண்ணுலகா மன்றும்.

விளக்குநிலை

578. மைம்மிசை யின்றி மணிவிளக்குப்ப் போலோங்கிச்
செம்மையி னின்றிலங்குந் தீபிகை—தெம்முனையுள்
வேலின்ங் கோடாது வேந்தன் மனைவிளங்கக்
கோலினுங் கோடா கொழுந்து.

வாயினிலை

579. வேற்றுச் சுரத்தோடு வேந்தர்கண் வெம்மையும்
மாற்றற்கு வந்தனெம் வாயிலோய்—வேற்றார்
திறைமயக்கு முற்றத்துச் சேணோங்கு கோயில்
ஔறைமகற்செம் மாற்ற மிசை.

செவியறிவுறூஉ. (மருட்பா)

580. பல்யானை மன்னர் முருங்க வமருழந்து
கொல்யானை தேரோடு கோட்டந்து நல்ல
தலையாலங் கானம் பொலியத் தொலையாப்
படுகளம் பாடுபுக் காற்றிப் பகைஞர்
அடுகளம் வேட்டோன் மருக வடுதிற

லாழி நிமிர்தோட் பெருவழுதி யெஞ்ஞான்றும்
 ஈர முடையையா யென்வாய்ச்சொற் கேட்டி
 உடைய வழுவரை நெஞ்சனுங்கக் கொண்டு
 வருங்கா லுழவர்க்கு வேளாண்மை செய்யன்
 மழவ ரிழைக்கும் வரைகா ணிதியீட்டங்
 காட்டு மமைச்சரை யாற்றத் தெளியல்
 அடைத்த வரும்பொரு ளாறன்றி வெளவல்
 ஈகைப் பெரும்பொரு ளாசையாற் சென்று
 பெருங்குழிசி, மன்ற மறுக வகழாதி யென்றும்
 மறப்புற மாக மதுரையா ரோம்பும்
 அறப்புற மாசைப் படேற்க வறத்தால்
 அவையார் கொடுநாத் திருத்தி நவையாக
 நட்டார் குழிசி சிதையாதி யொட்டார்
 செவிபுதைக்குந் தீய கடுஞ்சொற் கவிபடைத்தாய்
 கற்றார்க் கினனாகிக் கல்லார்க் கடிந்தொழுகிச்
 செற்றார்ச் செகுத்துநிற் சேர்ந்தாரை யாக்குதி
 அற்ற மறிந்த வறிவினாய் மற்றும்
 இவையிவை நீயா தொழுகி னிலையாப்
 பொருகட லாடை நிலமகள்
 ஒருகடை நீழற் றுஞ்சுவண் மன்னே.

(செவியறிவுறாஉச் சமநிலைமருட்பா)

581. இருமுன்றி லொன்றுகொண் டேதங் கடிந்து
 பெருநீர்மை யார்தொடர்ச்சி பேணி—யிருநிலங்
 காப்பா யாகுமதி கடனென
 மாப்பெருந் தானை மன்ன ரேறே.

புறநிலைவாழ்த்து

582. தென்ற லிடைபோழ்ந்து தேனார் நறுமுல்லை
 முன்றின் முகைவிரியு முத்தநீர்த் தண்கோளுர்க்
 குன்றமர்ந்த கொல்லேற்றா னிற்காப்ப—என்றும்
 தீரா நண்பிற் றேவர்
 சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமதி சிறந்தே.

(மதிவாணனார்)

583. அந்தணர் வேள்வியோ டருமறை முற்றுக
 வேந்தன் வேள்வியோ டியாண்டுபல வாழ்க
 வாணிக ரிருநெறி நீணிதி தழைக்க
 பதினெண் கூலமு முழவர்க்கு மிகுக

பரிசில்கடாநிலை

584.

தென்குமரி வடவிமய
மாஅவெல்லைத் தம்புகழ்விளங்கக்
மலையன்ன களிற்றெருத்தின்
ஞாயிற்றன்ன சேண்விளங்குதிறவர்
திங்களன்ன வெண்குடையுயரிய
ஒன்னாதார் மிடல்சாயத்
துன்னரிய வகழ்கடந்தவர்
பொன்னுடைய வெயின்முருக்கி
ஓவத் தன்ன வினைபுனை நல்லிற்
கோவத் தன்ன கணையெரி கவரச்
சென்றவர்திறன் மழுங்கவாற்றவிற்
புலவர்பல புகழ்கொண்டு
பெறலரிய விழுத்தாயம்
விறலியர்க்கு மகிழ்ந்துவீசினை
ஒன்னார் துப்பிற் றென்னவர் மருக
பல்கிளைப் பசிநோனாது
கல்பிறங்கிய சுரநீந்தி
இவண்வந்த நசைவாழ்நன்
எனவைத் தெல்லாம்பிறர்க்கும்?
ஈந்ததெல்லாம் எனக்காகும்?
பொருள்கொடுத்தும் புகழ்கொள்வனென
இவற்கீயே நெனக்கெவனென்ன
என்னோக்காது நின்னோக்கி
என்னை விடுமதி வென்வேல் வழி
வெயிற்கதிர் நுழையா வியன்பெருங் காவிற்
றண்புனல் வையை யொண்டுறைத் தொகுத்த
கோடுறு மணலினு மேத்திப்
பாடுதும் பெருமநின் னாடொறும் புகழ்ந்தே.

பாணாற்றுப்படை

585.

மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரந்துதன்
விழுக்கோட்டுமெய் வியல்விசம்புதோய்ந்
தோங்குமுன்னர்க் காம்புகிழியப்
பாய்ந்துசென்றுசென் றாங்குநலிபுநின்
றெதிர்த்துமீண்டாங் கதிர்த்துக்கரைகொன்
றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுச்செய்
தூர்திரைக் காவிரி பரக்குந் தண்டலை

முதூ ரோனே பேரிசை வளவன்
சுரம்படர்ந்து வருந்துவ தெவனோ
நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே.

**இயன்மொழி.
(கொடைச்சிறப்பு)**

586. வையம் புரக்குமான் மன்னவநின் கைக்காரும்
பொய்யின்றி வானிற் பொழிகாரும்—கையா
மிருகார்க்கு மில்லைப் பருவ மிடிக்கும்
ஒருகார் பருக முடைத்து.
587. சேர்ந்த புறவி னிறைதன் றிருமேனி
ஈர்ந்திட் டுயர்துலைதா னேறினான்—நேர்ந்த
கொடைவீர மோமெய்ந் நிறைகுறையா வன்கட்
படைவீர மோசென்னி பண்பு.
588. முத்தரும்பிச் செம்பொன் முறிததைந்து பைந்துகிரின்
தொத்தலர்ந்து பல்கலனுஞ் சூழ்ந்தொளிருங்—கொத்தினதாம்
பொன்னேர் மணிகொழிக்கும் பூங்கா விரிநாடன்
தன்னேர் பொழியுந் தரு.
589. உள்ளிய வள்ளியாங் கீயு முயர்விறறாங்
கள்ளவிழ் பூஞ்சோலைக் கற்பகமும்—வள்ளல்
வளைபாய் புனனாடன் மானவே ளின்றும்
உளவாக வாடா துலகு.

(புகழ்)

590. மடங்கா மயிலூர்தி மைந்தனை நாளுங்
கடம்பம்பூக் கொண்டேத்தி யுற்றாற்—றொடங்கமருள்
நின்றிலங்கு வென்றி நிறைகதிர்வேன் மாறனை
யின் றமிழால் யாம்பாடும் பாட்டு.
591. செங்க ணெடியான்மேற் றேர்விசய னேற்றியபூப்
பைங்கண்வெள் ளேற்றான்பாற் கண்டற்றா—லெங்கு
முடிமன்னர் சூடியபூ மொய்ம்மலர்த்தார் மாறன்
அடிமிசையே காணப் படும்.
592. கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்ப்
பூந்தொடியைப் புல்லிய ஞான்றுண்டால்—யாங்கொளித்தாய்
தென்னவனே தேர்வேந்தே தேறுநீர் கூடலார்

மன்னவனே மார்பின் மறு.

593. வானிற்கு வையகம் போன்றது வானத்து
மீனிற் கனையார் மறமன்னர்—வானத்து
மீன்சேர் மதியனையன் விண்ணுயர் கொல்லியர்
கோன்சேரன் கோதையென் பான்.

594. பார்படுவ செம்பொன் பதிபடுவ முத்தமிழ்நூல்
நீர்படுவ வெண்சங்கு நித்திலமுஞ்—சாரன்
மலைபடுவ யானை வயமாறன் கூர்வேற்
றலைபடுவ தார்வேந்தர் மார்பு.

595. அருமணி யைந்தலை யாடாவம் வானத்
துருமேற்றை யஞ்சி யொளிக்கும்—செருமிகுதோட்
செங்கண்மா மாறன் சினவேல் கனவுமே
அங்கண்மா ஞாலத் தரசு.

(வெட்சியும் வாகையும் வந்த பாடான்)

596. முனைப்புலத்துக் கஃதுடை முன்னரைப்போல் வேந்தார்
முனைப்புலம்பு முன்னிரையும் வீசி—யெனைப்புலத்துஞ்
சென்றது நின்சீர்த்தி தேர்வளவ தெவ்வர்போல்
நன்று முண்டாக நமக்கு.

(கடவுண் மானிடப்பெண்டிரை நயந்தது)

597. குடுமிப் பருவத்தே கோதை புனைந்த
இடுமுத்தப் பூத னிருப்பப்—படுமுத்தம்
புன்னை யரும்பும் புகாஅர்ப் புறம்பணையாய்க்
கென்ன முறைய ளிவள்.

தெய்வப்பாடாண்.

(கடவுண்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயந்தது.)

598. வெண்பலிச் சாந்த முழுமெய்யு மேற்பூசி
உண்பலிக் கூரூர் திரிவது மேலிட்டுக்
கண்பலிக் கென்று புகுந்த கபாலிமுன்
எண்பலித் தாளிவள் யாதுவாய் வாளே.

(திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் பேரில்)

599. வருக்கைநறுங் கனிசிதறிச் செந்தேன் பொங்கி

மடுக்கரையிற் குளக்கரையின் மதகி லோடப்
 பெருக்கெடுத்து வண்டோலஞ் செய்யுங் காழிப்
 பிள்ளையார் சம்பந்தப் பெருமாள் கேளீர்
 அருட்குலவு மயிலைதனி லனலால் வெந்த
 அங்கத்தைப் பூம்பாவை யாக்கி னோமென்
 றிருக்குமது தகவன்று நிலவால் வெந்த
 இவளையுமோர் பெண்ணாக லியல்பு தானே.

(திருமங்கையாழ்வார் பேரில்)

600. கடியுண்ட நெடுவாளை கராவிற் றப்பிக்
 கயத்துக்கு ளடங்காமல் விசும்பிற் பாய
 அடியுண்ட வயர்தெனின் பழத்தாற் பூகம்
 அலையுண்டு குலைசிதறு மாலி நாடா
 படியுண்ட பெருமானைப் பறித்துப் பாடிப்
 பதம்பெற்ற பெருமானே தமிழேன் பெற்ற
 கொடியொன்று நினவனிக் கெதிரே சென்று
 கும்பிட்டா ளுயிரொன்றுங் கொடுவந் தானே.

புலவிபொருளாகத் தோற்றிய பாடாண்.
 (பாண்டியன்மனைவி)

601. வேண்டியபோ தின்பம் விளைக்கு மடந்தையரைத்
 தீண்டியகை யாலென்னைத் தீண்டாதே—பாண்டியா
 முல்லைக் கதிபா முகம்பார்த் தகலநின்று
 சொல்லல் கடவவெலாஞ் சொல்.

கைக்கிளை
 சேரன்.

602. காமன்கா னென்று கருவூரார் பாராட்டத்
 தாமந்தாழ் கோதை வருவாளை—யாமும்
 இருகுடங்கை யானெதிரே கூப்பித் தொழக்கண்
 டொருகுடங்கை யாயின கண்.

603. தாய ரடைப்ப மகளிர் திறந்திடத்
 தேயத் திரிந்த குடுமியவே—யாய்மலர்
 வெண்டூலாங் கண்ணி வயமான்றோர்க் கோதையைக்
 கண்டுவாம் வீதிக் கதவு.

604. காப்படங்கென் றன்னை கடிமனை யிற்செறித்
 தியாப்படங்க வோடி யடைத்தபின்—மாக்கடுங்கோன்

நன்னலங் காணக் கதவந் துளைதொட்டார்க்
கென்னைகொல் கைம்மா றினி.

605. வரைபொரு நீண்மார்பின் வட்கார் வணக்கும்
நிரைபொரு வேன்மாந்தைக் கோவே—நிரைவளையார்
தங்கோலம் வவ்வுத லாமோ வவர்தாய்மார்
செங்கோல் னல்ல னென.
606. வாமான்றேர்க் கோதையை மான்றேர்மேற் கண்டவர்
மாமையே யன்றோ விழுப்பது—மாமையிற்
பன்னூறு கோடி பமுதோவேன் மேனியிற்
பொன்னூறி யன்ன பசப்பு.
607. நீரு நிழலும்போ னீண்ட வருளுடைய
ஊரிரே யென்னை யுயக்கொண்மின்—போரிற்
புகலுங் கனியானைப் பூழியர்கோக் கோதைக்
கழலுமென் னெஞ்சங் கிடந்து.
608. கடற்றானைக் கோதையைக் காண்கொடாள் வீணி
லடைத்தா டனிக்கதவ மன்னை—யடைக்குமேல்
ஆயிழையா யென்னை யவன்மே லெடுத்துரைப்பார்
வாயு மடைக்குமோ தான்.
609. புன்னாகச் சோலை புன்றறெங்கு சூழ்மாந்தை
நன்னாக நின்றலரு நன்னாடன்—என்னாகங்
கங்கு லொருகாட் கனவினுட் டைவந்தான்
என்கொ லிவரறிந்த வாறு.
610. ஆய்மணிப் பைம்பூ ணலங்குதார்க் கோதையைக்
காணிய சென்று கதவடைத்தே—னாணிப்
பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வருஞ்செல்லும் பேருமென் னெஞ்சு.
611. கடும்பனித் திங்கட்டன் கைபோர்வை யாக
நெடுங்கடை நின்றதுகொ றோழி—நெடுஞ்சினவேல்
ஆய்மணிப் பைம்பூ ணலங்குதார்க் கோதையைக்
காணிய சென்றவென் னெஞ்சு.
612. வருக குடநாடன் வஞ்சிக்கோ மானென்
றருகல ரெல்லா மறிய—ஒருகலாம்
உண்டா யிருக்கவவ் வொண்டொடியாண் மற்றவனைக்
கண்டா ளொழிந்தாள் கலாம்.

613. இவனென் னலங்கவர்ந்த கள்வ னிலனெனது
நெஞ்ச நிறையழிந்த கள்வலென்—றஞ்சொலாய்
செல்லு நெறியல்லாஞ் சேரலர்கோக் கோதைக்குச்
சொல்லும் பழியோ பெரிது.
614. காராட் டுதிரந்தூஉ யன்னை களனிழைத்து
நீராட்டி நீங்கென்றா னீங்குமோ—போராட்டி
வென்று களங்கொண்ட வெஞ்சினவேற் கோதைக்கென்
னெஞ்சங் களங்கொண்ட நோய்.
615. மல்லனீர் மாந்தையார் மாக்கடுங்கோக் காயினும்
சொல்லவே வேண்டு நமகுறை—நல்ல
திலகங் கிடந்த திருநுதலா யஃதால்
உலகங் கிடந்த வியல்பு.
616. மாலை யருளாது வஞ்சியான் வஞ்சியான்
மேலை யமரர் கடைவேலை—வேலை
வளையார் திரைமேல் வருமன்ன மன்ன
இளையா ளிவளை வளை.

சோழன்

617. அன்னா யறங்கொல் நலங்கிளர் சேட்சென்னி
ஒன்னா ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
துன்னான் றுறந்து விடல்;
ஏஉ யறங்கொல் நலங்கிளர் சேட்சென்னி
கூடா ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
வீடான் றுறந்து விடல்;
618. திறந்திடுமின் நீயவை பிற்காண்டு மாதர்
இறந்து படிற்பெரிதா மேதம்—உறந்தையர்கோன்
தன்னார மார்பிற் றமிழ்நர் பெருமானைக்
கண்ணாரக் காணக் கதவு.
619. நீணிலத் தார்வளவ னின்மேலா னாகவும்
நாணின்மை யின்றி நடத்தியால்—நீணிலங்
கண்டன்ன கொண்டல் வருங்கா விரிநாட்டுப்
பெண்டன்மை யில்லை பிடி.
620. சுடரிலைவேற் சோழன்றன் பாடல மேறிப்
படர்தந்தான் பைந்தொடியார் காணத் தொடர்புடைய

நீல வலையிற் கயல்போற் பிறமுமே
சாலேக வாயிறொறுங் கண்.

621. கண்டன வுண்கண் கலந்தன நன்னெஞ்சந்
தண்டப் படுவ தடமென்றோன்—கண்டா
யுலாஅ மறுகி னுறையூர் வளவற்
கெலாஅ முறைகிடந்த வாறு.
622. என்னெஞ்சு நாணு நலனு மிவையெல்லாம்
மன்னன் புனனாடன் வவ்வினான்—என்னே
அரவக லல்குலா யாறிலொன் றன்றோ
புரவலர் கொள்ளும் பொருள்.
623. கனவினுட் காண்கொடா கண்ணுங் கலந்த
நனவினுண் முன்விலக்கு நாணும்—இனவங்கம்
பொங்கோதம் போழும் புகாஅர்ப் பெருமானார்
செங்கோல் வடுப்படுப்பச் சென்று.
624. தானைகொண் டோடுவ தாயிற்றன் செங்கோன்மை
செனை யறியக் கிளவேனோ—யானை
பிடிவீசும் வண்டடக்கைப் பெய்தண்டார்க் கிள்ளி
நெடுவீதி நேர்பட்ட போது.
625. தெண்ணீர் நறுமலர்த்தார்ச் சென்னி யிளவளவன்
மண்ணகங் காவலனே யென்பரால்—மண்ணகங்
காவலனே யானக்காற் காவானோ மாலைவாய்க்
கோவலர்வாய் வைத்த குழல்.
626. அறைபறை யானை யலங்குதார்க் கிள்ளி
முறைசெயு மென்பராற் றோழி—யிறையிறந்த
அங்கோ லணிவளையே சொல்லாதோ மற்றவன்
செங்கோண்மை செந்நின்ற வாறு.
627. அன்னையுங் கோல்கொண் டலைக்கு மயலாரும்
என்னை யழியுஞ்சொற் சொல்லுவர்—நுண்ணிலைய
தெங்குண்ட தேரை படுவழிப் பட்டேன்யான்
றிண்டேர் வளவன் நிறத்து.
628. புலவி புறக்கொடுப்பன் புல்லிடினா ணிற்பன்
கலவி களிமயங்கிக் காணேன்—நிலவியசீர்
மண்ணாளுஞ் செங்கோல் வளவனை யானிதன்றோ
கண்ணாரக் கண்டறியா வாறு.

629. செங்கான் மடநாராய் தென்னூறந்தை சேறியேல்
நின்கான்மேல் வைப்பனென் கையிரண்டும்—நன்பாற்
கரையுரிஞ்சி மீன்பிறமுங் காவிரிநீர் நாடற்
குரையாயோ யானுற்ற நோய்.
630. குதலைப் பருவத்தே கேழ்ழிக்கோ மானை
வதுவை பெருகென்றா என்னை—யதுபோய்
விளைந்தவா வின்று வியன்கானல் வெண்டேர்
துளங்குநீர் மாமருட்டி யற்று.
631. அலங்குதார்ச் செம்பிய னாடெழிற்றோ ணோக்கி
விலங்கியான் வேண்டா வெணினும்—நலந்தொலைந்து
பீர்மேற் கொளலுற்ற பேதையர்க் கென்வாய்ச்சொல்
நீர்மே லெழுந்த நெருப்பு.
632. ஊட லெனவொன்று தோன்றி யலருறுஉங்
கூட விழந்தேன் கொடியன்னாய்—நீடெங்கின்
பாளையிற் றேன்றொடுக்கும் பாய்புன னீர்நாட்டுக்
காளையைக் கண்படையுட் பெற்று.
633. நானொருபால் வாங்க நலனொருபா லுண்ணெகிழ்ப்பக்
காமருதோட் கிள்ளிக்கென் கண்கவற்ற—யாமத்
திருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும்பே போலத்
திரிதரும் பேருமென் னெஞ்சு.
634. வரக்கண்டு நாணாதே வல்லையா னெஞ்சே
மரக்கண்ணோ மண்ணாள்வார் கண்ணென்—றிரக்கண்டாய்
வாளுமுவை வெல்கொடியான் வண்புனனீர் நாடற்கென்
தோளமுவந் தோன்றத் தொழுது.
635. பேயோ பெருந்தண் பனிவாடாய் பெண்பிறந்தா
ரேயோ வுணக்கிங் கிறைகுடிகள்—நீயோ
களிபடுமால் யானைக் கடுமான்றேர்க் கிள்ளி
யளியிடை யற்றம்பார்ப் பாய்.
636. நாம நெடுவேல் நலங்கின்னி சோணாட்டுத்
தாமரையு நீலமுந் தைவந்—தியாமத்து
வண்டொன்று வந்தது வாரல் பனிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு.
637. சரியும் புனைசங்குந் தண்டளிர்போன் மேனி

வரியுந் தனதடஞ்சூழ் வம்புந்—திருமான
ஆரந் தமுவு தடந்தோ ளகளங்கள்
கோரந் தொழுத கொடிக்கு.

638. நறவேந்து கோதை நலங்கவர்ந்து நல்கா
மறவேந்தன் வஞ்சியா னல்லன்—துறையின்
விலங்காமை நின்று வியன்றமிழ்நா டைந்தின்
குலங்காவல் கொண்டொழுகுங் கோ.
639. இகன்மதமால் யானை யனபாய னெங்கோன்
முகமதியின் மூர னிலவால்—நகமலர்வ
செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வாள்வதன
பங்கயங்கள் சாலப் பல.
640. கல்லுயர்தோட் கிள்ளி பரிதொழுது கண்பனிசோர்
மெல்லியலார் தோழியர்முன் வேறொன்று—சொல்லுவராற்
பொங்கும் படைபரப்பி மீதெழுந்த பூந்துகள்போர்த்
தெங்கண் கலுழ்ந்தனவா லென்று.
641. நறைகமழ்தார் வேட்டார் நலனணியு நாணும்
நிறையு நிலைதளரா நீர்மை—யறநெறிகூழ்
செங்கோல னல்லன் கொடுங்கோலன் றெவ்வடுபோர்
வெங்கோப மால்யானை வேந்து.
642. மானவா மானவா நோக்கின் மதுகரஞ்சூழ்
கானவாங் கூந்தலெங் காரிகைக்குத்—தேனே
பொழியாரந் தார்மேலு நிற்புயத்து மேலுங்
கழியா கழியா தரவு.
643. முற்பற்றி னாரை முறைசெயிற் றானென்னைக்
கைப்பற்றக் கண்டேன் கனவினுள்—ஆப்பெற்றி
தன்னைத் தனக்கே முறைப்படி னென்செய்யும்
பொன்னம் புனனாட்டார் கோ.
644. அங்க மிலாத வனங்கள் றலம்புரியும்
வெங்கணையுங் காக்குங்கொல் வேல்வேந்தர்—தங்கோன்
நிலையார்த் தொடையதுல னேரிழைக்காய் முன்னோர்
மலையாற் கடல்கடந்தான் மால்.

(கூத்தன்மானாக்கனும் அம்பிகாபதியும் பாடியது.)

645. மாவுறங்கின புள்ளுறங்கின வண்டுறங்கின தண்டலைக்

காவுறங்கின வின்னமென்மகள் கண்ணுறங்கிலள் கையணைக்
கோவுறங்கு கடைத்தலைக்குல தீபவள்ளை குதட்டநின்
றாவுறங்கு புகாரசஞ்சல வஞ்சலென்ன வடுக்குமே.

(அம்பிகாபதி பாடியது.)

646. ஏகா வாமென் னிருகொங் கையின்மேல்
ஆகா வடமா னதறிந் திலையே
த்யாகா பரணா திசையா னைகளின்
பாகா பரராச பயங்கரனே.

(கூத்தர்பாடியது.)

647. வெள்ளத் தடங்காச் சினவாளை வேலிக் கழுகின் மீதேறித்
துள்ளி முகிலைக் கிழித்துமழைத் துளியோ டிறங்குஞ் சோணாடா
கள்ளக் குறும்பர் குலமறுத்த கண்டா வண்டர் கோபாலா
பிள்ளை மதிகண் டென்பேதை பெரிய மதியு மழிந்தானே.

(புகழேந்திபாடியது.)

648. பங்கப் பழனத் துழுமுழுவா பலவின் கனியைப் பறித்ததெனச்
சங்கிட் டெறியக் குரங்கிளநீர் தனைக்கொண் டெறியுந் தமிழ்நாடா
கொங்கைக் கமரா பதியளித்த கோவே ராச குலதிலகா
வெங்கட் பிறைக்குங் கரும்பிறைக்கு மெலிந்தப் பிறைக்கும் விழிவே

649. என்று பெறுவேன்யா னீசன் றிருமுடிமேற்
சென்று விளையாடுந் தீபமே—என்றுஞ்
செருப்புக்குத் தோல்வாங்குஞ் சென்னியக ளங்கள்
பொருப்புக்குத் தோலாப புயம்.

பாண்டியன்.

650. பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவில்
என்னோடு நின்றா ரிருவ ரவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்றா ணல்லளே பொன்னோடைக்
கியானைநன் றொன்றாளு மந்நிலையள் யானை
யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலைவேற் றென்னன்
றிருத்தார்நன் றென்றேன் றியேன்.

651. வடிவுடை நெடுமுடி வானவர்க்கும் வெலற்கரிய
கடிபடு நறும்பைந்தார்க் காவலர்க்குங் காவலனாம்
கொடிப்படு வரைமாடக் கூடலார் கோமானே;

எனவாங்கு—

துணைவளைத்தோ ளிவண்மெலியத் தொன்னலந் துறப்புண்டாங்
துணைமலர்த் தடங்கண்ணார் துணையாகக் கருதாரே.

அதனால்—

செல்வாய்ப் பேதை யிவடிறத்

தெவ்வா றாங்கொலிஃ தெண்ணிய வாறே.

652. வார்பணிய தாமத்தால் வளைக்கையோர் வண்டோச்ச
ஊர்பணிய மதியம்போ னெடுங்குடைக்கீ முலாப்போந்தான்
கூர்பணிய வேற்றானைக் கொற்கையார் கோமானே.
அவற்கண்டு,
பூமலர் நறுங்கோதை புலம்ப்பலைப்ப நறுங்கொண்டைத்
துமலர்க்கண் மடவார்க்குத் தொல்பகையே யன்றியுங்
காவலர்க்குப் பெரியதோர் கடனாகிக் கிடவாதே.
653. செய்யா ரெனினுந் தமர்செய்வ ரென்னுஞ்சொல்
மெய்யாதல் கண்டேன் விளங்கிழாய்—கையார்
வரிவளை நின்றன வையையார் கோமான்
புரிவளை போந்தியம்பக் கேட்டு.
654. எலாஅ மடப்பிடயே யெங்கூடற் கோமான்
புலாஅ னெடுநல்வேன் மாறன்—உலாஅங்காற்
பைய நடக்கவுந் தேற்றாயா னின்பெண்மை
யையப் படுவ துடைத்து.
655. போரகத்துப் பாயுமா பாயா துபாயமா
ஊரகத்து மெல்ல நடவாயோ—கூர்வேன்
மதிவெங் களியானை மாறன்றன் மார்பங்
கதவங்கொண் டியாமுந் தொழ.
656. ஆடுகோ சூடுகோ வைதாக் கலந்துகொண்
டேடுகோ டாக வெழுதுகோ—நீடு
புனவட்டப் பூந்தெரியற் பொற்றேர் வழி
கனவட்டங் கால்குடைந்த நீறு.
657. குடத்து விளக்கேபோற் கொம்பன்னார் காமம்
புறப்படா பூந்தார் வழி—புறப்படின்
ஆபுகு மாலை யணிமலையிற் றீயேபோல்
காட றி கவ்வை தரும்.
658. வழவிலெம் வீதியுண் மாறன் வருங்காற்
றொழுதேனைத் தோணலமுங் கொண்டான்—இமிழ்திரைக்

கார்க்கடற் கொற்கையார் காவலனுந் தானேயால்
யார்க்கிடுகோ பூச லினி.

659. மன்னுயிர் காவல் தனதான வவ்வுயிருள்
என்னுயிரு மெண்ணப் படுமாயின்—என்னுயிர்க்கே
சீரொழுகு செங்கோற் செழியற்கே தக்கதோ
நீரொழுகப் பாலொழுகா வாறு.
660. தானேற் றனிக்குடைக் காவலனாற் காப்பதுவும்;
வானேற்ற வையக மெல்லாமால்—யானோ
எளியனோர் பெண்பாலே னீர்ந்தண்டார் மாறன்
அளியானே லன்றென்பா ரார்.
661. களியானைத் தன்னன் கலவில்வந் தென்னை
யளியா னளிப்பானே போன்றான்—தெளியாதே
செங்காந்தன் மெல்விரலாற் சேக்கை தடவந்தேன்
என்காண்பே னென்னலால் யான்.
662. கார்நறு நீலங் கடியகத்து வைகலும்
நீர்நிலை நின்ற தவங்கொலோ—கூர்நுழைவேல்
வண்டிருக்க நக்கதார் வாமான் வழதியாற்
கொண்டிருக்கப் பெற்ற குணம்.
663. அறிவாரார் பெண்டிரே மாகச்
செறிவார் தலைமே னடந்து—மறிதிரை
மாட முரிஞ்சு மதுரையார் கோமானைக்
கூட லொருநாள் பெற.
664. கைய தவன்கடலுட் சங்கமாற் பூண்டதுவும்
செய்யயசங் கீன்ற செழுமுத்தால்—மெய்யதுவும்
மன்ப்பொரு வேன்மாறன் வார்பொதியிற் சந்தனமால்
என்பெறா வாடுமென் றோள்.
665. நாணாக்காற் பெண்மை நலனழிய முன்னின்று
காணாக்காற் கைவளையுஞ் சோருமாற்—கானேனான்
வண்டெவ்வந் தீர்தார் வயமான் வழதியைக்
கண்டெவ்வந் தீர்வதோ ராறு.
666. வாருயர் பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்ந்தனபோல்
ஏரிய வாயினு மென்செய்யுங்—கூரிய
கோட்டானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமண் கொள்ளா முலை.

667. ஏற்பக் குடைந்தாடி லேசுவ ரல்லாக்கான்
மாற்றி யிருந்தா ளெனவுரைப்பர்—வேற்கண்ணாய்
கொல்யானை மாறன் குளிர்புனல் வையைநீ
ரெல்லா மெனக்கோ ரிடர்.
668. கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவனேற் கூடென்று—கூட
விழைப்பாள்போற் காட்டி யிழையா திருக்கும்
பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறிந்து.
669. என்னை யுரையலென் பேருரைய லூருரையல்
அன்னையு மின்ன ளெனவுரையல்—பின்னையும்
தண்படா யானைத் தமிழ்நர் பெருமாற்கென்
கண்படா வாறே யுரை.
670. வளையவாய் நீண்டதோள் வாட்கணா யன்னை
இளையளாய் முத்திலள் கொல்லோ—தளையவிழ்தார்
மண்கொண்ட தானை மறங்கனல்வேன் மாறனைக்
கண்கொண்டு நோக்கலென் பாள்.
671. கொடிபாடித் தேர்பாடிக் கொய்தண்டார் மாறன்
முடிபாடி முத்தாரம் பாடித்—தொடியுலக்கை
கைம்மனையி லோச்சப் பெறுவனோ யானுமோ
ரம்மனைக் காவ லுளேன்.
672. கோட்டெங்கு சூழ்கூடற் கோமானைக் கூடவென
வேட்டாங்குச் சென்றவென் னெஞ்சறியாள்—கூட்டே
குறும்பூழ் பறப்பித்த வேட்டுவன்போ லன்னை
வெறுங்கூடு காவல்கொண் டாள்.
673. களியானைத் தென்ன னிளங்கோவென் றெள்ளிப்
பணியாரே தம்பா ரிழக்க—அணியாகங்
கைதொழு தேனு மிழக்கோ நறுமாவின்
கொய்தனி ரன்ன நிறம்.
674. கனவை நனவென் றெதிர்விழிக்குங் காணும்
நனவி லெதிர்விழிக்க நாணும்—புனையிழாய்
என்க ணிவையானா லெவ்வாறோ மாமாறன்
தன்க ணருள்பெறுமா தான்.
675. தளையவிழும் பூங்கோதைத் தாயரே யாவி

களையினுமென் கைதிறந்து காட்டேன்—வளைகொடுபோம்
வன்கண்ணன் வாண்மாறன் மால்யானை தன்னுடன்வந்
தென்கண் புகுந்தா னிரா.

676. ஓராற்றா னென்க ணிமைபொருந்த வந்நிலையே
கூரார்வேன் மாறனென் கைப்பற்ற—வாரா
நனவென் றெழுந்திருந்தே னல்வினையொன் றில்லேன்
கனவு மிழந்திருந்த வாறு.
677. உகுவாய் நிலத்த துயர்மணன்மே லேறி
நகுவாய்முத் தீன்றசைந்த சங்கம்—புகுவான்
றிரைவரவு பார்த்திருக்குந் தென்கொற்கைக் கோமா
னுரைவாவு பார்த்திருக்கு நெஞ்சு.
678. மாறடுபோர் மன்னர் மதிக்குடையுஞ் செங்கோலுங்
கூறிடுவாய் நீயோ குளிர்வாடாய்—சோறடுவார்
ஆரத்தாற் றீழுட்டு மம்பொதியிற் கோமாற்கென்
வாராத்தாற் றோற்றேன் வளை.
679. புகுவார்க் கிடங்கொடா போதுவார்க் கொல்கா
நகுவாரை நாணி மறையா—இருகரையின்
ஏமான் பிணைபோல நின்றதே கூடலார்
கோமான்பின் சென்றவென் னெஞ்சு.
680. பிணிகிடந் தார்க்குப் பிறந்தநாட் போல
அணியிழை யஞ்சு வருமால்—மணியானை
மாறன் வழுதி மணவா மருண்மாலை
சீறியோர் வாடை சினந்து.
681. மாணார்க் கடந்த மறவெம்போர் மாறனைக்
காணாக்கா லாயிஅமுஞ் சொல்லுவேன்—கண்டக்காற்
பூணாகந் தாவென்று புல்லப் பெறுவனோ
நானோ டுடன்பிறந்த தான்.
682. புல்லாதார் வல்லே புலர்கென்பர் புல்லினார்
நில்லா யிரவே நெடிதென்பர்—நல்ல
விராஅமலர்த் தார்மாறன் வெண்சாந் தகலம்
இராவழிப் பட்ட திது.
683. இப்பியீன் றிட்ட வெறிகதிர் நித்திலங்
கொற்கையே யல்ல படுவது—கொற்கைக்
குருதிவேன் மாறன் குளிர்சாந் தகலங்

கருதியார் கண்ணும் படும்.

684. யானூடத் தானுணர்ந்த யானுணரா விட்டதற்பின்
தானூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—றேனூறு
கொய்தார் வழி குளிர்சாந் தணியகல
மெய்தா திராக்கழிந்த வாறு.
685. வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந்
தையலா யின்றுநீ நல்கினை நல்காயேற்
கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியே
நாடறியக் கவ்வை யொருங்கு.
686. சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையு
நின்றதுகொ னேர்மருங்கிற் கையூன்றி—முன்றின்
முழங்குங் கடாயானை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்
குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு.
687. உழுத வழத்தஞ்செய் யூர்க்கன்று மேயக்
கழுதை செவியரிந் தற்றால்—வழதியைக்
கண்டகருங்க ணிருப்பப் பெரும்பணைத்தோள்
கொண்டன மன்னோ பசப்பு.

(சீதாபிராட்டியின் கைக்கிளை)

688. ஆள்வினை முடித்த வர்நுதவ முனிவன்
வேள்வி போற்றிய விராம னவனே
மிதிலை மூதூ ரெய்திய ஞான்றே
மதியுடம் பட்ட மக்கட் சீதை
கடுவிசை வின்ஞா ணிட்யொலி கேளாக்
கேட்ட பாம்பின் வாட்ட மெய்தித்
துயிலெழுந்து மயங்கின ளதாஅன்று மயிலென.

(பொய்கையார்பாட்டு)

689. ஆழி யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாந்
தோழி துணையாத் துயர்தீரும்—வாழி
நறுமாலை தாராய் திரையவோஒ வென்னுஞ்
செறுமாலை சென்றடையும் போது.
690. காய்ந்துவிண் டாரையக் காமரு கூடலிற் கண்சிவந்த
வேந்துகண் டாயென்ன வெள்வளை சோரக் கலைநெகிழ்ப்
போந்துகண் டாளொடும் போந்துகண் டேற்கவன் பொன்முடிமேற்

போந்துகண் டாளென்று போந்ததென் மாட்டோர் புறவுரையே.

691. அணியாய செம்பழுக்காய் வெள்ளிலையொ டேந்திப்
பணியா யெமபெருமா னென்று—கணியார்வாய்க்
கோணலங் கேட்பதூஉங் கொண்கர் பெருமானார்
தோணலஞ் சேர்தற் பொருட்டு.

692. மதுப்பொழிதார் மன்னவனை மால்கரிமேற் கண்டு
விதிர்ப்ப மயிரரும்பு மெய்யும்—புதைத்தாள்
வளவா ரணநெடுங்கை நுண்டுவலை வாய்ந்த
இளவாடை கூர்ந்த தென.

693. துடியடித் தோற்செவித் தூங்குகைந் நால்வாய்ப்
பிடியேயா னின்னை யிரப்பல்—கடிகமழ்தார்ச்
சேலேக வண்ணனொடு சேரி புகுதலுமெஞ்
சாலேகஞ் சார நட.

694. தவளை யுகளுந் தடம்புனனீர் நாடன்
இவளை வளைகரந்தா னென்றாற்—றவளத்
தனிக்காவல் வெண்குடையான் றண்ணளியு மஃதே
இனிக்காவ லாமோ வெமக்கு.

(வந்தவர்கோ.)

695. வேட்டொழிவ தல்லால் வினைஞர் விளைவயலுட்
டோட்ட கடைஞர் சுடுநந்து—மோட்டாமை
வன்புறத்து மீதுடைக்கும் வச்சத் திளங்கோவை
இன்புறத்த வல்லமோ யாம்.

696. வாடை குளிர மருந்தறிவா ரில்லையோ
கூட வினியொருகாற் கூடாதோ—ஓடை
மதவா ரணத்துதயன் வத்தவர்கோ னாட்டிற்
கதவான தோதமியேன் கண்.

உட்கோள்

697. உருகி யுட்கருகி யுள்ளீரல் பற்றி
எரிவ தவியாதென் செய்கேன்—வரியரவ
நஞ்சிலே தோய்ந்த நளின விழிப்பெருமாள்
நெஞ்சிலே யிட்ட நெருப்பு.

மடலேற்றம்.

698. கடலன்ன காமத்த ராயினும் பெண்டிர்
மடலூரார் மைந்தர்மே லென்ப—மடலூர்தல்
காட்டுவேன் வம்மின் கலிவஞ்சி யார்கோமான்
வேட்டமா மேல்கொண்ட போழ்து.

ஏறுகோள்

699. காளையொ டாடிக் கதக்காரி தோன்றுங்கால்
வாளமுவ மக்களொ டேகுமா—கோளொடும்
பொன்றுமா நங்காய்நங் கேள்.

(சிஃறுழிசைக் கொச்சகக்கலிவகை)

700. மாயவனாய் முற்றோன்றி மணிநிரைகாத் தணிபெற்ற
ஆயனேர் குடையினரா யரசர்கள் பலர்கூடி
மணிநின்ற மேனியான் மதநகையைப் பெறுகுவார்
அணிநின்ற விடைகொண்டா ரெனச்சொல்லி யறைந்தனரே; (தரவு)
தானல்வழி
எழுப்பற்றிச் சனந்துறுமி யெவ்வழியு மியமியம்ப
விழுக்குற்று நின்றாரும் பலர்;
ஆங்கே,
வாளுற்ற கண்ணாளை மகிழ்விப்பா மெனக்கருதிக்
கோளுற்று நின்றாரும் பலர்.
ஆண்டே,
இத்திறத்தாற் குறையென்னை யிருங்கிளைக்குங் கேடென்னப்
பற்றாது நின்றாரும் பலர். (மூன்றுந் தாழிசை)
அதுகண்டு, (தனிச்சொல்)
மைவரை நிறுத்துத்தன்ன மாலை பியறாழக்
கைவரை நில்லாது கடிதேற் றெருத்தொடிப்ப
அழுங்கின ராய மமர்ந்தது சுற்றம்
எழுந்ஹது பல்சன மேறுதொழு விட்டன
கோல வரிவளை தானுங்
கால்வன போலுங் கடிமகிழ் வோட்கே.

காஞ்சி மறக்காஞ்சி.

(போர்முடிந்த பின் களம்புக்கு, நடுகல்லாயினானை ஒரு வீரன் கண்டு நிகழ்த்தியது).

701. பொருது வடுப்பட்ட யாக்கை நாணிக்
கொன்று முகந்தேய்ந்த வெஃகந் தாங்கிச்

சென்று களம்புக்க யானை தன்னொடு
முன்மலைந்து மடிந்த வோடா விடலை
நடுகன் னெடுநிலை நோக்கி யாங்குத்தன்
புண்வாய் கிழித்தனன் புகழோ னந்நிலைச்
சென்றுழிச் செல்க மாதோ வெண்குடை
அரசுமலந்து தாங்கிய களிறுமடி பறந்தலை
முரண்கெழு தெவ்வர் காண
இவன்போ லிந்நிலை பெறுகயா னெனவே.

முதினழல்லை

(துறக்கத்துப் பெயர்ந்த நெடுங்கோளன்தாய் இறந்துபட்ட தலைப்பெயனிலை)

702. எற்கண் டறிகோ வெற்கண் டறிகோ
என்மக னாத லெற்கண் டறிகோ
கண்ணே கணிமூழ் கினவே தலையின்
வண்ண மாலையும் வாளிவிடக் குறைந்தன
வாயே, பொங்குநுனைப் பகழி மூழ்கலிற் புலாவழித்
தாவ நாழிகை யம்புசெறித் தற்றே
நெஞ்சே வெஞ்சரங் கடந்தன குறங்கே
நிறங்கரது பல்சர நிரைத்தன வதனால்
அவிழ்பூ வப்பணைக் கிடந்தோன்
கமழ்பூங் கழற்றீங் காய்போன் றனனே.

703. குரங்கு மேனித் திரங்குமுகச் செதுமுலை
நரைமூ தாட்டி வினவுதி யாயின்
நும்மகன் கொல்லோ வறியே னிம்மகன்
கொற்ற வெண்குடை மன்னர்க் குதவிச்
செஞ்சோற் றருங்கடன் வெஞ்சமத் தாற்றிக்
களிறுதலை யடுத்து மாகா னீட்டிப்
பிளிறுகுரன் முரசு மெத்தணை யாகப்
பருந்தின் செறுநிழல் பந்த ராக
அழிபிணக் குன்றே வேலி யாக
கழுகுணக் கிடந்த காளை
நும்மகன் கொல்லோ யானறி யேனே.

704. வாழிய துடிய வாழிய துடிய
என்மகன், ஆர்த்தெறிந் தன்னோ வெறிந்தார்த் தனனோ
ஆர்த்து மெறியா னெறிந்து மமரான்
கையது வேலே காலது கழலே
மெய்யது சினமே மேற்சென் றனனே
வேந்த ரெல்லாந் தன்னோக் கினரே
நோக்கி னோக்கான் முறுவலன் றாக்கித்

தழீஇந் தாமெனத் தண்ணுமை
கழித்தா னொள்வாள் வீழ்ந்தன களிறே.

705. வாதுவல் வயிறே வாதுவல் வயிறே
நோவே னத்தை நின்னீன் றனனே
பொருந்தா மன்ன ரருஞ்சம முருக்கி
அக்களத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க
புகர்முகக் குஞ்சர மெறிந்த வெஃகம்
அதன்முகத் தொழிய நீபோந் தனையே
அதனால், எம்மில் செய்யாப் பெரும்பழி செய்த
கல்லாக் காளையை யீன்ற வயிறே.

706. தருமமு மீதேயாந் தானமு மீதாங்
கருமமுங் காணுங்கா லீதாஞ்—செருமுனையிற்
கோள்வாண் மறவர் தலைதுமிப்ப வென்மகன்
வாள்வாய் முயங்கப் பெறின்.

ஆஞ்சிக்காஞ்சி

707. இன்ப முடம்புகொண் டெய்துவிர் காண்மினோ
அன்பி னுயிர்புரக்கு மாரணங்கு—தன்கணவ
னல்லாமை யுட்கொள்ளு மச்சம் பயந்ததே
புல்லார்வேன் மெய்சிதைத்த புண்.

பேய்க்காஞ்சி

708. புண்ணந்த ருற்றானைப் போற்றுந ரின்மையிற்
கண்ணனந்த ரில்லாப்பேய் காத்தனவே—யுண்ணு
முளையோரி யுட்க வுணர்வொடுசா யாத
இளையோன் கிடந்த விடத்து.

சூளுறவு

709. கருந்தடங்கண் மங்கையரை நோக்குற்ற கண்ணும்
பெருந்தடந் தோட்பிணித்த கையும்—பருந்தின்
வளைவாயிற் பெய்யேனேல் வந்திரந்தார் துன்பங்
களையாது மாற்றுகவென் கை.

பூசன்மயக்கம்.

710. இரவலர் வம்மி னெனவிசைத்த லன்றிப்
புரவலன் மாய்ந்துழியும் பொங்கும்—உரைமயங்க

வேற்கண் ணியரமுத வெம்பூசல் கேட்டடங்காத்
தோற்கண்ண போலுந் துடி.

பையுள்

(சுற்றத்தாரின்றி மனைவியர் தத்தங் கொழுநரைத் தழீஇ அழுதது)

711. மழைகூர் பானாட் கழைபிறங் கடுக்கத்துப்
புலிவழங் கதரிடைப் பாம்புதுங் கிறுவரை
இருள்புக்குத் துணிந்த வெண்குரவற் கல்வளை
ஒரு தனி வைகிய தனைத்தே பெருவளத்து
வேனின் மூதூர்ப் பூநாறு நறும்பகல்
எழுதுசுவர் மாடத்துக் கிளையுடை யொருசிறை
யவரின்று நிகழ்தரு முறவே யதனால்
அழுதுபனி கலுழ்ந்தவெங் கண்ணே யவ்வழி
நீர்நீந்து பாவை யசைவது நோக்கிச்
சேணிடை யகன்ற துயிலே யதுவினி
யவருடைக் கனவோ டிவ்வழி யொருநாள்
வாரா தாயினும் யாதாங் கொல்லோ
மெலிந்து மெலியுமென் யாக்கையிற்
கழிந்து கழியுமென் னாருயிர் நிலையே.

தபுதாரநிலை

712. கழல்சேர்ந்த தாள்விடலை காதலிமெய் தீண்டும்
அழல்சேர்ந்து தன்னெஞ் சயர்ந்தான்—குழல்சேர்ந்த
தாமந் தரியா தசையுந் தளிர்மேனி
ஈமந் தரிக்குமோ வென்று.

காடுவாழ்த்து.

713. உலகு பொதியுருவந் தன்னுருவ மாகப்
பலர்பரவத் தக்க பறந்தலைநன் காடு
புலவுங்கொ லென்போற் புலவுக் களத்தோ
டிகனெடுவே லானை யிழந்து.

கையறுநிலை

(உயர்ந்தோனொருவன் இறந்தநிலை)

714. தொடியுடைய தோண்மணந்தனன்
கடிகாவிற் பூச்சுடினன்
நறைகமழ் சாந்தநீவினன்

செற்றோரை வழிதேய்த்தனன்
நட்டோரை யுயர்வுகூறினன்
வலியரென வாய்மொழியலன்
மெலியரென மேற்செல்லன்
பிறரையொன் றிரப்பறியலன்
இரபோர்க்கு மறுப்பறியலன்
வருபடையை எதிர்கழறினன்
பெயர்படையைப் புறங்கண்டனன்
நெடுந்தெருவிற றேரோட்டினன்
கடும்பரிய மாகடாயினன்
உடல்சினத்த களிறார்ந்தனன்
தீந்தேறற் றசம்புதொலைச்சினன்
வானுவப்பப் பசிதீர்த்தனன்
மயக்குடைய மொழிவிடுத்தனன்
ஆங்குச்
செய்வகை யெல்லாஞ் செய்தன னாதலின்
இடுக வொன்றே சுடுக வொன்றோ
படுவழிப் படுகவிப் புகழ்வெய்யோன் றலையே.

715. தேரோன் மகன்பட்ட செங்களத்து ளிவ்வுடம்பிற்
நீராத பண்பிற் றிருமடந்தை—வாரா
உலகத் துடம்பிற் கொழிந்தனள் கொல்லோ
அலகற்ற கற்பி னவள்.

**பொதுவியல்
போந்தைமலைந்தாடியது.**

716. ஏழக மேற்கொண் டிளையோ னிகல்வென்றான்
வேழ மிவனேற வேந்துளவோ—ஏழுலகுந்
தாந்தயங்கு நாகந் தலைதயங்க வாடாமோ
போந்தையங் கண்ணி புனைந்து.

வேம்புமலைந்தாடியது.

717. குறும்பூழ்ப்போர் கையெறிந்து கொற்றம் பெறுதல்
இறும்பூதென் றியாமாடல் வேண்டா—செறுங்கோன்
குலமதிக்கு மாற்றியிற் கொற்றவன் வேம்பு
கலைமலையற் பாலதூஉ மன்று.

ஆர்மலைந்தாடியது.

718. ஆர்வேய்ந்த கோலத்தோ டாடுவர் பாடுவர்

போர்வேந்தர் பெற்றநாள் போன்றுவப்பர்—சீர்சால்
பறைகெழு வாரணப்போர் பண்டிகழ்ந்தோ ரின்று
சிறைகெழு வாரணப்போர் செய்து.

வேலன்வெறியாட்டு

719. அமரகத்துத் தன்னை மறந்தாடி யாங்குத்
தமரகத்துத் தன்மறந் தாடுங்—குமரன்முன்
கார்க்காடு நாறுங் களனிழைத்துக் காரிகையா
ரேர்க்காடுங் காளை யிவன்.

நெடுமொழிகூறல்.

720. தானால் விலங்காற் றனித்தாற் பிறன்வரைத்தால்
யானை யெறித விளிவரவால்—யானை
ஒருகை யுடைய தெறிவலோ யானும்
இருகை சுமந்துவாழ் வேன்.

வாள்வாய்த்துக்கவிழ்ந்த பிள்ளைநிலை.

721. ஆடும் பொழுதி னறுகயிற்றுப் பாவைபோல்
வீடுஞ் சிறுவன்றாய் மெய்ம்மகிழ்ந்தாள்—வீடுவோன்
வாள்வாயின் வீழ்ந்த மறவர்தந் தாயரே
கேளா வழதார் கிடந்து.

வருதார் தாங்கும் பிள்ளைநிலை

722. ஏற்றெரிந்தார் தார்தாங்கி வெல்வருகென் றேவினாள்
கூற்றினுந் தாயே கொடியளே போர்க்களிறு
காணா விளமையாற் கண்டிவனோ நின்றிலனேன்
மாணாருள் யார்பிழைப்பார் மற்று.

பிள்ளையாட்டு

723. வன்கண் மறமன்னன் வாண்மலைந்து மேம்பட்ட
புன்றலை யொள்வாட் புதவற்கண்—டன்புற்றுக்
காண்கெழு நாடு கொடுத்தார் கருதார்க்கு
வான்கெழு நாடு வர.

அரசர்புகழைக் காட்டுவாழ்வோர்க்குக் கூறியது

724. வீங்குசெலற் பருதி வெவ்வெயி லெறித்தலின்

நோங்க ணோக்கா தாங்கு நீபோய்
 அரசுகம் பூண்ட பின்னர் நினைலை
 முரசுடை வேந்தர் முகந்திரிந் தனரே
 அஃதான்று,
 உவவுமதி நோக்குநர் போலப் பாணரொடு
 வயிரியர் பொருநர்நின் பதிநோக் கினரே
 அதனால்,
 அதருங் கோடு முதலிய கூட்டுண்
 டிகலி னிசைமேளந் தோன்றித்
 தீதில வாகிய நீபெறு நாளே.

உன்னநிலை.

725. முன்னங் குழையவுங் கோடெலா மொய்தளிர்ன்.
 றுன்னங் குழையொலித் தோங்குவாய் மன்னரைக்
 கொன்று களங்கொள்ளுங் கொல்யானை வேந்தனை
 வென்றுகளங் கொள்ளுமேல் வேந்து.
726. பொன்னன்ன பூவிற் சிறிய விலைப்புன்கால்
 உன்னப் பகைவனெங் கோன்.

கழனிலைக்கூத்து.

727. மீளாது பெற்ற விறற்கழலோன் வாளாட்டின்
 வாளாடு கூத்திவந் தாடினாள்—வாளாட்டின்
 மண்ணாளு மன்னரே பெண்ணாவார் வன்மைக்குப்
 பெண்ணாடின யாதாம் பிற.

கூதிர்ப்பாசறை.

728. கவலை மறுகிற் கடுங்கண் மறவர்
 உவலைசெய் கூரை யொடுங்கத்—துவலைசெய்
 கூதிர் நலியவு முள்ளான் கொடித்தேரான்
 மூதின் மடவாண் முயக்கு.
729. வாடை நலிய வடிக்கண்ணாள் தோணசைஇ
 ஓடை மழகளிற்றா னுள்ளான்கொல்—கோடல்
 முகையோ டலமர முற்றெரிபோற் பொங்கிப்
 படையோடு பாசறையு ளான்.

நடுகற் காட்சி

730. தாழி கவிப்பத் தவஞ்செய்வார் மண்ணாக
வாழிய நோற்றனை மால்வரை—ஆழிசூழ்
மண்டில மாற்றா மறப்புகழோன் சீர்பொறிப்பக்
கண்டனெ னின்மாட்டோர் கல்.

731. கல்லாயு மெற்றெரிந்து காண்டற் கெளிவந்த
வல்லாண் விடலைக்கு வம்மினோ—வெல்புகழாற்
சீரியல் பாடல் சிதையாமல் யாம்பாடத்
தூரிய மெல்லாந் தொட.

கால்கோள்

732. வரையறை சூழ்கிடக்கை மாத்தாட் பெருங்கல்
வரையறை செய்யிய வம்மோ—வரையறை
வாராப் பெரும்புகழ் வல்வேல் விடலைக்கும்
ஓராற்றாற் செய்வ துடைத்து.

733. காப்புநூல் யாத்துக் கடிகமழ் நீராட்டிப்
பூப்பலி பெய்து புகைகொளீஇ—மீப்படர்ந்த
காளை நடுகற் சிறப்பயர்ந்து கால்கொண்மின்
நாளை வரக்கடவ நாள்.

நீர்ப்படை

734. வாளமர் வீழ்ந்த மறவோன்க வீர்த்தொழுக்கிற்
கேளி ரடையக் கிளர்ந்தெழுந்து நீள்விசுமபிற்
கார்ப்படுத்த வல்லேறு போலக் கழலோன்கல்
நீர்ப்படுத்தார் கண்ணீரி னின்று.

735. பல்லா பெயர்த்து நல்வழிப் படர்ந்தோன்
கல்சொரிந் தாட்டிய நீரே தொல்லை
வான்வழங்கு நீரினுந் தூய்தே யதனாற்
கண்ணீ ரருவியுங் கழீஇக்
தெண்ணீ ராடுமின் நீர்த்தமா மதுவே.

கல்நாட்டியது

736. சீர்த்த துகளிற்றாய்த் தெய்வச் சிறப்பெய்த
நீர்ப்படுத்த தற்கு நிலைகுறித்துப்—போர்க்களத்து
மன்னட்ட வென்றி மறவோன் பெயர்பொறித்துக்
கன்னட்டார் கல்கூழ் கடத்து.

நடுகல்லிற் பெயர்முதலிய பொறித்தது.

737. கைவினை மாக்கள் கலுழக்க ணோக்கிழந்துஞ்
செய்வினை வாய்ப்பவே செய்தமைத்தார்—மொய்ப்போர்
மறவர் பிணம்பிறக்கி வாள்வாய்த்து வீழ்ந்தோன்
பிறபெயர்சூழ் கன்மேற் பெரிது.

நடுகற்குச் சிறப்புப்படைத்தது.

738. அன்றுகொ ளாபெயர்த் தாரமரில் வீழ்ந்தோன்கற்
கின்றுகொள் பல்லா னினமெல்லாங்—குன்றாமற்
செய்ம்மினோ சீர்ப்பச் சிறப்பாகத் தீபங்கள்
வைம்மினோ பீடம் வகுத்து.
739. கோள்வாய்த்த சீயம்போற் கொற்றவர்தம் மாவெறிந்து
வாள்வாய்த்து வீழ்ந்த மறவேலாய்—நாள்வாய்த்
திடைகொள லின்றி யெழுத்துடைக் கல்வாய்
மடைகொளல் வேண்டு மகிழ்ந்து.

நடுகல்வாழ்த்து

740. ஆவாழ் குழக்கன்றுய் வித்துக் களத்தவிந்த
நீவாழ வாழிய நின்னடுகல்—ஓவாத
விற்கோட்ட நீண்டதோள் வேந்தன் பெயர்பொறித்த
பொற்கோட் டிமயமே போன்று.

வள்ளல்

741. தண்ணளிசேர்ந் தின்சொன் மருவுந் தகைமைத்தாய்
எண்ணிய வெப்பொருளு மெந்நாளும்—மண்ணுலகில்
வந்து நமக்களித்து வாழு முகிலொன்று
தந்ததான் முன்னைத் தவம்.

வள்ளல் வறுமை

742. கடைகொ லுலகியற்கை காலத்தின் நீங்கால்
அடைய வறிதாயிற் றன்றே—அடைவோர்க்
கருமை யுடைத்தன்றி யந்தேன் சுவைத்தாய்க்
கருமை விரவாக் கடல்.

அரசர்
கி.பி.

743. சேர்ந்த புறவி னிறைதன் றிருமேனி
ஈர்ந்திட் டுயர்துலைதா னேறினான்—நேர்ந்த
கொடைவீர மோமெய்ந் நிறைகுறையா வன்கட்
படைவீர மோசென்னி பண்பு.

இராமசரிதம்.
(இராமபிரான்கூற்று—பழைய இராமாயணம்)

744. வான்குணத் தெம்பிக்கு மண்ணின் பெருஞ்செல்வம்
யான்கொடுப்பேற் கெங்கோனு மீந்தளித்தான்—தேன்போய்க்
கரும்பேறு நன்னாட்டார் காவலன்றன் றேவி
பெரும்பேறு மற்றுண்டோ பேசு.

(பகைச்சேனை வரவை இராவணற்கு ஒற்றன் அறிவித்தது.)

745. ஐயிருப தோசனையு மாங்கோ ரிடமின்றிக்
கைபரந்த சேனைக் கடலொலிப்பத்—தையல்
வழிவந் திராமன் வடகரையா னென்றான்
விழிவந்து வேறாக மீட்டு.

(இராமபிரான் பெருமைபற்றிய கவிக்கூற்று).

746. மற்றிவனை மாலென் றறிந்தாலவ் வாளரக்கன்
பெற்றி கருதுவதென் பேதையர்காண்—மற்றிவன்றன்
கண்டான் கடைசிவத்தற் குண்டோ கடலிலங்கை
வண்டா ராக்கன் வலி.

பாதநம்பீ

747. கடலு மலையு நேர்படக் கிடந்த
மண்ணக வளாக நுண்வெயிற் றுகளினும்
நொய்தா லம்ம தானே யிஃதெவன்
குறித்தன னெடியோன் கொல்லோ மொய்தவ
வாங்குசிலை யிராமன் றம்பி யாங்கவன்
அடிபொறை யாற்றி னல்லது
முடிபொறை யாற்றலன் படிபொறை குறித்தே.

(ஏகவிருத்த ராமாயணம்)

748. தாதையார் சொலராமன் காடு போதல்
சார்ந்துளபொன் மானெனுமா ரீசன் சாதல்
சீதையார் பிரிவெருவை மரணம் பானு

சேயொடுநட் புக்கோடல் வாலி வீடல்
 ஓதநீர்க் கடற்பரப்பை யனுமன் றாண்டல்
 உயரிலங்கை நகரெரியால் வேவக் காண்டல்
 பாதகரா மரக்கரெலா மிறக்கத் தாக்கல்
 பாக்கியரா மாயணச்சீர்க் காதை யீதே.

பரசுராமனைக் காசிபன் வேட்பித்த பாட்டு

749. ஈன்ற வுலகளிப்ப வேதிலரைக் காட்டாது
 வாங்கியதா யொத்தானம் மாதவத்தோன்—ஈந்த
 மழுவா ணெடியோன் வயக்கஞ்சால் வென்றி
 வழுவாமற் காட்டிய வாறு.

பார்த்தனும் பாண்டியன்மகளும்

750. பூண்டாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமான்
 பாண்டியன் மடமகள் பணைமுலைச் சாந்தம்
 வேறு தொடங்கிய விசய னெஞ்சத்
 தாரழ லாற்றா,
 பொதியிற் சாந்த மெல்லாம் பொருதிரை
 முத்தினு முழங்கழற் செந்தீப்
 பொத்துவது போலும் புலம்புமுந் துறுத்தே

**பாரத சரிதம்
 (பார்த்தன் நிவாதகவசரை அழித்தது.)**

751. மண்ணகன்று தன்கிளையி னீங்கி வனம்புகுந்து
 பண்ணு தவமுயலும் பார்த்தன்றான்—விண்ணிறந்து
 மீதண்டர் கோன்குலையும் வெய்யோர் குலந்தொலைத்தான்
 கோதண்ட மேதுணையாக் கொண்டு.

(கன்னன் கவசகுண்டலங்கள் அளித்தது.)

752. இந்திரன் மைந்த னுயிர்வேட் டிரந்திரவி
 மைந்தனை வெல்வான் வரங்கொண்டான்—தந்தநாள்
 ஏந்திலைவேன் மைந்தனே யன்றி யிதற்குவந்த
 வேந்தனும் பெற்றான் மிசை.

(தன்மேம்பாட்டுரை.)

753. மலைதகர்ந்து போகாதோ வற்றாதோ பவ்வம்
 அலர்கதிரோன் வீழானோ வஞ்சி—நிலையனக்குப்

பார்வேந்த ராற்றுவரோ பாய்நீர்க் குருகுலத்தார்
போர்வேந்தே யான்முனிந்த போது.

(குருக்கள் தமக்குப் படைத்தலைவரை வகுத்தது)

754. கங்கை சிறுவனுங் காய்கதிரோன் செம்மலும்
இங்கிருவர் வேண்டா வெனவெண்ணிக்—கங்கை
சிறுவன் படைக்காவல் பூண்டான் செயிர்த்தார்
மறுவந்தார் தத்த மனம்.

(படையீட்டம்.)

755. கலிவர லூழியின் வாழ்க்கை கடிந்து
மலிபுகழ் வேண்டு மனத்தர்—ஒலிகடல்கூழ்
மண்ணகலம் வேண்டாது வான்வேண்டி யீண்டினார்
புண்ணகலாப் போர்க்களத்துப் போந்து.

(வேற்றொழில் வன்மை).

756. குன்று துகளாக்குங் கூர்ங்கணையான் வேலெறிந்
தன்று திருநெடுமா லாடினான்—என்றும்
பனிச்சென்று மூளாத பல்கதிரோன் சேயோ
டினிச்சென் றமர்பொரா யென்று.

(ஒருவன் தன்னை அவிப்பலி கொடுத்தது.)

757. எம்பியை வீட்டுத லெம்மனைக்கா யாண்படுதல்
வெம்பகன்முன் யான்விளைப்ப நென்றெழுந்தான்—தம்பி
புறவோரிற் பாணிப்பப் பொங்கெரிவாய் வீழ்ந்தான்
அறவோன் மறமிருந்த வாறு.

(வீமன்போர்.)

758. கடல்கிழிய வோடுங் கலம்போல வொன்னார்
உடல்கிழிய வொள்வாள் விதிர்த்து—மடல்கிழியும்
பைம்பொற்றார் மன்னர் படைநடுவே யோடிற்றே
செம்பொற்றண் டேந்தினான் றேர்.

(களிற்றெதிர்த்தோர் பெருமை.)

759. வானவர் போரிற் றானவர்க் கடந்த
மான வேந்தன் யானையிற் றனாஅது

பல்படை நெரிவ தொல்லான் வீமன்
 பிறக்கிடங் கொடானதன் முகத்தெறிந் தார்த்துத்
 தானெதிர் மலைந்த காலை யாங்கதன்
 கோடுழக் கிழிந்த மார்பொடு நிலஞ்சேர்ந்து
 போர்க்கோள் வளாகந் தேர்த்துக ளனைத்தினும்
 இடைகொள லின்றிப் புடைபெயர்ந்து புரண்டு
 வருந்தா வுள்ளமொடு பெயர்ந்தனன்
 பெருந்தகை யாண்மையொடு பெயர்த்தலோ வரிதே.

(களிற்றெடுபட்ட வேந்தனை அட்டவேந்தன் படையாளர் சூழ்ந்தாடியது.)

760.

நான்மருப் பில்லாக் கான்வில் யானை
 வீமன் வீழ்த்திய துடன்றெதிர்ந் தாங்கு
 மாமுது மதுரை மணிநிறப் பாகனோ
 டாடமர் தொலைத்த லாற்றான் றேரொடு
 மைத்துனன் பணியின் வலமுறை வந்து
 கைத்தலங் கதிர்முடி யேற்றி நின்றந்
 திறைஞ்சின னைவர்க் கிடையோ னதுகண்டு
 மறந்தீர் மன்னனு மிறைஞ்சித் தனாஅது
 வேழம் விலக்கி வினைமடிந் திருப்பச்
 சூர்மருங் கறுத்த நெடுவேன் போல
 மலைபுரை யானையுந் தலைவனுங் கவிழிய
 ஆளாகு களத்து வாள்பல வீசி
 யொன்னா மன்னரு மாடினர் துவன்றி
 யினா வின்ப மெய்திற்
 தன்னமர் கேளிநு முன்னார்த் தனரே.

(இருதானைத்தலைவருந் தம்மிற்பொருது வீழ்தல்.)

761.

ஆதி சான்ற மேதகு வேட்கையின்
 நாளுங் கோளு மயங்கிய ஞாட்பின்
 மதியமு ஞாயிறும் பொருவன போல
 ஒருத்தி வேட்கையி னுடன்வயிற் றிருவர்
 செருக்கூர் தண்டி னெருக்கின ரெனவும்
 அரவணி கொடியோற் கிளையோன் சிறுவனும்
 பெருவிறல் வீமற் கிளையோன் சிறுவனும்
 உடன்றமர் தொடங்கிய காலை யடங்கார்
 உட்கறுஞ் சீற்றத்துக் கைப்படை வழங்கி
 இழந்தவை கொடாஅர் கிடந்தன வாங்கித்
 தேர்மிசைத் தமிழர் தோன்றார் பார்மிசை
 நின்றுசுடர் நோக்கியு மொன்றுபடத் திருகியும்
 தும்பியடி பிணங்கு மண்ணிற் றோற்றமொடு

கொடிகொடி பிணங்கி வீழ்வன போல
ஒருவயின் வீழ்ந்தடு காலை
இருபெரு வேந்தரும் பெரிதுவந் தனரே.

(குருகுலவேந்தனைக் குறங்கறுத்தஞான்று சினந்த அச்சுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில்.)

762. மறங்கெழு வேந்தன் குறங்கறுத் திட்டபின்
அருமறை யாசா னொருமகன் வெகுண்டு
பாண்டவர் வேர்முதல் கீண்டெறி சீற்றமொ
டிரவூ ரறியாது துவரை வேந்தொடு
மாதூலன் றன்னை வாயிலி னிநீஇக்
காவல் பூட்டி யூர்புறக் காவயின்
ஐவகை வேந்தரொ டரும்பெறற் றம்பியைக்
கைவயிற் கொண்டு கரியோன் காத்தலிற்
றொக்குடம் பிரீஇத் துறக்க மெய்திய
தந்தையைத் தலையற வெறிந்தவ னிவனெனத்
துஞ்சிடத் தெழீஇக் ருஞ்சி பற்றி
வடாஅது பாஞ்சால னெடுமுதற் புதல்வனைக்
கழுத்தெழத் திருகிப் பறித்த காலைக்
கோயிற் கம்பலை யூர்முழு துணர்த்தலிற்
றம்பியர் மூவரு மைம்பான் மருகரும்
உடன்சமர் தொடங்கி யொருங்குகளத் தவிய
வாள்வாய்த்துப் பெயர்ந்த காலை யான்வினைக்
கின்னோ ரினிப்பிற ரில்லென வொராங்குத்
தன்முதற் றாதையொடு கோன்முத லமரர்
வியந்தனர் நயந்த விசும்பின்
இயன்றதலை யுலகமு மறிந்ததா லதுவே.

குந்திதேவி

763. காய்கதி ரோனுக்குக் கன்னனையின் றுங்கன்னி
யாகிப்பின் மூவரையு மீன்றளித்த—தோகை
தலைமைசேர் கற்பினாட் டான்வணங்கு முன்னாள்
மலையெடுத்துக் கார்காத்த மால்.

சீவகன்.

764. உருவள ரகவை பூமி யுயர்தவங் கருணை யூக்கம்
பொருவலி விசயம் வீரம் புண்ணிய மாதர் போகம்
பெருநிதி யொழுக்கஞ் சீலம் பிள்ளைகண் மானங் கல்வி
திருமுத லிவையீ ரெட்டுஞ் சீவக னொருவன் பெற்றான்.

**வத்தவர்கோ.
(வச்சத் தொள்ளாயிரம்).**

765. உன்னுயிரு மென்னுயிரு மொனென்ப தின்றறிந்தேன்
மன்னுபுகழ் வச்சத்தார் மன்னவா—உன்னுடைய
பொன்னாகத் தெங்கையர்தம் பொற்கைநகச் சின்னங்கண்
டென்னாகத் தேயெரிகை யால்.

766. கொங்கை கோங்கரும் பாக வங்கை
யணிநிறத் தாமரை யாக மணிநிறக்
கண்ணிணை குவளை யாக நுண்ணிழை
நுண்ணிடை வல்லி யாக நண்ணிய
முறுவன் முல்லை யாக விறுமாந்து
செவ்வாய் கொவ்வை யாகக் கைவிரற்
சீறடி தளிர்க ளாகச் சீறு
மாவஞர் தந்தவிம் மங்கை தன்னைக்
கரத்து மென்றெனக் கிரக்க மின்றி
ஓடரிக் கண்ணிஅயி யொளித்தீ ராயினுங்
காட்டுமி னென்று கைதொழு திறைஞ்சினன்
வாட்டிறற் றடக்கை வத்தவர் கோவே.

அவந்தியர்கோ.

767. கடுங்கை வயலுமுவர் காலைத் தடிய
மடங்கி யரியுண்ட நீலந்—தடஞ்சோரா
நீளரிமேற் கண்படுக்கு நீணி ரவந்தியார்
கோளரியே றிவ்விருந்த கோ.

தமிழ்வேந்தர்

768. வில்லுடையான் வானவன் வீயாத் தமிழுடையான்
பல்வேற் கடற்றானைப் பாண்டியன்—சொல்லிகவா
இல்லுடையான் பாலை யிளஞ்சாத்தன் வேட்டனே
நெல்லுடையா னீர்நாட்டார் கோ.

**சேரன்
(பல்தேவராகக்கூறியது).**

769. இந்திர னென்னி னிரண்டேக ணேறுர்ந்த
அந்தரத்தா னென்னிற் பிறையில்லை—அந்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகனொன்றே கோதையை
ஆழியா னென்றுணரற் பாற்று.

770. ஏற்றுார்தி யானு மிகல்வெம்போர் வானவனும்
ஆற்றலு மாள்வினையு மொத்தொன்றி னொவ்வாரோ
கூற்றக் கணிச்சியோன் கண்மூன் றிரண்டேயாம்
ஆற்றல்சால் வானவன் கண்.

771. வஞ்சியே னென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானுமவன்
வஞ்சியோ னென்பதனால் வாய்நேர்ந்தேன்—வஞ்சியான்
வஞ்சியேன் வஞ்சியே னென்றுரைத்தும் வஞ்சித்தான்
வஞ்சியாய் வஞ்சியார் கோ.

(*மூப்பேட்டுச் செய்யுள்).

772. கல்வினைக் கதிர்மணிக் கவண்பெய்து கானவர்
கொல்லையிற் களிநெறி வெற்பே யாதே
கொல்லையுட் களிநெறி வெற்பணிவ் வியனாட்டார்
பல்புகழ் வானவன் றானே யாதே
பல்புகழ் வானவன் றான்சேரா மன்னர்க்கு
நல்ல படாஅ பறையே யாதே.

(குறிலொழுகலேந்திசைவண்ணம்).

773. வரையென மாடங்க ளோங்குறு வீதியின் வஞ்சிமன்னவன்
புரைபுரை நின்றலர் பூந்தொடையற் பொறையன்றா னருளானேற்
கரையெனக் காலையுங் காண்பரிய கடல்போலுங் கவ்வையும்
அரையின மேகலை யோடவோடு மிவளாவி யாற்றாதே

774. எருத்துமே னோக்குறின் வாழலே மென்னுங்
கருத்திற்கை கூப்பிப் பழகி—யெருத்திறைஞ்சிக்
கால்வண்ண மல்லாற் கடுமான்றேர்க் கோதையை
மேல்வண்ணங் கண்டறியாள் வேந்து.

சோழன்
கரிகாலன்

775. முச்சக் கரமு மளப்பதற்கு நீட்டியகால்
இச்சக் காமே யளந்ததாற்—செய்ச்செய்
அரிகான்மேற் றேன்றொடுக்கு மாய்புனனீர் நாடன்
கரிகாலன் காணெருப் புற்று.

776. அரிமா சமந்த வமளிமே லானைத்
திருமா வளவனைத் தேறேன்—திருமார்பின்

மானமா லென்றெ தொழுதேன் தொழுதகைப்
போனவா பெய்த வளை.

777. கச்சி வளைக்கைச்சி காமக்கோட் டங்காவல்
மெச்சி யினிதிருக்கு மெய்ச்சாத்தன்—கைச்செண்டு
கம்பக் களிற்றுக் கரிகாற் பெருவளத்தான்
செம்பொற் கிரிதிரித்த செண்டு.

778. தொக்க கலியின்மூ வாயிரத்துத் தொண்ணூற்றில்
மிக்க கரிகால வேந்தனுந்தான்—பக்கம்
அலைக்கும் புகழ்ப்பொன்னி யாறுகரை கண்டான்
மலைக்கும் புயத்தானும் வந்து.

779. அஞ்சின் முடிகவித் தைம்பத்து மூன்றளவிற்
கஞ்சிகா வேரிக் கரைகண்டு—தஞ்சையிலே
எண்பத்து மூன்றளவு மீண்[ட விருந்தே]தான்
விண்புக்கான் றண்புகார் வேந்து.

மெய்க்கீர்த்திகள் இராசகேசரி இராசராசன்

780. திருமகள் போலப் பெருநிலந் செல்வியுந்
தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக்
காந்தனூர்ச் சாலைக் கலமறுத் தருளி
வேங்கை நாடுங் கங்க பாடியும்
தடிகை பாடியும் நுளம்ப பாடியும்
குடமலை நாடுங் கொல்லமுங் கலிங்கமும்
முரட்டொழிற் சிங்கள ரீழமண் டலமும்
இரட்ட பாடி யேழரை யிலக்கமும்
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீரா யிரமுந்
திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்
னெழில்வள ரூழியு ளெல்லா யாண்டுந்
தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேசுகொள் கோராச கேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீராசராச தேவர்க்கு யாண்டு—

அருண்மொழி (இராசராசன்)

781. அருமொழிதல் கோயி லடலாசர் மிண்டித்
திரும[குடக்]கொடிக டேய்த்த—பருமணிகள்
ஓதத் தமுதனைய வொண்ணுதலார் மென்மலராம்
பாதத்தி னூன்றும் பரல்.

782.

திருமன்னி வளர விருநில மடந்தையும்
 போர்ச்சயப் பாவையுஞ் சீர்த்தனிச் செல்வியுந்
 தன்பெருந் தேவிய ராகி யின்புற
 நெடிதிய லூழியு நிடைதுறை நாடும்
 தொடர்வன வேலிப் படர்வன வாகியும்
 கள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் பாக்கையும்
 நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் கடக்கமும்
 பொருகட லீழத் தரசர்த மூடியும்
 ஆங்கவர் தேவிய ரோங்கெழின் மூடியும்
 முன்னவர் பக்கற் றென்னவர் வைத்த
 சுந்தர முடியு மிந்திர னாரமும்
 தெண்டிரை யீழ மண்டல முழுவதும்
 எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் சூடும்
 குலதன மாகிய பலர்புகழ் முடியும்
 செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
 தொல்பெருங் காவற் பல்பழந் தீவும்
 செருவிற் சினவி யிருபத் தொருகால்
 அரசுகளை கட்ட பரசு ராமன்
 மேவருஞ் சாந்திமத் தீவரண் கருதி
 இருத்திய செம்பொற் றிருத்தகு முடியும்
 பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதுகிட்
 டொளித்தசய சிங்க னளப்பரும் புகழொடு
 பீடிய லிரட்ட பாடி யேழரை
 யிலக்கமு நவநிதிக் குலப்பெரு மலைகளும்
 விக்கிரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமு
 முதிர்பட வல்லை மதுரை மண்டலமும்
 காமிடை வளைஇய நாமணைக் கோணையும்
 வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்
 பாசடைப் பழன மாசுணி தேசமும்
 அயர்வில்வண் கீர்த்தி யாதிநக ரகவையிற்
 சந்திரன் றொல்குலத் திந்திரா ரதனை
 விளையமர்க் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
 பலதனத் தொடுநிறை குலதனக் குவையும்
 கிட்டருஞ் செறிமிளை யொட்ட விஷயமும்
 பூசுரர் சேருநற் கோசல நாடும்
 தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
 வண்டுறை சோலைத் தண்ட புத்தியும்
 இரண சூரனை முரணறத் தாக்கித்
 திக்கணை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்

கோவிந்த சந்தன் மாவிழிந் தோடத்
 தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
 தொடுகழற் சங்கு வொட்டல்மகி பாலனை
 வெஞ்சமர் வளாகத் தஞ்சுவித் தருளி
 ஒண்டிறல் யானையும் பெண்டிர்பண் டாரமும்
 நித்தில நெடுங்கட லுத்திர லாடமும்
 வெறிமலர்த் தீர்த்தத் தெறிபுனற் கங்கையும்
 அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்திச்
 சங்கிராம விசையோத் துங்க வர்ம
 னாகிய கடாரத் தரசனை வாகையம்
 பொருகடல் கும்பக் கரியொடு மகப்படுத்
 துரிமையிற் பிறக்கிய பருநிதிப் பிறக்கமும்
 ஆர்த்தவ னகநகர்ப் போர்த்தொழில் வாசலில்
 விச்சா திரத்தோ ரணமு மொய்த்தொளி
 புனைமணிப் புதவமுங் கனமணிக் கதவமும்
 நிறைசீர் விசயமுந் துறைநீர்ப் பண்ணையும்
 வன்மலை யூரெயிற் றொன்மலை யூரும்
 ஆழ்கட லகழ்சூழ் மாயிரு டிங்கமும்
 கலங்கா வல்வினை யிலங்கா சோகமும்
 கோப்புறு நிறைபுனல் மாப்பு பாளமும்
 காவலம் புரிசை மேவிலிம் பங்கமும்
 விளைப்பந் தூருடை வளைப்பந் தூரும்
 கலைத்தக் கோர்புகழ் தலைத்தக் கோலமும்
 தீதமர் பல்விளை மாதமா லிங்கமும்
 கலாமுதிர் கடுந்திற விலாமுரீ தேசமும்
 தேனக்க வார்பொழில் மாநக்க வாரமும்
 தொடுகடற் காவற் கடுமுரட் கடாரமும்
 மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மரான
 உடையார் ஸ்ரீராசேந்திர சோழதேவர்க்கு யாண்டு.

இராசகேசரிவர்மன்—இராசாதிராசன்

783. திங்களேர் தருதன் றொங்கல்வென் குடைக்கீழ்
 நிலமக ணிலவ மலர்மகட் புணர்ந்து
 செங்கோ லோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து
 தன்சிறிய தாதை யுந்திருத் தமையனுங்
 குறிகொடன் னிளங்கோக் களைபு நெறியுணர்
 தன்றிருப் புதல்வர் தம்மையுந் துன்றெழில்
 வானவன் வில்லவன் மீனவன் கங்க
 னிலங்கையர்க் கிறைவன் பொலங்கழற் பல்லவன்
 கன்னகுச் சியர்கா வலனெனப் பொன்னணி
 சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டிப் படர்புக

ழாங்கவர்க் கவர்நா டருளிப் பாங்குற
 மன்னுபல் லூழியுட் டென்னவர் மூவருள்
 மானா பாணன் பொன்முடி யானாப்
 பருமணிப் பசுந்தலை பொருகளத் தரிந்து
 வாரல வியகழல் வீரகே ரளனை
 முனைவயிற் பிடித்துத் தனது வாரணக்
 கதக்க ளிற்றினா லுதைப்பித் தருளி
 அந்தமில் பெரும்புகழ்ச் சுந்தர பாண்டியன்
 கொற்றவெண் குடையுங் கற்றைவெண் கவரியும்
 சிங்கா தனமும் வெங்களத் திழந்துதன்
 முடிவிழத் தலைவிரித் தடிதளர்ந் தோடத்
 தொல்லை முல்லையூர்த் துரத்தி யொல்கலில்
 வேணாட் டரசைச் சேணாட் டொதுக்கி
 மேவுபுக ழிராமகுட மூவர்கெட முனிந்து
 மிடல்கெழு வில்லவன் குடர்மடிக் கொண்டுதன்
 நாடுவிட் டோடிக் காடுபுக் கொளிப்ப
 வஞ்சியம் புதுமலர் மலைந்தாங் கெஞ்சலில்
 வேலைகெழு காந்தளூர்ச் சாலை கலமறுத்
 தாகவ மல்லனு மஞ்ச கேதுவுந்
 தாங்கரும் படையா லாங்கவன் சேனையுட்
 கண்டப் பயனும் கங்கா தரனும்
 வண்டமர் களிற்றொடு மடியத் திண்டிறல்
 விருதர் விக்கியும் விசயா தித்தனுங்
 கருமுரட் சாங்க மய்யனு முதலினர்
 சமர பீருவொத் துடைய விரிசுடர்ப்
 பொன்னோ டைக்கரி புரவிபெ பாடும் பிடித்துத்
 தன்னா டையிற் சயங்கொண் டொன்னார்
 கொள்ளிப் பாக்கை யுள்ளெரி மடுப்பித்
 தொருதனித் தண்டாற் பொருகட லிலங்கையர்
 கோமான் விக்கிரம பாகுவின் மகுடமும்
 முன்றனக் குடைந்த தென்றமிழ் மண்டல
 முழுவ தும்மிழந் தெழுகட லீழம்
 புக்கவிலங் கேச னாகிய விக்கிரம
 பாண்டியன் பருமணி மகுடமும் காண்டகு
 தன்ன வாக்கித்தன் கன்னகுச் சியினும்
 ஆர்கலி யீழஞ் சீரிதென் றெண்ணி
 உளங்கொளந் நாடுதன் னுறவொடும் புகுந்து
 விளங்குமுடி கவித்த வீரசல மேகன்
 போர்களத் தஞ்சித்தன் கார்க்களி றிழிந்து
 கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன்
 றவ்வையைப் பிடித்துத் தாயைமுக் கரிய
 ஆங்கவ மானம் நீங்குதற் காக

மீட்டும் வந்து வாட்டொழில் புரிந்து
 வெங்களத் துலந்தவச் சிங்களத் தரசன்
 பொன்னணி முடியுங் கன்னரன் வழிவந்
 துரைகொ ளீழத் தரசனா கியசீ
 வல்லவ மதன ராசன் மெல்லொளித்
 தடமணி முடியுங் கொண்டு வடபுலத்
 திருகா லாவதும் பொருபடை நடாத்திக்
 கண்டரன் தினகரன் நாரணன் கணவதி
 வண்டலர் தெரியன் மதுசூ தனனென்
 றெனைப்பல வரைசரை முனைவயிற் றுரத்தி
 வம்பலர் தருபொழிற் கம்பிலி நகருட்
 சளுக்கியர் மாளிகை தகர்ப்பித் திளக்கமில்
 வில்லவர் மீனவர் வேள்குலச் சளுக்கியர்
 வல்லவர் கௌசலர் வங்கணர் கொங்கணர்
 சிந்தூர ரையணர் சிங்களர் பங்களர்
 அந்திரா முதலிய வரைசரிடு திறைகளும்
 ஆயிலொன் றவனியுட் கூறுகொள் பொருள்களும்
 உகந்துநான் மறையவர் முகந்துகொளக் கொடுத்து
 விசுவலோ கத்தும் விளங்கமனு நெறிநின்
 றசுவமே தஞ்செய் தரைசவீற றிருந்த
 சயங்கொண்ட சோழ னுயர்ந்த பெரும்புகழ்க்
 கோவிராச சேகரி வர்மரான
 உடையார் ஸ்ரீராசாதிராச தேவர்க்கு யாண்டு:—

பரகேசரி வீரராசேந்திரதேவன்

784.

திருமாது புலியெனும் பெருமாத ரிவர்தன்
 மாதே லியர்க ளாக மீதொளிர்
 வெண்குடை யுயர்த்துத் திண்கலி பெயர்த்துத்தன்
 சிறிய தாதை யாகிய வெறுழ்வலிக்
 கங்கை கொண்ட சோழனைப் பொங்கில்
 இருமுடிச் சோழ னென்றும் பொருமுரட்
 டன்றிருத் தம்பியர் தம்முள் வென்றிகொள்
 மும்முடிச் சோழனைத் தெம்முனை யடுதிறற்
 சோழ பாண்டிய னென்றுங் கோழிமன்
 றொடுகழல் வீர சோழனைப் படிபுகழ்
 கரிகால சோழ னென்றும் பொருதொழில்
 வாள்வலித் தடக்கை மதுராந் தகனைச்
 சோழ கங்க னென்றுந் தோள்வலி
 மேவிகல் பராந்தக தேவனைச் சோழ
 வயோத்திய ராச னென்றும்
 இருதயத் தன்பொடு கருது காதலருள்

இத்த லம்புக ழிராசேந்திர சோழனை
 உத்தம சோழ னென்றுந் தொத்தணி
 முகையவி ழலங்கன் முடிகொண்ட சோழனை
 இகல்விச யாலய னென்றும் புகர்முகத்
 தேமுயர் களிற்றுச் சோழகே ரளனை
 வார்சிலைச் சோழ கேரள னென்றும்
 திண்டிறற் கடாரங் கொண்ட சோழனைத்
 தினகரன் குலத்துச் சிறப்பமர் சோழ
 சனக ராச னென்றுங் கனைகடற்
 படிகொண்ட பல்புகழ் முடிகொண்ட சோழனைச்
 சுந்தர சோழ னென்றுஞ் செந்தமிழ்ப்
 பிடிக்களிற் றிரட்ட பாடி கொண்ட
 சோழனைத் தொல்புவி யாளுடைச் சோழ
 கன்னகுச் சியராச னென்றும் பின்னுந்தன்
 காதலார் காதலர் தம்முன் மேதகு
 கதிராங் கனைகழல் மதுராந் தகனை
 வெல்படைச் சோழ வல்லப னென்றும்
 மானச் சிலைக்கையோ ரானைச்சே வசனை
 நிருபேந்திர சோழ னென்றும் பருமணிச்
 சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டிப் படிமிசை
 நிகழு நாளினு ளிகல்வேட் டெழுந்துசென்
 றொண்டிற லிரட்ட மண்டல மெய்தி
 நதிகளும் நாடும் பதிகளு மநேகம்
 அழித்தனன் வளவனெனு மொழிப்பொருள் கேட்டு
 வேகவெஞ் சளுக்கி யாகவ மல்லன்
 பரிபவ மெனக்கிதென் றெரிவிழித் தெழுந்து
 செப்பருந் திறத்த கொப்பத் தகவையிற்
 சென்றேதி ரேன்றமர் தொடங்கிய பொழுதவன்
 செஞ்சர மாரிதன் குஞ்சர முகத்தினுந்
 தன்றிருத் துடையினுங் குன்றுறழ் புயத்தினுந்
 தைக்க வந்தன் னுடன்களி றேறிய
 தொடுகழல் வீரர்கள் மடியவும் வகையா
 லொருதனி யநேகம் பொருபடை வழங்கியம்
 மொய்ப்பமர் சளுக்கி தம்பிசய சிங்கனு
 போர்ப்புல கேசியுந் தார்த்தச பன்மனு
 மானமன் னவரின்மண் டலியசோ கையனும்
 ஆனவண் புகழா மாரைமனுந் தேனிவர்
 மட்டவி ழலங்கல்மொட் டையனுந் திண்டிறல்
 நன்னி நுளம்பனு மெனுமிமவர் முதலினர்
 எண்ணிலி யரைசரை விண்ணகத் தேற்றி
 வன்னிய ரேவனும் வயப்படைத் துத்தனுங்
 கொன்னவில் படைக்குண்ட மய்யனு மென்றின

வெஞ்சின வரைசரோ டஞ்சித் சளுக்கி
 குலகுல குலைந்து தலைமயிர் விரித்து
 வெந்நுற் றொளித்துப் பின்னுற நோக்கிக்
 கால்பரிந் தோடி மேல்கடற் பாயத்
 துரத்திய பொழுதச் செருக்களத் தவன்விடு
 சத்துருபயங் கரன்கர பத்திரன் மூல
 பத்திர சாதி பகட்டரை சநேகமும்
 எட்டுநிரை பரிகளு மொட்டக நிரைகளும்
 வராகவெல் கொடிமுத விராசபரிச சின்னமும்
 ஒப்பில்சத்தி யவ்வைசாங் கப்பையென் றிவர்முதல்
 தேவியர் குழாமும் பாவைய ரீட்டமு
 மிணையன பிறவு முனைவயிற கொண்டு
 விசையாபி டோம் செய்துதென் றிசைவயிற்
 போர்ப்படை நடாத்திக் கார்க்கட லிலங்கையில்
 விறற்படைக் கலிங்கர்மன் வீரசலா மேகனைக்
 கடகளிற் றொடுபடக் கதிர்முடி கடிவித்
 திலங்கையர்க் கிறைவன் மானா பரணன்
 காதல ரிருவரைக் களத்திடைப் பிடித்து
 மாப்பெரும்புகழ் மிகவளர்த்த கோப்பரகேரி வர்மரான
 உடையார் ஸ்ரீவீரராசேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

இராசகேசரி இராசமகேந்திரதேவன்

785. திருமகள் விளங்க விருநில மடந்தையை
 ஒருகுடை நிழற்கீ ழினிதுறப் புணர்ந்து
 தருமநெறி நிற்ப மனுநெறி நடாத்திய
 கோவிராச கேசரி வர்ம ரான
 உடையார் ஸ்ரீராசமகேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

வீரராசேந்திர தேவன்

786. திருவளர் திரள்புயத் திருநில வலயந்
 தன்மணிப் பூணெனத் தயங்கப் பன்மணிக்
 கொற்றவெண் குடைநிழற் குவலயத் துயிர்களைப்
 பெற்ற தாயினும் பேணி மற்றுள
 அறைகழ லரையர்தன் னடிநிழ லொதுங்க
 உறைபிலத் துடைகலி யொதுங்க முறைசெய்து
 விரைமலர்த் தெரியல் விக்கலன் றன்னொடு
 வரிசிலைத் தடக்கை மாசா மந்தரைக்
 கங்க பாடிக் களத்திடை நின்றுந்
 துங்கபத் திரைபுகத் துரத்தி யங்கவர்
 வேங்கைநன் னாட்டிடை மீட்டுமவர் விட்ட

தாங்கரும் பெருவலித் தண்டுகெடத் தாக்கி
 மாதண்ட நாயகன் சாமுண்ட ராயனைச்
 செற்றவன் சிரத்தினை யறுத்து மற்றாவ
 னொருமக ளாகிய விருகையன் றேவி
 நாகவை யென்னுந் தோகையஞ் சாயலை
 முகத்தொடு மூக்குவே றாக்கிப் பகைத்தெதிர்
 மூன்றாம் விசையினு மேன்றெதிர் பொருது
 பரிபவந் தீர்வெனெனக் கருதிப் பொருபுனர்
 கூடல சங்கமத் தாகவ மல்லன்
 மக்க ளாகிய விக்கலன் சிங்கண
 னென்றிவர் தம்மொடு மெண்ணில்சா மந்தாஓ
 வென்றடு தூசிமுனை விட்டுத் தன்றுணை
 மன்னருந் தானும் பின்னடுத் திருந்து
 வடகட லென்ன வகுத்தவத் தானையைக்
 கடகளி றொன்றாற் கலக்கி யடல்பரிக்
 கோசலைச் சிங்கனைக் கொடிபட முன்னர்த்
 தூசிவெங் களிற்றொடுந் துணித்துக் கேசவ
 தண்ட நாயகன் தார்க்கேத் தரையன்
 திண்டிறல் மாரயன் சினப்போத் தரைய
 ணிரேச்சய னிகல்செய்பொற் கோதைமு வத்தியென்
 றார்த்தடு துப்பி லநேகசா மந்தரைச்
 சின்ன பின்னஞ் செய்து பின்னை
 முதலி யான மதுவண னோட
 விரித்த தலையொடு விக்கல னோடச்
 செருத்தொழி லழிந்து சிங்கண னோட
 அண்ணன் முதலிய ரனைவரு மமர்போர்ப்
 பண்ணிய பகடிழிந் தோட நண்ணிய
 ஆகவ மல்லனு மவர்க்குமுன் னோட
 வேகவெங் களிற்றினை விலக்கி வாகைகொண்
 டங்கவர் தாரமு மவர்குல தனமுஞ்
 சங்குந் தொங்கலுந் தாரையும் பெரியும்
 வெண்சா மரையு மேக டம்பமும்
 சுகரக் கொடியும் மகாதோ ரணமும்
 புட்பகப் பிடியும் பொருகளித் நீட்டமும்
 பாய்பரித் தொகையொடும் பறித்துச் சேயொளி
 வீரசிங் காதனம் பார்தொழ வேறி
 எழிறர வுலக முழுதுடை யாளொடும்
 விசயமணி மகுட மேய்ந்தே யெழில்கொள்
 தத்துமாப் புரவிப் பொத்தப்பி வேந்தனை
 வாரணை வன்கழற் கேரளன் றன்னைச்
 சனநா தன்றன் றம்பியைப் போர்களத்
 தலங்கல்கூழ் பசுந்தலை யரிந்து பொலங்கழற்

றென்னனைச் சிரீவல் லவன்மகன் சிறுவன்
 மின்னவில் மணிமுடி வீரகே சரியை
 மதவரை யொன்றா லுதைப்பித் துதகையிற்
 கேரளர்தங் குலசெங் கீரை யோடும்
 வேரறப் பறிந்தோடி மேல்கடல் வீழ
 வாரண மருகுளி செலுத்தி வாரியி
 லெண்ணருங் களிற்றின மிரட்டரிற் கவர்ந்த
 கண்ணியற் களிற்றொடுங் கட்டிப் பண்ணுப்
 பிட்யொடு மாங்கவர் விடுதிறை கொண்டுமீண்டு
 கொண்டாற் றுறவிற் குறித்தவெம் போரிற்
 றண்ட நாயகர் தம்மிற் றிண்டிறல்
 மல்லியண் ணனையு மஞ்சிப்ப யனையும்
 பில்குமதக் களிற்றுப் பிரமதே வனையுந்
 தண்டா ரசோகையன் றன்னையு மொண்டிறற்
 சத்ஹியண் ணனையுஞ் சந்திவிக் கிரகப்
 பத்தி யண்ணன் றன்னையு மத்தகு
 தேமரு தெரியல் வீமயன் றன்னையு
 மாமதி வங்கா ரசனையும் நாமவேற்
 கங்கனை நுளம்பனைக் காடவர் கோனை
 மங்குமத யானை வைதும்ப ராயனை
 யிருந்தலை யரிந்து பெரும்புனற் றனாது
 கங்கை மாநகர் புகுந்தபின்? றிங்களின்
 வழிவரு சளுக்கி பழியொடு வாழ்வதிற்
 சாவது சால நன்றென் றேவ
 முற்றிய சிந்தைய னாகி முன்னம்
 புதல்வருந் தானு முதுகிட் டுடைந்த
 கூடலே களமெனக் குறித்தக் கூடலில்
 வாரா தஞ்சினர் மன்ன ரல்லர்
 போர்ப்பெ ரும்பழிப் புரட்ட ராகவென்
 றியாவரு மறிய வெழுதிய பதிக
 மேலரு மோலை விடையொடுங் கொடுத்தல்
 விரட்ட பாடிப் புரட்டர்க ளனைவருங்
 கங்கா கேத்தனை யேவ வங்கவன்
 வந்தடி வணங்கி வாசக முணர்த்தலும்
 சிந்தையு முகமுந் திருப்புய மிரண்டு
 மேந்தெழி லுகவையொ டிருமடங்கு பொலியப்
 போந்தப் போர்க்களம் புகுந்து காந்தையில்
 வல்லவர் கோனை வரவு காணாது
 சொல்லிய நாளின் மேலுமோர் திங்கள்
 பார்த்தி ருந்த பின்னைப் பேர்த்தவன்
 கால்கெட வோடி மேல்கட லொளித்தலுந்
 தேவ நாதனுஞ் சித்தியுங் கேசியு

மூவருந் தனித்தனி முதுகிடப் பாவரு
 மிரட்ட பாடி யேழரை யிலக்கமு
 முரட்டொழி வடக்கி முழங்கெரி யூட்டி
 வெங்கதிப் புலியேறு வியந்துவிளை யாடத்
 துங்கபத் திரைக்கரைச் செயபத் திரத்தூண்
 நானிலம் பரச நாட்டி மேனாள்
 வந்த புரட்டனை வல்லவ னாக்கிச்
 சுந்தர கண்டிகை கட்டிப்
 புரசை யானைப் புகைக்கையிற் பிழைத்திவ்
 வுலக மறிய வோடிய பரிசொரு
 பலகையிற் பழுதற வெழுதிய பின்னை
 சார்த்தின வறையுஞ் சளுக்கி பதம்பெற்ற
 பூத்தின? மார்வொடும் பூட்டிப் பேர்த்துந்
 தான்கைக் கொண்ட வேங்கைநன் னாடு
 மீட்டுக் கொண்டலான் மீள்கிலங் கேட்டுநீ
 வல்ல னாகில் வந்துகாக் கென்று
 சொல்லி யெடுத்தவத் தானை விசைய
 வாயையொ டடுத்தபே ராற்றிற் றடுத்த
 சனநா தனையுந் தண்டநா யகனாம்
 இனமார் கடகளிற் றிராசமாய் யனையு
 முதப்பர சனையு முதலாக வுடைய
 அப்பெருஞ் சேனையை யடலியிற் பாய்ச்சிக்
 கோதா விரியிற் றன்போ தகநீ
 ருண்ணக் கலிங்க முங்கடந் தப்பாற்
 சக்கரக் கோட்டத் தப்புறத் தளவு
 மேவருந் தானைத் தாவடி செலுத்தி
 வேங்கைநாடு மீட்டுக் கொண்டதன் பூங்கழற்
 கடைக்கலம் புகுந்த படைக்கலத் தடக்கை
 விசையா தித்தற் கருளி விசைகொடு
 மீண்டுவிட் டருளி யிகலிடை பூண்டசயத்
 திருவொடுங் கங்கா புரிபுகுந் தருளி
 அங்கே ராசாதி ராச ராச
 னெனத்தராதிபரா.
 படியில் மன்னவ ரடிதொழு தேத்த
 வின்மணிப் பீடத் திருந்து வேங்கைநன்
 னாட்டினிற்கொண்ட
 இருநிதிப் பிறக்கம் வரிசையிற் காட்டி
 ஆழியு நிகளமு மகற்றி யாங்கவர்
 வாழிய விரத மாற்றிப் பூழிமஞ்
 செய்துவரம் பாகச் செங்கோல் செலுத்தி
 மேதினி விளக்கி மீதுயர் வீரத்
 தனிக்கொடி தியாகக் கொடியொடு

மேற்பவர் வருகென்று நிற்பப் போர்த்தொழில்
உரிமையி லெய்தி யரசவீற் றிருந்து
மேவரு மனுநெறி விளக்கிய கோவிராச கேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீவீரராசேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு:—

அதிராசேந்திரதேவன்

787. திங்களேர் மலர்ந்து வெண்குடை மண்டில
மன்னுயிர் தோறு மின்னருள் சுரந்து
நிறைநிழல் பரப்பி நிற்ப முறையிற்
செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்லத் தங்கள்
குலமுதற் பரிதியின் வலிசேர் புவனிக்கும்
ஒற்றை யாழி யுலாவ நற்றவத்
திருமலர்ச் செல்லிய முருநிலப் பாவையும்
கீர்த்தியங் கிள்ளையும் போர்த்தனிப் பூவையும்
வதுவையிற் புணர்ந்து பொதுமை துறந்து
உரிமைத் தேவிய ராக மரபினிற்
சுடர்மணி மகுடஞ் சூடி நெடுநில
மன்னவர் முறைமுறை தன்னடி வணங்க
வீரமுந் தியாகமு மாரமெனப் புனைந்து
வீரசிம் மாசனத்து உலகமுமுதுடையாரொடும் வீற்றிருந்தருளிய
மாப்புக்ழ் மனுவுடன் வளர்த்த கோப்பரகேசரி வன்மரான
உடையார் ஸ்ரீ அதிராசேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு:—

(கூடற்சங்கமத்துப்போர்.)

788. மின்னார் வடிவேற்கை வீரரா சேந்திரன்றன்
பொன்னார் பதயுகளம் போற்றாது கன்னாடர்
புண்கூ டலசங்க மத்தினொடும் போருடைந்தார்
மண்கூ டலசங்க மத்து.

789. விண்கூ டலசங்க மத்துடைந்த வேல்வடுகர்
எண்கூ டலறு மிருங்கானிற்—கண்கூடப்
பண்ணினான் றன்னுடைய பாதம் பணியாமைக்
கெண்ணினார் சேரு மிடம்.

790. வீரத்தால் விண்ணாதல் மெய்த்தவத்தால் வீடாதல்
ஆரத்தா லாள்வதெவர் தாதேற்றா (?)—சீரொத்த
மின்னார் படைத்தடக்கை வீரரா சேந்திரனுக்
கொன்னாராய வாழ்வ துறின்.

(கொப்பத்துப்போர்.)

791. தற்றுற் றன்றுவெம் போர்செய்த
 விற்கைப் பன்மன்முன் போடவொர்
 தத்திற் றுன்றுவன் பாய்பரி
 யுய்த்துத் தன்மெய்கொண் டோடிய
 வெற்றிச் செம்பியன் பார்புகழ்
 கொற்கைக் கண்டன்வன் பாரதம்
 வெற்புக் கொண்டுதிண் போர்புரி
 கொப்பத் தன்றெதிர்ந் தோர்பெறு
 கொற்றத் தொங்கல்சிங் காதன
 மொற்றைச் சங்குவெண் சாமரை
 குத்துப் ப்பந்தர்முன் பாவிய
 முத்துப் பந்திமுன் றான்மகிழ்
 ஒற்றைப் பெண்டிர்பண் டாரமொ
 டற்றைத் தன்பெருஞ் சேனையும்
 இட்டிட் டன்றுடைந் தான்வசை
 பட்டுக் கண்டவங் காரனே.

(இராசேந்திர சிங்கன்.)

792. எனவே தனமென் றிராசேந்தர் சிங்கனொ டின்றணைந்த
 கனவே யுடையன் களிப்புக்கண் டாற்கட லேழுமமைந்
 தனவே யெனவவன் றானுதித் தன்றே தொடங்கியென்று
 நனவே புணர்திரு வின்களிக் கேதுகொ னல்லனவே.

(இராசகண்டிரவன்.)

793. குடைநின் றதுசெம்மை கோலொடு சென்றது கோமனுவி
 னடைநின் றதுகலி ஞாலங் கடந்தது நன்மையன்றி
 யிடைநின்ற தொன்றுண் டியாதெனி னிராசகண் டிரவநின்
 றொடைநின்ற தார்புனை வார்மட வார்படுந் துன்புறவே.

(அநுபமன்)

794. மிகைசேர்ந்த நாகமும் வெண்மதியுந் தமிழித்
 பகைதீர்ந்த மாஸ்சடையோன் காப்ப—முக்கைமலரக்
 கோழி யநுபமன் கோரம் புலிவாழி
 வாழிய மண்டலத்து வான்.

795. மண்ணாடு காத்தற்கு நீயுறங்காய் வானவர்கோன்
 விண்ணாடு காத்தற்கு மேலுறங்கான்—நண்ணாதா
 ரானவரைக் கொன்றா யநுபமா நீயவனுந்

தானவரைக் கொன்றான் றடிந்து.

796. மேரு நெடுவரை மீது பொருபுலி
சேர வெழுதிய சோழன்
ஆர மலரணி யாளி யனுபமன்
வீர னடுகணை யானே.

(மானதன்)

797. இணங்கு மாத ரேசவே யிரங்கி மோத வேலைமா
னணங்கு லாவு வாளியா னணிந்த சாப மாயமால்
உணங்கி மேனி வாடுமா லுறந்தை யாளு மானதா
வணங்கி னாவி காவனீ யணிந்த வார மாகுலம்.

முதற்குலோத்துங்கள்

(முதல் மெய்க்கீர்த்தி)

798. திருமன்னி விளங்கு மிருகுவ டனையதன்
தோளும் வாளுந் துணையெனக் கேளலர்
வஞ்சனை கடந்து வயிரா கத்துக்
குஞ்சரக் குழாம்பல வாரி யெஞ்சலில்
சக்கரக் கோட்டத்துத் தாரா வரசனைத்
திக்கு நிகழத் திறைகொண் டருளி
அருக்க னுதயத் தாசையி லிருக்குங்
கமல மனைய நிலமக டன்னை
முந்நீர்க் குளித்த வந்நா ளாதிக்
கேழ லாகி யெடுத்த திருமால்
யாதுஞ் சலியா வகையினி தெடுத்துத்
தன்குடை நிழற்கீ ழின்புற விருத்தித்
திகிரியும் புலியுந் திசைதொறும் நடாத்திப்
புகழுந் தருமமும் புவிதொறு நிறுத்தி
வீரமுந் தியாகமும் மானமுங் கருணையும்
உரிமைச் சுற்ற மாகப் பிரியாத்
தலநிகழ் சயமுந் தானும்வீற் றிருந்து
குலமணி மகுட முறைமையிற் சூடித்
தன்கழல் தராதிபர் சூடச் செங்கோல்
நாவலம் புவிதொறும் நடாத்திய கோவிராசகேசரிவன்மரான
உடையார் ஸ்ரீராசேந்திர சோழதேவர்க்கு யாண்டு:—

(இரண்டாவது மெய்க்கீர்த்தி)

புகழ்சூழ்ந்த புணரி யகழ்சூழ்ந்த புவியிற்
 பொன்னேமி யளவுந் தன்னேமி நடப்ப
 விளங்குசய மகளை யிளங்கோப் பருவத்துச்
 சக்கரக் கோட்டத்து விக்ரமத் தொழிலாற்
 புதுமணம் புணர்ந்து மதவரை வீட்டம்
 வயிரா கரத்து வாரி யயிர்முனைக்
 கொந்தள வரசர் தந்தள மிரிய
 வாளுறை கழித்துத்தோள்வலி காட்டிப்
 போர்ப்பரி நடாத்திக் கீர்த்தியை நிறுத்தி
 வடதிசை வாகை சூடித் தென்றிசை
 தேமரு கமலப் பூமகள் பொதுமையும்
 பொன்னி யாடை நன்னிலப் பாவையின்
 தனிமையுந் தவிரப் புனிதத் திருமணி
 மகுட முரிமையிற் சூடித்
 தன்னடி யிரண்டுந் தடமுடி யாகத்
 தொன்னில வேந்தர் குட முன்னை
 மனுவாறு பெருகக் கலியாறு வறாப்பச்
 செங்கோல் வெண்ணிலாத் திகழ்வொருதனி
 மேருவிற் புலிவிளை யாட வார்கடற்
 நீபாந் தரத்துப் பூபாலர் திறைவிடு
 கலஞ்சொரி களிறுமுறை நிற்ப விலங்கிய
 தென்னவன் கருந்தலை பருந்தலைத் திடத்தன்
 பொன்னகர்ப் புறத்திடைக் கிடப்ப விந்நாட்
 பிற்குலப் பிறைபோல் நிற்பிழை யென்னுஞ்
 சொல்லெதிர் கோடிற் றல்லது தன்கை
 வில்லது கோடா வேள்குலத் தரசர்
 அளத்தியி லிட்ட களிற்றின தீட்டமும்
 பட்டவெம் பரியும் விட்டதன் மானமும்
 கூறின வீரமும் கிடப்ப வேறின
 மலைகளு முதுகு நெளிப்ப விழிந்த
 நதிகளுஞ் சுழன்றுடைந் தோட விழுந்த
 கடல்களுந் தலைவிரித் தலமரக் குடதிசைத்
 தந்நா ளுகந்து தானும் தானையும்
 பன்னா ளிட்ட பலபல முதுகும்
 பயத்தெதிர் மாறிய சயப்பெருந் திருவும்
 பழியிகந்து கொடுத்த புகழின் செல்வியும்
 வாளா ரொண்கண் மடந்தைய ரீட்டமும்
 மீளாது கொடுத்த வெங்கரி நிரையும்
 கங்கமண் டலமும் சிங்கண மென்னும்
 பாணி யிரண்டு மொருவிசைக் கைக்கொண்
 டீண்டிய புகழொடு பாண்டிமண் டலங்
 கொள்ளத் திருவுளத் தடைத்து வெள்ளம்

வருபரித் தரங்கமும் பொருபரிக் கலங்களும்
தந்திர வாரியு முடைத்தாய் வந்து
வடகடல் தென்கடல் படர்வது போலத்
தன்பெருஞ் சேனையை யேவிப் பஞ்சவர்
ஐவரும் பொருத போர்க்களத் தஞ்சி
வெரிநளித் தோடி யரணெனப் புக்க
காடறத் துடைத்து நாடடிப் படுத்து
மற்றவர் வெஞ்சுர மேற்றிக் கொற்ற